OPERE II

Emil Brumaru

Submarinul erotic

POLIROM

Emil Brumaru

Opere II

Submarinul erotic

Cu desene ale autorului
Editura Polirom
2009

© 2009 by Editura POLIROM

Colecție coordonată de Daniel Cristea-Enache

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-2370-9
ISBN PDF: 978-973-46-2371-6
ISBN print: 978-973-46-1281-9

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cronologie

1939 Emil Brumaru se naşte la 1 ianuarie, în Bahmutea, judeţul Tighina, Basarabia, într-o familie modestă. Tatăl, Grigore Brumaru, este funcţionar CFR, mama, Elisabeta Brumaru (fostă Trelea), învăţătoare. Mama îi va povesti că s-a născut, de fapt, pe 25 decembrie 1938, dar a fost declarat mai târziu ca să nu fie luat în armată cu un an mai devreme.

1943-1944 Familia, refugiată din Basarabia, stă, pentru un timp, în Curtea de Argeş, la o soră a mamei, Vera, căsătorită cu Dumitru Enescu. La parter se află o cafenea cu două mese de biliard. Copilul se îndrăgosteşte de o bilă roşie.

1945 Tatăl obţine postul de impiegat de mişcare în gara Merişani. Locuiesc înghesuiţi într-un canton, lângă un pod de fier. Ca să nu rămână singur acasă, mama ia băiatul în clasa I, neînscris, în orele ei de predare.

1946 Tatăl este mutat cu serviciul la Ciceu. Locuiesc într-un pavilion CFR. Clasa I, de data aceasta înscris, având-o ca învăţătoare tot pe mama. Citeşte, dându-se în scrânciob, o ediţie pentru copii, cartonată, despre Gulliver în ţara piticilor şi a uriaşilor. Fură, fiind într-o vizită, cu mult sânge rece, dintr-o enciclopedie germană, tăind-o cu o lamă, foaia lucioasă, ilustrată cu soiurile de ciuperci. Este atacat şi trântit la pământ, în drum spre şcoală, de curcanul doamnei Manolache, soţie de picher.

1947-1948 Iarăşi, tatăl e mutat cu serviciul la Belceşti, în judeţul Iaşi, devenind şef de haltă. Locuiesc chiar în haltă. Clasele a II-a şi a III-a. Citeşte *Robinson Crusoe* într-un vagon stricat, pe linia moartă, *Aventurile lui Tom*

Sawyer, *20000 de leghe sub mări*, *Aventurile lui Arthur Gordon Pym*. Construieşte o colibă. Mama promite că aduce de la Iaşi un sac de cărți. Nu se ține de cuvânt, plâns memorabil, în hohote...

1949-1950 O nouă schimbare de domiciliu, în Iaşi, la periferia oraşului, lângă bariera de la Socola. Clasele a V-a şi a VI-a la şcoala „Gh. Mârzescu". Îl are coleg de bancă pe fiul unui mic comerciant. Împrumută de la el, din podul casei ticsit cu cărți, sute de romane polițiste şi de aventuri. Îl fascinează Arsène Lupin. Ține un jurnal cifrat. Vrea să devină detectiv sau muşchetar. Este făcut pionier. Joacă rolul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot la o serbare de sfârşit de an.

1951 Se mută, tot în Iaşi, pe strada Dobrogeanu-Gherea (astăzi I.C. Brătianu), vizavi de grădina de vară Pomul Verde, în apropierea Teatrului Național. Din clasa a VI-a până în clasa a X-a, la Şcoala Medie nr. 1 (actualul Colegiu Național), pe atunci doar de băieți. Face parte din „gaşca teatrului".

1953 Apare Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IV: *Poezii postume*, în ediția Perpessicius. Citeşte un an întreg numai postumele lui Eminescu. Scrie versuri foarte proaste. Din cauza unei bătăi, în vacanța de vară, este reclamat la Inspectoratul Şcolar şi propus pentru exmatriculare. Se intervine şi totul reintră în normal.

1954 Cumpără de la un anticariat *Les Fleurs du Mal*. Îl buchiseşte cu dicționarul. Îi cade întâmplător în mână *Istoria literaturii române. Compendiu* de G. Călinescu. O citeşte şi o reciteşte ca pe un roman de aventuri, neştiind nimic despre majoritatea scriitorilor şi cărților. Continuă să scrie versuri sub diferite influențe.

1955 Întâlnire providențială cu Eleizer Frenkel, profesor la o şcoală unde lucra şi mama. Profesorul are o cameră enormă, plină cu cărți, pe câte trei rânduri pe rafturi şi

pe jos, în mormane. Împrumută orice, oricând. Arghezi, Bacovia, Blaga, Ion Barbu, Fundoianu, Blecher, în ediții princeps, uneori cu dedicații, ba chiar şi *Istoria* mare a lui Călinescu... autori interzişi pe vremea aceea... Prima lectură din Kafka, în limba franceză. În ultima clasă, a X-a, înființează „Clubul moluştelor celebre", format din el şi colegul de bancă, Ferdinand Hancearek. Termină Şcoala Medie nr. 1. În toamnă intră la Facultatea de Medicină din Iaşi, secția medicină generală.

1956 Pentru rezultate foarte bune la învățătură, este făcut membru UTM. Peste nici trei luni este propus să fie dat afară din UTM. Motivele sunt: 1) refuză să se aboneze la *Scânteia tineretului*; 2) nu participă la defilarea de 1 Mai; 3) nu îşi salută colegii; 4) „are anumite surâsuri ironice la ora de histologie, când se uită în microscop". (Peste ani, Dinescu îi explică logica acestei vini: „Bre, tu vedeai acolo, la celulă, structura intim-putredă a comunismului!") Scapă doar cu vot de blam cu avertisment, datorită intervenției unui coleg de grupă, mult mai în vârstă, ungur: „El făcut, el dat afară imediat, nu se poate!". Se împrieteneşte cu Răzvan Cuncic, coleg de grupă. Găseşte la el un volum de Rimbaud, îl copiază. În timpul „contrarevoluției" din Ungaria, asistenții de materialism dialectic nu vin la ore de frică.

1957 În urma unei certe cu mama, îşi arde în soba de teracotă toate manuscrisele. Rescrie din memorie. Îi dă foile unei cunoştințe de la Filologie. Ajung la Mihai Vlad Crețescu. Acesta vine acasă şi caută să-i convingă tatăl că fiul lor este poet.

1958 Cu familia, în vacanța de vară, în Basarabia, la Fundurii Vechi, satul unde s-a născut tatăl. Îşi descoperă o droaie de verişoare săltărețe: beau samahoncă şi mănâncă prunele cu furculița. Scrie mult, indescifrabil aproape, pe caietele cumpărate de acolo, pătrate.

1959 În primăvară, la un control de rutină, este depistat cu un infiltrat pulmonar escavat subclavicular drept. Întrerupe anul IV. Este internat la sanatoriul Bârnova. Face cură cadaverică, apoi continuă la domiciliu o cură mai puțin severă. Nu mai scrie decât foarte rar, de frica reîntoarcerii bolii. Este scutit de armată. Citeşte doar cărți de bucate, odihnitoare.

1960 Repetă anul IV în întregime. Îl cunoaşte pe poetul Adi Cusin.

1963 Termină Facultatea de Medicină. Se căsătoreşte cu Doina Popescu, fostă colegă de facultate, medic la Circumscripția din Dolhasca. Este repartizat la Dolhasca, medic la Spitalul Mixt Rural din Dolhasca. Stă în gazdă, lângă bariera căii ferate Dolhasca-Fălticeni, în Cotu' Morii.

1964-1965 Dese vizite ale lui Adi Cusin la Dolhasca. Perioadă neagră, nu scrie. Are o pisică roşcată, blănoasă, Mutească. Lecturi tenace, măcar 50 de pagini pe zi, orice s-ar întâmpla.

1966 Este făcut membru de partid. Cumpără o maşină de scris Consul, tip portabil. Bate la maşină cartea lui Adi Cusin, *A fi*. La îndemnul lui, trimite versuri la revista *Luceafărul*. Îi răspunde la poşta redacției Violeta Zamfirescu. Este debutat, cu o prezentare de Dragoş Vrânceanu, în *Luceafărul* din 17 decembrie.

1967 Singurul ecou la debutul în presă e o notă în *Urzica*, nr. 2, 31 ianuarie, semnată de Mircea Pavelescu. Este remarcată şi reprodusă poezia „Cântec de faun". Tot Adi Cusin îi duce un volum de versuri, *Fluturii din pandişpan*, la Editura Tineretului. Un nou redactor, Nicolae Oancea, dă peste carte într-un dulap cu manuscrise înregistrate şi o propune spre publicare. Îi apar poezii în *Amfiteatru*, *Ateneu* etc. Îl cunoaşte pe Leonid Dimov, la el acasă. Dimov citeşte viitorul volum şi îl declară pe loc oniric. E

de acord şi Dumitru Ţepeneag. Este primit în „grupul oniric”. Cu ajutorul lor îi cunoaşte pe Vintilă Ivănceanu, Sorin Mărculescu, Mircea Ivănescu etc. Urmează un şir de scrisori către Dimov. „Grupul oniric” este invitat la Dolhasca de Anul Nou. Dimov vine cu soţia, Marina, şi fiica, Ileana. Ţepeneag este cu Mona, Vintilă Ivănceanu – singur. Mai soseşte şi Tiţi, o prietenă a Marinei.

1968 În vară, a doua vizită a lui Dimov, împreună cu Marina, la Dolhasca. Revista *Luceafărul* este preluată de Ştefan Bănulescu. Începe să fie publicat cu regularitate. Leonid Dimov îi face cunoştinţă, la redacţie, cu Ştefan Bănulescu. Tac îndelung toţi trei. Dimov e foarte satisfăcut de întâlnire. La şedinţele lunare cu medicii, la Fălticeni, stă în primul rând şi scrie non-stop versuri, dând impresia că ia sârguincios notiţe. Se discută ceasuri întregi despre păduchi, mortalitate infantilă sub vârsta de un an, despre vaccinări, despre problema closetelor – ţiganii nu au. Ajuns acasă, descifrează şi bate, cu mici modificări, la maşina de scris. Scămoşilă, motanul siamez, gelos, îl împiedică, dând cu laba peste clape. În august, după invadarea Cehoslovaciei, trec pe drum, o noapte întreagă, tancuri. E însărcinat cu asistenţa medicală, în caz de război. La exact o lună, în septembrie, face o excursie cu un microbuz de 16 locuri, prin OJT, în Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia. Vede în Praga sediul Televiziunii ars, faţada clădirii Parlamentului ciuruită de gloanţe, locul unde şi-a dat foc un student... Pe toate străzile, pe pavaj, sunt desenaţi porci cu secera şi ciocanul în ei, indicând câţi kilometri sunt până la Moscova. După detectivul Arthur, apare un nou personaj, Julien Ospitalierul, prietenul care trăieşte la ţară. Şi Reparata cea cu trei sâni mistici şi două „suspine” laice.

1969 Scrie nenumărate scrisori. Florin Mugur îi răspunde şi chiar vrea să vină la Dolhasca, să „lucreze”. Şi într-o

bună zi coboară pe peron. I se găseşte o gazdă. Are un program foarte sever, nu doreşte să discute decât după masă. De atunci, periodic, stă câteva săptămâni pe an la Dolhasca şi bate la maşină. Îi propune un post de redactor la revista *Argeş* din Piteşti, ce urmează să se restructureze. Ar trebui să fie acolo doar vreo şapte zile pe lună, când se predau materialele. Refuză din comoditate. Cartea de debut întârzie să apară. În *Viaţa românească*, nr. 12, Leonid Dimov semnalează tărăgănarea apariţiei editoriale a volumului *Fluturii din pandişpan*, în articolul „Pledoarie pentru un nou poet", anunţând şi copertarea făcută de Florin Pucă.

1970 Lucrurile se precipită. În revista *Argeş*, nr. 3, în articolul „Emil şi detectivul", Florin Mugur scrie patetic: „Transcriu aceste rânduri în ziua de 19 februarie 1970 şi volumul de debut al lui Emil Brumaru continuă să zacă (manuscris? şpalt tipografic?) sub cine ştie ce masă strâmbă şi murdară de plumb. Ce să spun? Că mi-e ruşine de colegii mei editori care au făcut să întârzie timp de trei ani prima carte a lui Emil Brumaru? Că această întârziere a fost – şi este încă! – un lucru rău şi nedrept?". În revista *Argeş*, nr. 4, apare ca supliment, în *Biblioteca*, *Argeş* 6, „Cântece naive". Primeşte un telefon la spital, de la Editura Albatros (fostă Tineretului), comunicându-i-se că volumul apare cu condiţia să i se schimbe titlul, *Fluturii din pandişpan*. Doreşte asta „cineva de sus, de foarte sus". Nu i se comunică cine anume. Răspunde, exasperat, să pună editura ce titlu vrea, titlul lui e *Fluturii din pandişpan*. Apare volumul de debut cu titlul *Versuri*, stabilit de editură. Apare la Editura Cartea Românească, nou-înfiinţată, în numai câteva luni, având-l redactor pe Dumitru Ţepeneag, *Detectivul Arthur*. Cu ocazia Festivalului „Mihail Eminescu", în luna octombrie, Uniunea Scriitorilor

acordă un premiu pentru volumul *Versuri*. Laureat al Festivalului este poetul Mihai Ursachi, cu volumul *Inel cu enigmă*.

1971 Notație făcută de tatăl scriitorului pe o coală albă, găsită într-un dosar cu articole: „Azi, 18 ianuarie 1971, ora 8 şi 25, au fost recitate la radio, la *Momentul poetic*, de către actorul Ion Caramitru, patru poezii de Emil Brumaru, în următoarea ordine: 1. «Ceas»; 2. «Cântec de adolescent»; 3. «Gând»; 4. «În dormitor». Am avut norocul să fiu lângă aparat, să ascult, să mă bucur şi, vorba aceluiaşi poet, să fiu fericit. Imaginați-vă ce a însemnat asta pentru mama poetului, care era alături, scriind o scrisoare surorii sale". În luna aprilie volumul *Versuri* primeşte Premiul Uniunii Scriitorilor pe anul 1970 pentru debut în poezie. Premii pentru debut mai iau: Al. Paleologu (*Spiritul şi litera* – eseu), Valeriu Cristea (*Interpretări critice* – critică literară), Radu Petrescu (*Matei Iliescu* – proză). Preşedintele juriului este Alexandru Philippide. Din juriu fac parte: acad. Zaharia Stancu, acad. Geo Bogza, Cezar Baltag, Ştefan Bănulescu, Nicolae Breban, Constantin Chiriță, Ov. Crohmălniceanu, Şt. Aug. Doinaş, Silvian Iosifescu, George Ivaşcu, Eugen Jebeleanu, George Macovescu, Melius Jozsef, D.R. Popescu, Marin Preda, Lucian Raicu, Marin Sorescu, Paul Schuster. Notație făcută de tatăl scriitorului: „8 iunie, ora 18, *Antologie lirică*, la televizor. S-a recitat poezia «Cerb»„.

1972 Îl cunoaşte, în Iaşi, cu ocazia unui festival, pe Mircea Dinescu. Cu cămaşa descheiată până la centură, împrăştiind poante, curtat de femei tinere, poetul îşi cântă poeziile, acompaniindu-se la chitară. Îl duce acasă, pe strada Dobrogeanu-Gherea, ca să-l prezinte şi părinților. Fac fotografii. Rămân prieteni. Devine membru al Uniunii Scriitorilor şi al Asociației Scriitorilor din Bucureşti.

1973 În urma unui răspuns la o anchetă publicată în revista *Tribuna*, „Condiția scriitorului din provincie”, primeşte de la o necunoscută, Tamara Pintilie, o invitație la ziua ei de naştere. Va împlini 18 ani, este elevă în clasa a XI-a, pe care o repetă, la liceul „Garabet Ibrăileanu” din Iaşi. Refuză, îi trimite volumele de poezii. Începe o corespondență susținută. Florin Mugur, din nou în Dolhasca, nu agreează „intruziunea elevei”. Este anunțat de Uniunea Scriitorilor că va fi trimis în Finlanda. Primeşte itinerarul cu escalele respective. Află tot satul. Îşi face un palton şi un costum nou la croitorul din Dolhasca. Cu o săptămână înainte de plecare primeşte un telefon de la Florin Mugur, rugat să se intereseze: va merge Zoe Dumitrescu-Buşulenga. Este trimis de Uniunea Scriitorilor, împreună cu Mircea Dinescu, la Festivalul de poezie din Struga. Pus să se iscălească pe o tablă, cu creta, în cadrul acțiunilor festivalului, scrie: „Îngerul Emil Brumaru, Preşedinte al Rezervației Naturale de Îngeri Dolhasca, Stat Independent”. Şeful delegației române, Corneliu Sturzu, le atrage atenția să nu se mai aşeze la masă înainte de a se aşeza delegația rusă. Nu va mai fi trimis în străinătate de Uniunea Scriitorilor decât în Bulgaria...

1974 Apare la Editura Cartea Românească al treilea volum de versuri, *Julien Ospitalierul*. Corespondența cu Tamara Pintilie continuă la post-restant. O cunoaşte în toamna aceluiaşi an.

1975 De la domiciliul Tamarei Pintilie, din Podu Iloaiei, sunt confiscate de Securitate toate scrisorile şi ilustratele trimise de scriitor, aproximativ 700. După un şir de inspecții pe linie profesională, aproape zilnice, este invitat la o şedință de pază contra incendiilor, ținută la Căminul Cultural. Promite că va veni. Nu se duce, având musafiri. Soția e pe teren, cu o echipă de inspectori. E chemat

insistent. Secretarul de partid trimite o maşină (un GAZ!) să-l aducă, deşi Căminul Cultural e la două sute de metri. De fapt e o şedinţă de partid, cu sala plină de colectivişti, care se deschide prin anunţarea excluderii dirigintelui Poştei pentru delapidare şi a medicului pentru imoralitate: o legătură extraconjugală cu o elevă minoră. Bărbatul de la masa prezidiului, venit de la Judeţ, mic de statură, gras, chel, negricios, îl mai acuză pe medicul Emil Brumaru că i-a impus minorei să-l citească pe Dostoievski, el, medicul, făcând parte dintr-o familie de degeneraţi şi fiind, personal, total decăzut. La încercarea de a lua cuvântul şi a explica evidenţa că minora are peste 19 ani, i se arată o mapă groasă cu scrisori ale lui, xeroxate, ameninţându-l că vor fi citite în public. Mai are ceva de adăugat? Nu. Doar că Dostoievski... Şi este dat afară, la propriu, şi din sala Căminului Cultural. Aşa se procedează la o excludere din partid. Acasă îşi anunţă musafirii de întâmplare. Ei se amuză copios. Inspecţiile se întrerup. Peste câteva luni îşi ia numai maşina de scris Consul şi fuge pentru totdeauna din Dolhasca, Rezervaţia Naturală de Îngeri. Îşi trimite prin poştă demisia din funcţia de medic. I se expediază tot prin poştă cartea de muncă. Stă la părinţi, pe strada Cuza Vodă, împreună cu Tamara Pintilie. Manuscrisele vor fi recuperate peste trei ani, de un frate al mamei, în nişte saci mari de hârtie, dintr-o magazie a noului spital şi dispensar. Se pare că nu lipsea nimic... Tamara Pintilie termină clasa a XII-a la Liceul „Garabet Ibrăileanu”, intră la Facultatea de Filologie, secţia română-latină, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”.

1976 La 2 februarie se naşte fiica Andreea Despina Brumaru, fiind trecută în certificatul de naştere pe numele tatălui. Începe procesul de divorţ, la Suceava. Procesul va dura peste patru ani, soţia opunându-se,

deşi din căsătorie nu rezultase niciun copil. Nu se face împărțirea bunurilor. Printr-o înțelegere amiabilă, i se va da *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, a lui G. Călinescu, ediția princeps. Îşi reface în ani biblioteca lăsată la Dolhasca. Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Cântece naive*. Până în 1983 toate cărțile de versuri îl vor avea ca redactor pe Florin Mugur, a cărui prietenie îi va fi un puternic sprijin. În decembrie, în revista *Cronica*, nr. 51, îi apare ancheta „Cartea care ne-a fascinat copilăria". În „Argumentul falsului anchetator", printre altele, spune: „Mult timp am crezut că nu-mi voi pierde niciodată copilăria. Mai întâi cu uimire, apoi cu nelinişte şi-n cele din urmă cu spaimă, mi-am dat seama că sunt părăsit pentru totdeauna de personajele cărților citite în lumina aceea pe care nici nu mai ştiu s-o numesc". Răspund la anchetă: Al. Andriescu, Al. Călinescu, Mircea Ciobanu, I. Constantinescu, Radu Cosaşu, Valeriu Cristea, Paul Georgescu, Mircea Iorgulescu, Nicolae Manolescu, Florin Mugur, I. Negoițescu, Radu Petrescu, Mihail Petroveanu, Lucian Raicu, Mircea Horia Simionescu, Constantin Țoiu, Tudor Țopa, Laurențiu Ulici, Mihai Ursachi etc. Umblă până la epuizare prin periferiile Iaşului, mai ales după-amiaza, când lumina e albă. Are străzi, case, garduri, cişmele pe care le iubeşte, le revede mereu.

1977 Îl cunoaşte, ducându-se anume pentru asta la Timişoara, pe Şerban Foarță. Îşi scriau dinainte. Întâlnire esențială: caută să-l convingă pe Foarță că are „geniul literei".

1978 Apare la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Adio, Robinson Crusoe*. Scrisori către Florin Mugur, Radu Petrescu... Plimbări nesfârşite, singur, pe străzi înguste, în pantă, pietruite...

1979 Nu mai poate scrie. Impresia obişnuită că i s-au terminat silabele. În vară, profitând că rămâne acasă (părinții, Tamara şi Andreea sunt la rudele din Curtea de Argeş), începe să încerce toate cuvintele considerate tabu în sonete ieşite parcă sub dictare. Câte două-trei pe zi, pe caiete şcolăreşti, înfundat în fotoliul galben, cu creionul, timp de două săptămâni. Copiază 43 de sonete. Se încheagă *Infernala comedie*, negândindu-se că o va publica vreodată. Principalul era că putea scrie iarăşi din plăcere. Tamara termină facultatea şi este repartizată în comuna Coarnele Caprei. Totodată, ea reprimeşte, în trei pachete mari, de la cel ce lucra pentru Securitate în cadrul universității, scrisorile confiscate în 1975. În toamnă se mută la Coarnele Caprei, găsindu-şi o gazdă. Andreea rămâne în Iaşi. Începe să lucreze la o antologie pentru colecția „Hyperion". Corespondență cu Florin Mugur, Radu Petrescu... Este trimis de Uniunea Scriitorilor în Bulgaria.

1980 Apare la Editura Cartea Românească, în colecția „Hyperion", volumul antologic *Dulapul îndrăgostit*. Titlul e dat de Alex. Ştefănescu, după cel al unui text din volum. Tot el semnează şi postfața. Procesul de divorț ia sfârşit. Se căsătoreşte cu Tamara Pintilie. Soția primeşte un post de suplinitoare în oraşul Iaşi. Drumuri dese la Bucureşti. Mircea Dinescu îi face cunoştință cu Lucian Raicu, la critic acasă. Începe să-i trimită zilnic lui Lucian Raicu scrisori scrise cu creionul pe foi liniate, neaşteptând niciun răspuns. Nu-i trece prin minte că vor fi publicate cândva.

1981 Este ales în Consiliul Uniunii Scriitorilor. Consiliul va funcționa, datorită faptului că partidul evită să adune scriitorii pentru alegerea unuia nou, până la sfârşitul anului 1989. La şedințele de consiliu stă, de obicei, lângă Leonid Dimov.

1983 La intervenția Uniunii Scriitorilor, i se dă o jumătate de normă pe un post de corector la revista *Convorbiri literare*. (În anii 1975-1982 nu are niciun serviciu.) Va avea acelaşi post până la finele anului 1989. Apare, cu peripeții, la Cartea Românească, volumul *Ruina unui samovar*.

1984 Volumul *Ruina unui samovar* ia premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie pe anul 1983. Începe o lungă perioadă în care, din cauza muncii aiuritoare, abrutizante de corector, nu mai poate scrie nimic. Citeşte foarte multe romane polițiste în limba franceză. Scrisori către Florin Mugur, Ion Pop (la *Echinoxul* căruia colaborează) ş.a.

1989 Reîncepe să scrie.

1990 Devine redactor-şef adjunct, apoi redactor la revista *Convorbiri literare*. Este reales în noul Consiliu al Uniunii Scriitorilor. Soția se titularizează la Liceul „Costache Negruzzi”.

1992 Semnează, din luna noiembrie, la revista *România literară*, rubrica săptămânală „Cerşetorul de cafea”, ținută până în prezent.

1995 La 15 ianuarie moare tatăl, Grigore Brumaru.

1996 Este ales consilier municipal, din partea Partidului Alianței Civice. Nu mai lucrează la *Convorbiri literare*. Are o rubrică săptămânală, „Gulliver”, în ziarul local *Monitorul*, devenit *Ziarul de Iaşi*. Moare mama, Elisabeta Brumaru.

1998 Apare, după 15 ani de absență editorială, la Editura Nemira, volumul *Dintr-o scorbură de morcov.* Premiul Inspectoratului de Cultură Călăraşi. Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor, pentru două săptămâni, la Washington şi New York.

2001 Premiul Național de Poezie „Mihail Eminescu” pentru Opera Omnia; cetățean de onoare al oraşului Botoşani.

2003 Trimis de Ministerul Culturii şi Cultelor la Paris, pentru manifestarea „Primăvara poeţilor”. Stă o lună. Divorţează de a doua soţie. Apare la Editura Aula *Poeme alese*. *1959-1989.* Apare la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol I-II. Apare la Editura Aula, în colecţia „Canon”, monografia *Emil Brumaru* de Rodica Ilie. Premiul „Opera Omnia”, Republica Moldova. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Albumul *Sunt un orb*, cu recitări de Horaţiu Mălăele.

2004 Apare la Editura Polirom, în colecţia „Ego-grafii”, *Cerşetorul de cafea. Scrisori către Lucian Raicu*. Din 13 noiembrie, semnează rubrica „Dumnezeu se uită la noi cu binoclul” în *Suplimentul de cultură*.

2005 Apar la Editura Polirom volumul (cu CD) *Submarinul erotic*, la Editura Brumar volumul *Infernala comedie*, iar la Editura Cartier (Chişinău) *Opera poetică*, vol. I-III (ediţie revăzută şi mult adăugită). Apare la Editura LiterNet *Commedia dell’Arte*, vol. I. Nominalizare la *România literară* pentru Cartea anului. Nominalizare la revista *Cuvântul*, pentru poezie. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, pentru poezie. Nominalizare la Radio Cultural, pentru poezie. Premiul de excelenţă „George Bacovia” al revistei *Ateneu*. Premiul revistei *Flacăra*, pentru literatură.

2006 La începutul anului, trei episoade depresive grave, cu internări succesive la Spitalul nr. 7. Apar la Editura Polirom, în colecţia „Suplimentul de cultură”, *Dumnezeu se uită la noi cu binoclul*, iar la Editura LiterNet *Commedia dell’Arte*, vol. II-III. Premiul pentru Opera Omnia la Colocviile revistei *Transilvania*.

2007 Apare la Editura Brumar volumul *Cântece de adolescent*. Nominalizare la Premiile Uniunii Scriitorilor, poezie. Nominalizare la premiul revistei *Observator Cultural* pentru poezie. Este trimis de Institutul Cultural

Român, împreună cu Ana Blandiana şi Alexandru Călinescu, la Luxemburg.

2008 Semnează rubricile „Crepusculul civil de dimineaţă”, apoi „Diabloguri” (împreună cu Veronica D. Niculescu) în *Suplimentul de cultură*. Apar la Editura EIS ART, Iaşi, cartea-obiect *Ne logodim cu un inel din iarbă*, iar la Editura Trei volumul de versuri *Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei...* Este trimis de Institutul Cultural Român la Praga. În curs de apariţie la Editura Polirom *Basmul Prinţesei Repede-Repede* (scris împreună cu Veronica D. Niculescu).

E.B.

Submarinul erotic

(2005)

Amurgul evului mediu (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrânul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe

Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spaţ spume-s castanii
Jucând fin leapşa-ntre cucute

Crinii şi îngeri-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele şi anii
Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aievea
Pe hărți ținând în ținte Franțe
În van mi-e somnul în van veghea
Roua feroce-ți roade stevea
Treptele turnul bolta clanța
Yvonne Burgundia-i aievea

Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaştini eterne
Caleşti mor pâlpâie lanterne
Cocliți de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

Amurgul evului mediu (II)

Singur, mai singur decât o lingură uitată-n sertare, mai singur decât pătrunjelul pus la uscat. Şi iată!, osânda din pivniți începe: gândaci sufocați de nisip, verze-ucise în putini, laptele cald prins murind sub smântâni, dantelele doamnei paianjen scoase la licitație!!

Mi-am amintit de tărâță, de raiul din şanțuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcând spre-un adânc leuştean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar – luxură a melcilor!!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le țineam ca pe nişte obiecte de porțelan, unul altuia, în mâini.

Beam din ele licorile trupului, veşnic puternici, tandri până la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacaşuri catifelate; legume cu pleoapele umflate privesc din dorinți. Asfințeam printre razele tale subțiri...

Amurgul evului mediu (III)

1) O, cât de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare când se credea că sângele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întâmpina o ființă de cristal, neponegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scânduri, AERUL! 4) Numai sfărâmând în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îți poți da seama de consistența tristeții. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine – drept capace: valvele unei scoici perliere! – se insinua în mansarde aroma orei cinci. 6) O viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărțită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuțită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lângă un zid de cărămidă. Mai târziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi până la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce brațe uriaşe alături de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă...

Amurgul evului mediu (IV)

1) Fructe uriaşe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau – oh!, trecătorii ucişi! Sâni glorioşi, fără stăpâni, somnolau pe

paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsurică de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferişti, elefanţi şi eleve mâncau portocale cu griş. Şi-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surâs în mânere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colţul caselor mov. 3) O, şanţuri obscure: purgatorii cu ierburi şi melci, fragede spaime, protoiereii de mâluri în brusturi străvechi! Râmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lângă uşile vaste de-oloi. 4) Săli de aşteptare cu miros adânc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea pluşată a poştei, hârdaie de leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliştii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi – cui să-i pese? – trăia un şezlong. Era viaţa lui. Ploaia pătrunsă în pânzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, zemoase, cu viermi! Cărţile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi... Niciun gând... Câte tristeţi într-o singură vară!!

Suprema servitoare

Incomparabilei Profira

O, servitoare, dulce servitoare
Din îngereasca mea copilărie,
Îţi miroseam cu lăcomie fusta
Plină de purici din bucătărie

Şi-ţi căutam chiloţii sub saltele
Ca să le sorb cerescul lor parfum,
Cu nara dilatată, cu ochi umezi,

Cu inima făcând trans-bara-bum!

Sutienul tău mototolit şi acru,
Ham pentru ţâţa grea de arpacaş,
Îl sărutam, mi-l potriveam cu cârpe
În magazii obscure de la Iaşi.

O, servitoare, dulce servitoare,
Când adormeai în terfe şi sudori,
M-apropiam de tine cu sfială
Să-ţi văd coapsele moi cu floci şi pori.

Aveai mamela bleagă cât ceaunul
Şi la mijloc cu sfârcul urduros.
Ţi le-am zărit pe geam într-o amiază
Când, să le speli într-un lighean, le-ai scos.

Oh, părul gras, cu rădăcina tare,
Dat la culcare cu petrol lampant,
Înfierbânta în el orice agrafă.
Iar curul tău gigantic şi vibrant,

Cu bucile cum pernele şi roşii,
Purtat în rochii leoarcă de lături,
Ţi-l arătai, pe putini aplecată,
Punând cu-nţelepciune murături!!!

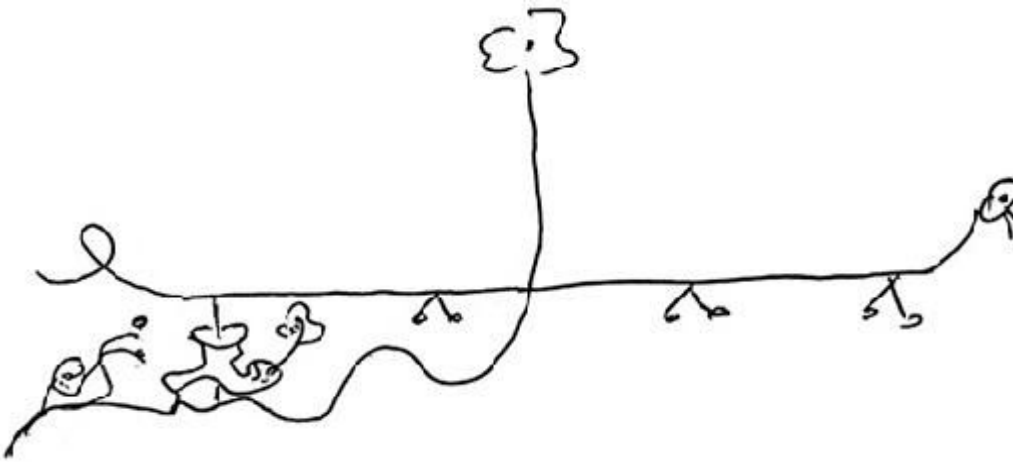

Bar

Tu, care-mi cânți de la magnetofon
„Hello”, în dimineața asta-i joi...
Trec chelnerițe... Trage-n buze moi
Țigara fină, sonda cu sifon

O copilandră-punk-omidă-albastră.
Îngerii-şi bagă-n ziduri o aripă.
Vai, unde e neprihănirea noastră:
Parfum greoi ce fluturi-i constipă?

Şi unde-i sufletul prelins din noi
Ca păcura din osii de vagon?
Tu, care-mi cânți de la magnetofon
„Hello”, în dimineața asta-i joi...

Cafeaua de cicoare-mi dă avânt

Cafeaua de cicoare-mi dă avânt
Să mai privesc femei cu cracii-n vânt
Şi să fumez trabuci de zece ruble,
Bând căni de apă simplă şi votci duble.
Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe
În după-amiaza vieții mele albe
Şi sunt sătul de plictiseala blândă
Ce rufele pe sârme lungi le zvântă
În curți înguste, lângă roşii case,
La geamuri, pentru muşte moi, cu plase.
Şi-aştept să soarbă ploaia din cutii
De peşti motanii sub hulubării.
Căci n-am nici chef, nici frişcă să mă fut
În căutarea timpului pierdut...

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit...

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua
Pudrând în zori bombatul infinit.
Doar țâțele fetițelor de-a noua

Au frăgezimea lor de fruct oprit.
Oh! le diger precum un şarpe boa!
Sunt fericit, Dimov, sunt fericit,
Rondelurile tale-mi plac ca roua.

Deci în bufetul Zimbrul stau topit
În timp ce-afară cu migală plou-a
Femeie cu trecutul țârâit
Într-un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A!

Sunt fericit, Dimov, sunt fericit!!

Un imn sfios şi trist va fi rondelul

Un imn sfios şi trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,
A celor ce-şi păstrează sufletelul
De mari şi mici onirici într-o glastră

Şi-n cârlionții ce-i suspină mielul
Şi-n balega de fluture, albastră.
Un imn sfios şi trist va fi rondelul
Pentru Marina. Ea e mama noastră,

Ce cu blândețe ne arată țelul
De dincolo de frageda fereastră
Sub care putrezeşte pătrunjelul
Şi-n rouă-mboboceşte-o brună astră

Când imn sfios şi trist este rondelul.

Acum voi bea mastică. Poate Ile...

Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Când o să crească, mă va face: BOU!
Azi îi aduc un melc de zece kile
De şocolată şi i-l torn cadou.

Oh! sufletul meu pur din nou vernil e
Ca chiloţeii pe un roz popou.
Acum voi bea mastică. Poate Ile,
Când o să crească, mă va face: BOU!

Marina o să-i dea atunci pastile
Ca să slăbească. Eu, timid erou,
O să mă lupt cu fluturi şi cu bile
Şi-o să dansez cel mai viclean tangou,

Bând încă o mastică. Poate Ile...

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe

Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe.
„Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim
Să se desfac-aprinse la bluziţe
Şi sânii lor cu bumbeleu infim

Şi iz de leuştean şi romaniţe
Să ni-i cedeze dulce să-i iubim.
Sunt chelneriţe blonde printre şpriţe.
„Doriţi ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim!

Şi, discutând cu ele gogoriţe
Şi bazaconii, după kilul prim,
Le-aplaudăm când fac din şolduri fiţe
Şi cu delicateţe le ciupim

Pe chelneriţele de printre şpriţe...

Povestea unei mici plimbări
Şi-a unei mari dezvirginări!

Ne vom plimba-ntr-o brişcă dublă,
Eu bun şi gras, tu rea şi suplă.

Şi vom opri la mii de baruri,
Tu bând zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.

Şi, când o să ne facem fleaşcă,
Schimba-vom brişca pe-o caleaşcă

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,

Din zori de ziuă până-n seară,
Prin păpădii, tu-ncă fecioară

Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviţi de luna

Miezului nopţii în crivatul

În care eu ți-am fost bărbatul

Şi-ți mai privesc sânii, rărunchii,
În timp ce sângele ți se retrage lin din unghii...

Rouă c-un pospai de fluturi

Apollinaire e iar cu noi
Sânii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese şi papi bulci
Gâdili căței de usturoi

Pahar de sticlă franțuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubeşti scoate din rochi
Marele crin împărătesc

Şi-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeş pe mătasă
Bea opiu c-un bătrân pirat

Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viața-i străvechiul baobab
Cu scorbura plesnită-n stea
Şi-n curcubeie Lou gemi slab

Şi-Apollinaire e iar cu noi
Sânii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese şi papi bulci
Gâdili căței de usturoi

Fratele lui Robinson Crusoe

Motto: *Sunt mai bogat decât mă crezi:*
Dețin acțiunile Canalului Suez!

Îmi şterg de cizme spada. Am tăiat,
Voios, cincizecişişapte de cocoşi
Şi-am uns cu sânge-ntregul meu palat,
Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groşi.

Şi-am aţâţat cu goarna fină-n glas
Fluturii răi, cărarea să-ți devore,
Căci te aştept. Privesc iuni la ceas
Cum limbile ling fragedele ore.

Şi, bucuros de sânii ce-mi aduci,
Frâng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse
Şi-nmoi cu mâna cocoloşii dulci
De aer, visând gureşele-ți coapse!

Elegie

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?

Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer.

Scriai lui Lou aşa frumos,
Făceați atâtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar râme străvezii.

Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pământ să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăieşti,
Goi puşcă-ntinşi pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci peşti.

Oh, Doamne, cât mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleaşcă de-ametist
Trasă de-o lebădă şi-un crin.

Taie lumina c-un cuțit
Felii şi unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cât de trist mă simt când plouă.

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

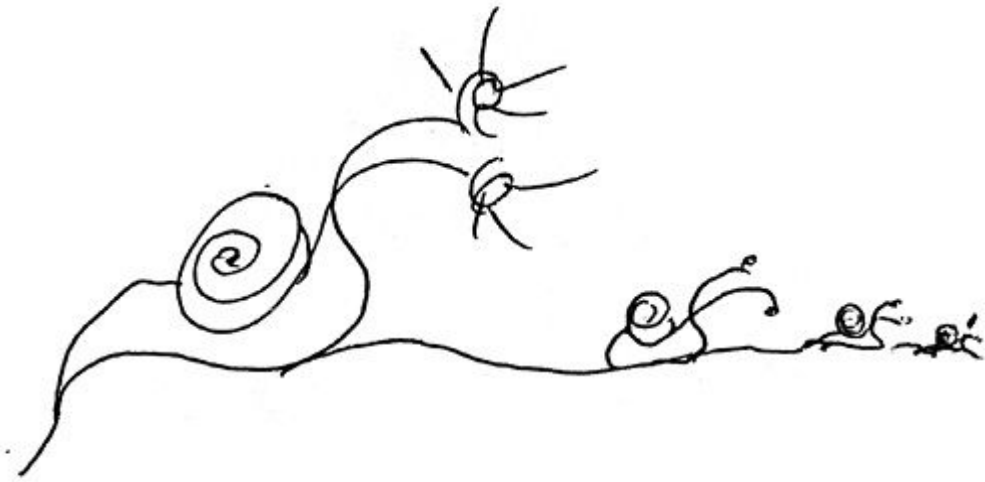

Submarinul erotic

La contrabas, nostalgic, Johnny Răducanu

Adu-ți aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închişi,

Pluteam hai-hui şi pacinici sub case şi trotuare
În vechi canale pline de fluturi şi crini trişti.

Deasupra-ne oraşul se zgâlțâia-n tramvaie
Şi forfoteau prin ziduri țevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeş rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioşi, când steagul l-am arborat – prosopul
Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis –,
O, vie-ne în urmă şi focul, şi potopul,
În fleața ta ureche de nimfă lin ți-am zis.

Şi-ai priceput căpşuna că-ți este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de peceți
De gura ce-ți topise în ceară deodată
Cu-amiaza şi-nserarea întâiei dimineți.

Bocet de adult

Motto: *Românca s-a născut actriță!*

Nuieluşă de alun,
Ce să-ți spun să te îmbun?
Să-ți dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?

Surioară, surioară,

Face-m-aş mai către seară
Pernă grea
De catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Şi pervaz la geamuri late,
Să te sprijini şi în coate
Ca să-ți fie mai comod
Într-un fel şi într-un mod.

Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Ţâța ta cea minimă
De-am rămas trăsnit şi fix
Ca Hristos pe crucifix
Cu glezna şi mâna-n cuie –
Cuişoare de duduie?

Gândurile-mi sunt în spini
Delicați şi foarte fini,
Ochiu-i plâns, gura mi-e arsă.
Când o să-mi surâzi întoarsă:
Din coapse, de la portiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,
Actoriță?

Hambarul lui Moll Flanders (Country)

În insulele Caroline
Britanice e-atât de bine.

Acolo pe un yacht uşor
Trăia piratul Ciung-Şchiop-Chior,
C-o caciatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Şi o iubea pe Marea Vampă
Care şi dânsa era clampă
Căci altfel viața n-are haz!

În insulele Caroline
Britanice e-atât de bine.
Bretelele la pantaloni
Sunt din halva şi bulion
Şi nasturii de la prohab
S-au abolit, iar orice damă
Îşi prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Şi-ncepe către-amurg să geamă
Stând leneşă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atât de bine.
Halealã-i cât poți ca să bagi
În tine şi te-absorb dulci vagi-
Ne desfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sânii li-s dubli.

Şi astfel viața e un vis!!!

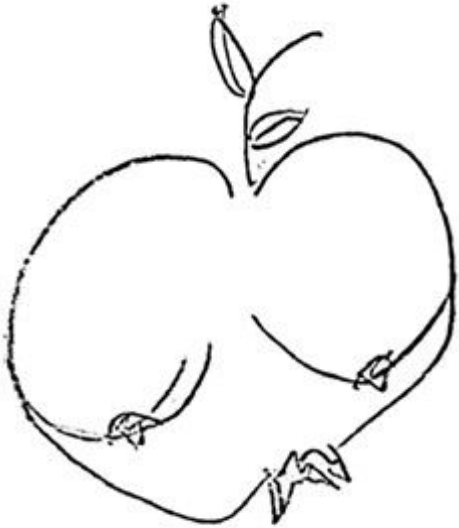

* * *

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ți cer nici coapsele, nici sânii şi nici gura,

Ci sufletul răscopt ca o căpşună
Cu mirosu-nțelept şi carnea bună

Şi gândurile moi şi-adânci ca mierea
După-amiezii, spre-a-mi spori puterea,

Şi-ți fac din fluturi pat, din rouă masă,

Nelegiuit de alba mea mireasă,

Şi-ți născocesc din vorbe raiul dulce
În care tinerețea ta să-şi culce,

Când ziua-ți cade tristă la picioare,
Lacrima grea, strălimpede şi mare.

Verlaine mi-a spus...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:
„De ce îți laşi femeia ta frumoasă
Închisă-n vis. Un fluture există
Numai o clipă-n vântul de mătasă.
Tu uiți mereu că-ntr-un izvor căzută
Căpşuna, de n-o sorbi, lin putrezeşte
Chiar de-i atinsă doar de-un voal de peşte
Portocaliu sau de un bot de ciută.
Fiindcă pe tine-anume te aşteaptă.
Nu-ntârzia, ci-mbracă-te-n veşminte
De in curat şi amândoi, cuminte,
Iubiți-vă cât roua-i înțeleaptă.
Paharul golit laş, pe jumătate,
Rămâne-n veci cu buzele umflate”.

Sonet pentru Yvonne de Bourgogne

Nu-ți cer nimic, vreau numai să exişti.
Fii bucuroasă-n roua-n care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sunt trişti
Dacă ating cu-aripa lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar durea penele moi,

Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, ştii bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci şi-ascultă-mă cum plâng
Când cerurile pătimesc de Crişti
Ce s-au urcat spre soare din adânc.
Nu-ți cer nimic, vreau numai să exişti.
Dezamăgirea fleață, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

Ți-am dat iubirea

Ți-am dat iubirea – *flutur* – şi ți-am spus:
De-l strângi, se sfarmă, dacă-l laşi, dispare
În aer, înălțat precum Isus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ți-ai prefăcut trupul supus
Şi sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcând de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă şi-n uşoare
Veşminte largi de in topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
Şi nu pot plânge, deşi dânsul moare.
Sunt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

Caligrafiile aceloraşi cuvinte

1.
Erai atât de frumoasă!
Frângeam pentru tine flori largi
Umplute cu îngeri de-amiază
Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul
Zărit printre casele-adânci.
Cu mâna mijlocu-ți strângându-l,
Mereu îți şopteam să nu plângi.

Şi sufletul moale, din pieptul
Ascuns în fereli de mătasă,
În rouă-l topeam pe încetul.
Erai atât de frumoasă!

2.
Mi-ai sosit la uşă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Şi-ai şoptit din prag atâtea plângeri;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de roua ce-ți loveşte
Gleznele când treci prin ierburi fine
Şi de melcii păcătoşi, fireşte,
Moi suindu-şi frageda ruşine

De pe pulpe-n raiul strâmt şi umed,
Blând ferit de rochia-n răsfrângeri.
Mi-ai sosit la uşă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3.

Nu doream nicio căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Muşchiul verde peste buturuge.

Şi-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniştéa-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri

Cum păşeşti spre mine-n pielea goală
Şi cum roua sufletul ți-l zmulge.
Nu doream nicio căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4.
Bat căpşunele în cuie
Lângă sânii tăi răscopți,
Pe sfârcuri să nu se suie
Să-ți sugă sângele. Porți

Cu lacăte strâng. Mari şolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomi să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Mişti. Clipa-i zemos-gălbuie,
Cu paingi din pânze storşi.
Bat căpşunele în cuie

Lângă sânii tăi răscopți.

5.
Sunt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ți prind călcâile mirene,
Gălbui ca fildeşul de bil-
lard şlefuit de-un melc agil.

De-aceea sorb ceşti de oloi
Şi cast le pun pe sânii moi,
Sătul de crudul tărăboi
Făcut de şoldurile-n toi.

Şi mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi şi țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veşminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă.

6.
Erai atât de frumoasă!
Cădeau linguri largi de pe masă
Să-ți prindă miresmele sacre
În palma lor grea de argint

Când, lin, cu picioarele macre,
Treceai, în dulci tâlcuri de-alint,
Prin îngerii strânşi de-o zi deasă
Anume la mine în casă.

Erai atât de frumoasă,
C-aproape-ncetam să-ți mai simt
Privirea, ci numai o rouă
Regală. S-o bem pe din două
În scorbura timpului sfânt...

Bocet de adult

Mă culc noaptea-n păturI grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!

Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Şi-n ceasul de masă vid.

Şi am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.

Şi-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei şi cu mult sos.

În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaţ, crinul prea-ngust
Şi ce gust are alt gust.

Iar când trec la pipăit,
Simt o lamă de cuțit
De-aici pân' la infinit...

Cântec de iertare

Buruiană de argint,
Dac-ai şti ce trist mă simt
Că trebuie să te mint

Că sunt vesel şi curat
Ca zidul cel luminat
De-amiaza cu soare lat,

Că-s fraged şi străveziu
Ca-n bucata de pârâu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,

Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis,
Şi ce văd îngerii mi-s.

Buruiană de argint,
Dac-ai şti ce trist mă simt
Că trebuie să te mint...

Epigramă ameliorată
(1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireşica”,
Bătută-n cur de-un scaun cu scândurele tari
Şi-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica
Să fii poet când puța o ai doar atâtica,
Iar tu-i dai şlef, extatic, de gris mărgăritar!”.

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăț obraznic: o!, vis al Blondei Potci!!
De inimă tristețea mi se-agăța ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcând-o pe niznaiul,
În suflet plin de mâlul a nu ştiu câte votci.

Să-mi întrerup vieața cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sâni, în mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s nişte bla-bla-bla...

Scrisoare de dragoste

Zilele-acelea largi şi înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcâm, măcar unul, Emil!”.

Nu puteam să-ți răspund, de cât drum ne desparte,

În zilele-acelea largi şi înalte.

Şi mi te-aminteam şi călătoream,
Privind din caleaşca albastră, pe geam,

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atât de pustii, de întortocheate.

Iar când am ajuns şi-am oprit, se-nserase.
.....
În salcâm atârna rochia ta de mătase...

Sonetul de la Curtea de Argeş (1980)

Pentru L.M.

În Curtea de Argeş, la vreme de ploaie,
C-o bilă pe masă de fildeş gălbuie
Şi sufletu-n ţinte, destinu-n şiroaie,
Oh, claie de îngeri! femeie ce nu e
Decât o mătasă, îţi scriu lin prin spaţii,
Ci haru-i aiurea plecat de milenii.
Adio zic astăzi amarnicei graţii
A copilăriei, plictisului, lenii,
Luxurei uşoare, ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii.
Mi-e viaţa pierdută în ganguri eterne,
Simt zimţii grăbiţi şi vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Când totul, vai, totul e-o grea bălărie.

Oh, dânsa-i şi mireasă, şi altar

Oh, dânsa-i şi mireasă, şi altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeața ei împotmoleşte crinii
În mâl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleştar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candele mici,
Plâng îngeri longilini, râd fluturi groşi.
Surparea dulce-a sânilor voioşi
Musteşte-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Când melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dânsa-i şi mireasă, şi altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospeşte viața-n suflet, iată!
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!!

Sonet neterminat

Mi-ai spus: „Aici degeaba îți pierzi timpul.
Te du şi te sfieşte pe hârtie”.
Şi-a început tristețea a-mi descrie,
Când cu Septembre-ncepe anotimpul
Toamnei adânci. Ce va urma de-acuma?
O, de-aş putea pe ceilalți fericiți
Să-i fac şi-n jurul meu, deloc grăbiți,
Să steie buni, privind cum creşte bruma;
Să li se pară că povestea-i mare
Şi că sfârşitul ei va fi frumos.
Mi-e sufletul parcă din carne scos.
Şi locu-n care-a fost încă mă doare.
.....
.....

Elegie

Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă şi coboară
Între sâni vei strânge un mesteacăn
Ca să-ţi placă şi ca să te doară

Şi-mi vei face moale semn cu mâna
Să te leg de dânsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămână
Sufletul meu sufletul să-ţi lase

Să se umple blând cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Ameţită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă şi coboară

Blazonul lui Julien Ospitalierul

Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,
Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!

Primeşte ecusonul meu de mare fraier
Pe-un câmp de-azur şaizecişicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Şi-o bilă somnolentă de popici
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surâzând cu cracii-n sus
Fără ciorapi

Ci doar cu-nrourate jartiere
Ţinând un dirijabil în palmele-i de miere

Tamaretă

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Şi ai plecat sânii-au rămas un vis

Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topeşte-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis

Mi-ai fluturat cu pizda pe la nas
Şi ai plecat sânii-au rămas un vis

Jurnal de înger

Sunt stăpânit de soare ca de-un gând
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surâzând
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnați de patimă şi dor

Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici până când
Razele fac în aerul frel tumbe.

Sunt stăpânit de soare ca de-un gând
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

Scrisoare

Țipă sufletul în mine
După mâna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ți întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ți desfac veşmântul dulce?
Cureluşa la sandale?
Răstigni-m-aş pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aş în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Şi lăsa-mi-aş în ruşine
Gândul coapsele să-ți ungă...

Țipă sufletul în mine
După mâna ta prelungă.

Basm

Pentru Valeria Seciu

Copil al blândului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă aşteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pământ, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa

În semn de despărţire şi plecare
De lângă mierea albelor izvoare.

Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume,
Copil al blândului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

Giuvaer mare şi alb

Pentru Maia Morgenstern

Giuvaer mare şi alb,
Trupul cald ţi-l port în suflet

Până clipele îmi scad
Şi-amurgul se-apleacă, umed,
Fără vânt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre îngeri,
Când îi bântuie mirarea

Că-s tociți şi n-au răsfrângeri
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ți scriu rochii, fald cu fald,
Cât creierii mi-o încumet.

Giuvaer mare şi alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

Balada negustorului de postavuri

Un vechi negustor de postavuri,
Strigându-şi, trist, marfa prin praguri

De case cu uşile-nchise,
Trecuse prin târg şi pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa şi cu bruma

De-un metru-apăsând peste lucruri
Şi oamenii storşi de buclucuri,

Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cândva, dus pe alte meleaguri...

Cântecul cel mai naiv

Femeile care m-au înşelat

Atât de dulce au ştiut s-o facă,

Încât aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blândului păcat.

Ba chiar le-ndemn cu fluturi şi le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,

Fără fereli, lacrimi subțiri, ocoale.
Ci giuvaiere le aduc, boier,

Spre-a le lua şi pipăi în pat
Cu sânii şi-a le pierde între şale.

Femeile care m-au înşelat
Atât de dulce au ştiut şi-agale...

Cântec de fântână

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fântâna

Ridicând-o-n cer cu mâna,
Ca pe-un crin pietros şi greu.

Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie

Setea istovită-n groapa
Ciuturei ce cade, suie.

Şi poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămâna.

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmuls fântâna

Din pământul meu şi-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

Sfat

Ascultă-mi cuvintele
Şoptite-n amurg.

Dezbracă-ți veşmintele
Când luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflându-şi în vânt,

Mari, sânii. Abia de e
Un prag pe pământ

Sub zare. Incintele-n
Praf râmele-şi scurg.

Ascultă-mi cuvintele
Şoptite-n amurg...

Cântec de nerăbdare

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu.
Mă aşteptai cu subsuori bogate

În iederi, crinişti, volburi; începu
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporând şi îngerii, şi dracii.
Sâmburii fructele mişcau în aer,
Crud vânzoliți, şi înălțau copacii
Zvelți, credincioşi, umpluți c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pântecu'
Albea a dor şi roditor a toate

Vrăjmaşul meu cel dulce erai tu.
Mă aşteptai cu şolduri fierte-n lapte...

Cântec naiv

Motto: *Les nuages coulaient*
comme un flux menstruel. (Apollinaire)

Iubita mea azi are menstruație
Şi-i fragedă şi este indispusă,

Iar talia-i se tânguie c-o grație
De balerină în exil, oh!, bielorusă.

Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiță. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,

Să-l dumice, să-i zdrențuiască-amurgul
Şi zorii să-i prelingă-n moi răşine.
Iubita mea topeşte azi tot burgul
În menstruații tragice şi fine.

Îngerii mă trag de mâini

Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii şi nefiresc,
Într-o clipă cât în luni

De zile spre sâni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Şi mă pripesc
Şi n-apuc să mai aştept,

Mă înalț, trec printre bârni
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mâini,
Degetele îmi lungesc...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pân-ajung lângă fântâna
Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blânda ta veste
Că mai pot să-mi târâi mâna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veşmânt lumina...

Dulci distihuri pentru prietenul de taină

Cel care-mi bagă-n spate un cuțit
Binevenit fie şi fericit!

Şi-aşa mi se părea trupul prea greu,
Şi-aşa nu mai ştiam dacă sunt eu

Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămâna gri.

Binevenit fie şi bucuros
Că zac, parc-adormit cu fața-n jos,

Visând la ce se-ntâmplă pe pământ.

Întruna-i voi cânta sufletul blând

Aceluia ce-mi bagă un cuțit
În spate. Fie veşnic fericit!

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi

Dis-de-dimineață zmuls
Către-amurg, unde scaieții
Vineți râd cu fața-n sus
Şi rănile-s cât pereții.

Şi mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul...

Cântec naiv

Se subțiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.

Crinul îşi suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, înc-o dată.

Rouă ne cade-n spate. Uriaşă,
Ciuperca pălăria şi-o îngroaşă

Când roata soarelui se-nvârte-n baltă.
Suntem, şi vechi, şi proaspeți, laolaltă.

Căci se subție raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

Clipa cea surâzătoare

Se cățărase, Doamne, peste mine
Verzuia prăbuşire de lumine.

Fruntea-mi fierbinte-o năduşise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Şi-mi amorțeau picioarele în frigul
Amurgului țepos ca țipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice şi încă
Îmi da târcoale-un înger, să mă strângă

Între aripi şi să-mi surâdă numai
O clipă, cât îi şterg de pe nimb spuma-i...

Sunt ultimul poet balcanic

Pentru Luminița Marcu

Sunt ultimul poet balcanic.
Cânt c-un descojitor mecanic

Ce-nlătură nu de pe frasini
Sau de pe ulmi scoarțele groase-n

Lumina după-amiezii gării,
Ci de pe crinii strânşi puzderii

În stive (-ntâi decapitați):
Pielița lujerilor s-o purtați

Cu jartier, păzite dulce-n viciu
De Îngerul cel de serviciu

Veşnic în urma coapselor...
Sunt ultimul poet descojitor!

Sonet satiric

Cum se aude pe ciment o bilă,
Rostogolindu-se,-mi țopăie clipa
Pe creierii boțiți. N-ai tiv de milă.
Râzi că-s pocnit în creştet cu aripa
Gânsacilor. Îți foloseşte trupul,
Atâtea-ntortocheri şi dâmburi calde,

Dacă-l topeşti, departe,-n ceaiuri fade,
Sorbite-n buze blegi, guri fără scrupul,
De nişte popândăi, de nişte broaşte
Ce freacă lacuri limpezi în gargara
Lor putredă? Te-afunzi încet în mlaşte
Găinățate. Fluturii duc seara
Să-ți moară între sâni. Iar dimineața
Scălâmbăie-n patul surpat Paiața!!!

Sonet târziu

La ce-aş minți? Te mai iubesc şi-acum.
Crezi tu că ruga mea e-o blasfemie?
Plăpumi s-au şters. Clăbuce de parfum
Topitu-s-au. Şi am rămas c-o mie
De melci răscopți la care n-ai răspuns.
Dizolvi amiezi în solnița-mi de carne.
Zadarnic, veseli, sângele mi-au scurs
Îngeri ce vor în ceruri să-mi răstoarne
Tristețea, bălăcind-o-n bucurii
De raze-n cârlionți prelinşi din soare.
Mă chinui pofticios. Perna mă doare
Sub cap în patul cu cerceafuri vii
Încă de izul tău de-arhanghel putred
În aripi, ci cu glob de rouă-n suflet!

Umblam umil să-ți şuşotesc prin urbe

Umblam umil să-ți şuşotesc prin urbe
Foşnetul fustei, coapsele-n mătasă...
Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n
Țăndări verzui în pieptu-nchis în casă.
Căci iar bolesc sub iederi necăjite
Şi-n raiuri trist frecate cu sacâz,

Pe cercurile pacinicilor plite,
Prăjesc pârjoale moi. Ci tu îți râzi
De sufletul ce ți-a plătit cu viața
Şoldul şcolar şi sânii descheiați.
Şi lacrimile mi le-nşiri peața
Subțire-a nu ştiu câți vicleni bărbați.
Şi-mi torni ruşinea în găleți cu zoaie
Şi inima mi-arunci la vreo potaie
Flămândă-n bot şi năclăită-n ploaie...

Pierrot răutăcios (1)

Ce bine-i că nu mă iubeşti!
Ai sâni şi nici nu îmi pasă!!!

În rochia ta, prinse-n plasă,
Ți-s coapsele reci ca doi peşti
Când buzele şi le-mpreună
Şi cozile brusc îşi desfac,
Nostalgic, oh, crac lângă crac,
Căci gura lor pap-o căpşună
Pe care-o privesc din caleşti,
Placid, în plimbări, după masă.

Ce bine-i că nu mă iubeşti!
Ai sâni şi nici nu îmi pasă...

Pierrot răutăcios (2)

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surâsul tău cade-ntr-o baltă

De zaț. Fluturi trec nefiresc
De blegi peste coapsa-ți înaltă.
Nici trompele nu şi le-ntind
Spre tainele-n fleaşca-genune
Pe care-ntre ele-o cuprind
(Dar, vai!, nu le pot zice-n nume!).
Iar melcilor nu le pocnesc
Pereții. O clipă-i cealaltă.

Ce bine-i că nu te iubesc!
Surâsul tău cade-ntr-o baltă...

La o nimfoaică

Puterile cum îmi scad:
Subțiri-s ca apa-n vad.

Simțurile cum se duc:
Rămân păpădie-cuc.

Minţile cum se închid:
Sunt ca uşa prinsă-n zid.

Nici tu broască, nici tu chei,
Nimfoaică, să mi-o deschei.

Şi să-mi intri cu lumini
În spatele ochilor plini

De smântâne şi răşini...

Întrebări

Mai simți cum ți-aşează lumina
Pe şold raiul fin destrămat
De pofte? Zăreşti încă-n fructe
Dragi îngeri culcați pe un pat

Miezos şi-acrişor? Auzi iarăşi
În tine fântâni şi grădini
Şi garduri şi hălți şi marfare?
Din nou strângi în brațe moi spini

Ce-ți zgârie până la sânge,
Albi, sânii închişi sub lăcat?
Mai simți cum ți-aşează lumina
Pe şold raiul fin destrămat?

Elegie

De astăzi clipa-i cât dovleacul
Şi n-o mai pot rostogoli.
Iubitei i se-nmoaie cracul,
Sâni-i clocesc pilafuri gri;

Patul îşi flutură cearceafuri
Leoarcă de-amor în ceşti de-amurg,
Din vazele zvârlite tandru
Razele cad, crinii se scurg,

Ci eu, scrib vechi, însemn cu acul
În colț de ochi, ce-a fost, ce-o fi...
De astăzi clipa-i cât dovleacul,
Nu o mai pot rostogoli...

Sonet

Când strig furnica, dânsa vine grabnic.
Melcul de-l chem, alene se pripeşte.
Zefirul e năpraznicul harapnic
Ce păpădiile pe câmp le biciuieşte.
Şi-n fiece pahar se plimb-un peşte
De aur şi cu voaluri, ca-n caleşte.
Bea-l seara, fie-ți soporific darnic
Şi vei visa cum lacul te iubeşte,
Mâlul, mieros, te zgârie, fireşte,
Nufărul mov îți trage ca un cleşte
Coapsa din noaptea înspumată groaznic.
Inima-mi fu chircită, izbucneşte
Mereu, mereu se-nalță, prăbuşeşte.
Şi între coaste spaima-mi se piteşte
Încă puțin, cât să-ți cânt vorbe, harnic...

Blues

În zori, „La Butoiul cu Spermă”,
Stau singur, beau whisky şi plâng.
În van carabina eternă
Mi-atârnă, de-argint, la oblânc.

Pianul mecanic mai cântă
Un bleno-tango. Eu scuip rar

În propriu-mi pahar. Tu eşti sfântă
În pozele din buzunar.

Din spleen, cu o quintă royală,
I-am ras pe amigos de bani
Şi-apoi i-am ucis. Tu eşti goală
În pat de o sută de ani

Sub pături şi-n braţe c-o pernă
Respiri tot mai clar, mai adânc.
În zori, „La Butoiul cu Spermă”,
Stau singur, beau whisky şi plâng...

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

O
Ce
Lucru
Pasionant
Portocala
Intră-n
Trompă
Trompa
Intră-n
Elefant!

Elegie

Nu mai trăiesc decât să-ţi spun cum creşte
În sosuri un cuvânt ca leuşteanul
De proaspăt şi mirositor. Priveşte:

Roua-i zbârcită, cade-n zdrențe anul
Fremătător, amurgu-şi pierde banul
Zvârlit pe partea unde-un crin clocește.

Şi nu-i nimic nepovestit în casă.

O, sufletul tău leneş, de frumoasă
A nimănui. Şi-i vântul lin şi rece.
Însă acum puterile mă lasă
Şi pleoapa-mi gri o lacrimă-şi petrece
Prin pânza ruptă-a tot ce-a fost mătasă...

Nu isc pricini...

Nu isc pricini să-ți tulbur cu miresme
Trupul prelins din creştet pân' la glezne,
Ci-ți dau o inimă pe ea c-o gheară.
I-atât de simplu, oh! i-atât de lesne
Brusc să se strângă. Ticăie o moară
Ca un ceasornic, undeva, dumnezeieşte:
Se macină cărări, făpturi, ferestre.

Şi nimănui de căni frică nu-i este.
Dar ele ne pândesc deschise larg,
Să ne absoarbă-n fragedele bezne.
Şi-apoi, scăpate pe podea, ne sparg...

Erai atât de subțire

Erai atât de subțire!
O frânghie, oh! cu un nod

De carne. Flămând matelot,
Pe care chiar Lautréamont
Mă tot îndemna să-l deznod,
În mijloc de mare pustie,
Desigur, şi-n plin naufragiu,
În sticle-aruncându-mi mesagiul
Cifrat, scris pe piei de scrumbie!!
Meduze sorbeau vechi legende,
Balene pluteau suculente,
Ci tu, clătinată-n neştire-n
Musonii pândiți de zefire,
Erai atât de subțire...

Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci

Dacă
Balenele
N-au
Gât
În schimb
Girafele
Îl
Au
Prea
Lung
Astfel
Şi
Întrucât
Şampania
Din
Sticle-o
Beau!

Deodată

La temelia cănii e o lumină grea.
În cană clipoceşte lin apa din cişmea
Şi eu încep dintr-însa încet şi trist a bea.
Amurgu-mi cade-n suflet, prin geam, ca o boia.
Mai pot să flutur mâna o clipă şi abia
Mă-ntorc, oh! totu-n casă se înverzeşte-aşa
De mov, încât cu cana mă-nalț uşor...

Destăinuiri

Hai să-ți fac destăinuiri!
Am iubit cândva un flutur.

El, cu aripi de te miri
Cum de poate duce ciuturi

(Căci erau aşa subțiri!)
De vreo şase-şapte puduri.

Eu, extatic de-ngâmfat
Că îl pot trânti în pat,

Să ne fim o clipă miri.
Hai să-ți fac destăinuiri...

Drum greşit

Drum greşit, drum greşit,
Pentru ce te-am mai păşit?

Cu talpa te-am pipăit,
Drum ferit, drum peticit.

Sufletul mi-am dus, pripit,
Pe muchea ta de cuțit,

De-aici pân' la infinit,
Drum topit în colb clocit.

Drum greşit, drum greşit,
Pentru ce te-am mai găsit?

Va fi o zi mai lungă...

Va fi o zi mai lungă decât vom fi crezut.
O eră macră! Roua ne-o dă cu împrumut.
Tu o să-ți speli buricul, eu sufletu-o să-mi curăț
Şi-o să te rog întruna: coapsele largi îndură-ți
Şi sânilor pecetea lățeşte-o-n lacom sfârc.
Şi-o să urcăm la ceruri, uimind bubosul târg
Spre pomul, lăudatul, neluându-ne, nu! sacul,
Ci doar dorința dulce de-a rupe de pe cracul
Subțire-un măr cu pompa umflat câtu-i dovleacul.
Şi clipa-şi va întinde brațele-i durdulii
În raze pofticioase, făcând sub coate plii
Căci geometrii vestite ne-or dezbăra de-oricare
Lege şi-n loc de iaduri vom huzuri-n altare

De cumuluşi, cu visuri pictați vioi de-un soare
Mai bulbucat, mai vânăt, mai amoros, mai tare,
Unde păcatele şi purităţile încap
Alături. Frige-n tavă crini groşi târâți prin praf!!

Elegie

Fluturele se muncea,
Mort, să-şi mişte aripa,
În răşina aerului.

S-a-nchis uşa raiului.

Pe pământ rămâne-vom,
Fără şarpe, fără pom,
Eu trândav, tu-n carne macră
Plină de-o mlaştină sacră,
Ci doar cu-al soarelui fruct
De-amurg în reci raze rupt...

Surioară, surioară...

Surioară, unde eşti,
Să-mi ştergi vechile fereşti
Cu dragostea-ți umedă?

Răbdare, te-ncumetă
Să mai rotunjesc în pietre
Rouă dimineții fierte,

Nu pe plite, ci-n praf gros
Căzut din soare pe jos,

Strivindu-mi loboda, crinii,
Sub greutatea luminii...

Surioară, unde eşti,
Să-mi ştergi vechile fereşti
Cu dragostea din poveşti?

Cântec

M-am întors. Fă-mi adăpost
Moale. Vreau să-ți povestesc.

Raze vechi curgeau păstos
Peste-un trup dumnezeiesc
Care chiar al tău era,
Cu şolduri, cu sâni, cu gură,
Şi-alături se chiflicea
Viața-mi, mură după mură,
Numărată pe de rost
De-un melc surd şi orb şi prost.

M-am întors. Fă-mi adăpost
Şi-ncerc, blând, să-ți povestesc...

Ce tânără şi veselă erai

Ce tânără şi veselă erai

Îmi aminteai de îngerii din rai
Cumplit de albi şi de frumoşi trecând
Cum numai razele subțiri prin gând

De-abia întrezărită te pierdeam
Ascunsă după câte-un fruct rotund pe-un ram
Şi nu puteam să mi te-apropii iar
Cu brațu-ntins ciuntit de minutar

Ci aşteptam şi iarăşi mă rugam
Pân' se-nchegau izvoarele sub ram
Din care blând şi din amurg țâşnit
Să-ți soarb-un cerb bătrân trupu-nflorit...

Cântec

Lingura cioplită-n unt
De lemn de-un înger cărunt

În mână n-o mai înalț
Din strachina movă-n smalț

Plină cu sos de boia
Când roua mintea mi-o ia

Că mi-e teamă să n-o-nghit
De tot câtu-s de-amăgit

Ci mă culc fără ruşine
Bolovan de râu sub creştet
Doar-doar o să-mi fie bine
În visul ce-abia mă ține-n
Umbra de trunchi de crin veşted

Cântec

Doamne, cât de moale-i untul
Uns pe clipa mea calică
Ninsoarea frigul şi vântul
S-au strâns într-o dulce clică

Geamul degeră-n genunea
Vieții care clipoceşte
De vinerea până lunea
Cuiele îmi scot c-un cleşte

Din inimă sorb veşmântul
Tău eşti albă zbârrrn întreagă
Doamne cât de moale-i untul
Uns pe pâinea mea cea neagră

Cântec

Dragostea noastră-ncepe-abia acum?
Desfă lin sufletul în vântul moale
Ca pe un crin. Eu am sosit agale,
Blând pelerin pe-ntortocheatul drum,

Să-i rup tulpina şi să-l port în mână

Prin forfota cetății şi-n pustie
Spre-a-i povesti parfumul fraged până
Şi oamenii, şi cerul o să-l ştie.

Şi poate-atunci din rouă şi-ndrăzneală
Se va-nchega un înger – crezi ce-ți spun? –
Acoperindu-ți lacom coapsa goală.
Dragostea noastră-ncepe-abia acum...

Aveai părul lung până la cer

Aveai părul lung până la cer
Atârnai de dânsul pe pământ
Mă gândeam să-ți mângâi trupul sfânt
Sânii cu sfială să ți-i cer

Coapselor închise să mă-nchin
Să le-ating uimit ce albe sunt
Doar cu floarea grea a unui crin
Să le-mbrățişez îngenunchind

Şi apoi ca fluturii să pier
Luat de dup-amiază şi de vânt
Aveai părul lung până la cer
Spânzurând de dânsul pe pământ...

Epigramă

Motto: *Iubito,*
Am îmbaudelairit-o!
Anțărț

Mă iubeai din părți.
C-o privire à la biche
Mă făceai afiş.
Şi puteai să-mi papi
Sufletul definitiv
C-o fiță din şlapi.

Mulțumesc tardiv!

Trupul tău dihotomic
Nu-mi mai zice azi nimic,
Hop şa! hop şa!,
Puşchea pe limbuța ta.
Căci anume-am scris aşa.
Că-i mai kitsch
Şi cu lipici
Pe la ele,
La buzéle
Mari şi moi
Cum doar Stepanida
Le avea stârnind obida
Lui Evgheni
Din „Diavolul” de Tolstoi,
Din cauza jenii
Şi-a lui Benedetto Croce.

Mulțumesc precoce!!

Iubita mea cu dos frumos

Durerea schingiuie cuvântul

Şi îl preface-n praf şi-n vânt
Dar unde-i rouă şi pământul
Unde sunt Îngerii şi Sfântul
Şi Dumnezeu cel trist şi blând
Ce ne învinge-n mila-i dulce
Iubita mea cu dos frumos
Un fulger sufletul ni-l zmulge
Ni-l năruie vrea să ni-l culce
Ni-l duce-n lacrima de jos

Noi să lăsăm prosoape-n aer
Drept semn că ne-am spălat pe trup
Oh, Omul Negru e un fraier
Cât eu cu tine mă încaier
Lângă zbârnâitorul stup
Te-am uns cu miere şi salivă
M-ai mângâiat cu pielea ta
Ne-am tăvălit de o potrivă
În dup-amiaza milostivă
Pe cea mai fragedă podea
Şi mi-ai smintit atunci destinul
Nu ştiu să mă mărit cu tine
Mi-ai zis ci-ngăduindu-mi spinul
Mi-ai dăruit rana şi chinul
Şi carnea coapselor preapline
Deasupra-ne zburda fantastic
Un flutur uriaş de ploaie
Timpul tăia râmele drastic
Şi-ți clipoceau buzele spastic
De-amorul veşnic ce ne-ndoaie

.....

Durerea schingiuie cuvântul
Şi îl preface-n praf şi-n vânt
Dar unde-i rouă şi pământul
Unde sunt Îngerii şi Sfântul
Şi Dumnezeu cel trist şi blând

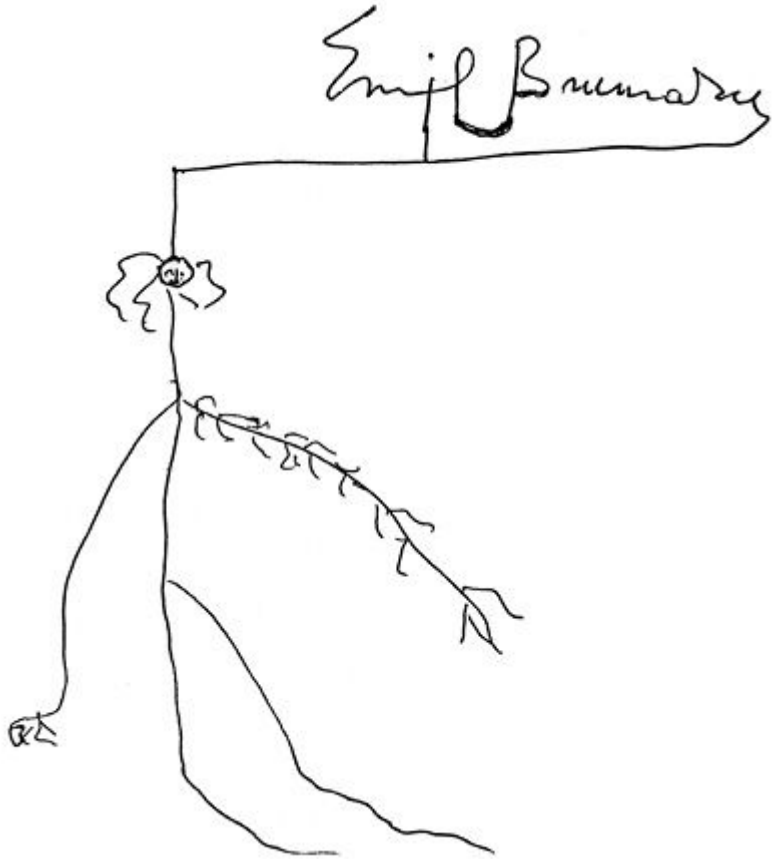

Poem feroviar

Elegie pentru Pino

Cantoane, hălți, pavilioane CFR,
Closete vechi de scânduri, oh, cotețe,
Eterna Servitoare-o să ne-nvețe
Ce are-ascunsă coapsa-n izuri crețe,
Sânii boltiți cum niciun cer nu e,
Gura-i adâncă, limba-n moi povețe,
Saliva-n val, sărându-i buzele,
Buricul scos pe pântec din dulcețe
Pentru păpat cu lingurița repede,
Cantoane, hălți, pavilioane CFR...

Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele,
Iesle cu-acari sfioşi sub fân ce-adorm
În grele-amiezi, după un clei enorm
Cu şefulița-n păpădii, lâng-acel corn
Frunzos, în timp ce dânsa bălăcea să spele
Al Impegatului chipiu, piu-piu!, şi-un uniform
Şi pata izmănuței cu bretele
Şi monogramă-n flutur cuneiform
Şi firul, rupt în vânt, de la mărgele,
Bălii de vrajă, pompe, dragi cişmele...

Pe toate ți le-oi aminti-n vis, Pino:
Şi balega, şi cheresteaua, şi cântarul
Din dosul gării. Fie-ne amarul,
Cojit ca de pe ziduri albe varul,
Topit în râma leneşă ce fin o
Plimbă Iubita-n lesă prin mărarul
Pe care ți l-oi scutura-n vis, Pino,
Eu, Îngerul jongler Emil Brumaru...

.....
Ia gramofonul, pâlnia-i înclin-o
Spre viața dusă-n pizda mă-sii, Pino!!!

Cântec pentru Absurdica

E între noi un cântec vechi
Ce-abia începe a se spune
Cad îngerii perechi-perechi
Prin blânda noastră rugăciune

Şi fluturii devin mai grei
Când roua-n flori sugrumă raze
Femei cu sânii mari şi grei
Se-apleacă-n rai peste pervaze

Pândindu-ne cum ne iubim
Şi-apoi la fel încearcă ele

Cu şerpişori şi mere din
Copacii înmuiați în miere

Şi-n lapte crud pân' la urechi
Cu miezul coapselor în spume
E între noi un cântec vechi
Ce-abia începe a se spune...

Cântec

Era spre seară. Mai putea
Să-şi ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznele-i vibrau subțiri!
I le-ngrijea roua de când,
Printre şerpi, arbori şi zefiri,
Carnea şi-a rupt şi, surâzând,
În truda şi în joaca sa,
A strâns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-şi ducă sufletul în spate...

Cântec naiv

Oare
Cum se moare?

Aşa cum cade o căpşună-n apă
Şi vine-un cerb cu botul lui şi-o papă?

Oare
Cum se moare?

Infernala comedie

(2005)

Sonet 1 (elogiul spermei)

Nu-i alifie mai de preț
Şi nici mai reavăne dantele,
Mai iute nu țâşnesc săgeți,
Mai calde nu-s la gât mărgele,
Şi nici brățări nu sunt mai moi
De atârnat la laba mâinii,
Şi nici mai delicate ploi
Nu-i pot muia iubitei sânii,
Şi nicio candelă mai grea
Nu-i ca aceea care-mi poartă
Uleiul sfânt şi roua mea,
Oh, niciun zeu n-ar şti să-mpartă
Cu-atâta dărnicie viața
Albă şi groasă ca dulceața!

Sonet 2

Iubito, raiul tău cel strâmt
Şi-adânc şi laic dintre fese,
Îmi ceri, mişcând genele-ți dese,
În versuri proaspete să-ți cânt.

Ci eu, nemernicul ce sunt,
Storc din căpşuni ulei sub prese,
Fățarnic ceru-ntind pe mese
Şi din aluatul cel mai blând
Îți fac pâinițe lungi şi drese
Cu cânepă şi-apoi, roşind,
În timp ce-n flori umedă iese
Pe lume roua din pământ,
Pun îngerii să ți le-ndese,
Plini de evlavie şi-avânt,
În curul rozbombat şi sfânt!

Sonet 3

O, vremurile când eram ferici!
Timpul curgea ca pişalăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaş, uh, pămătuf, ah, brici
Cu care mama îşi rădea sub poale,
Împrăştiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca nişte balamale
Şi ciucureii creței găurici,
Încât făceam la gură dalbe bale
Şi ne băgam în pivniți prin gârlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici
Şi-apoi c-un degețel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule şi infiniți lindici!

Sonet 4

De vrei să-ți fie fața lie
Precum e pielița de crin,
Oh, suge-mă şi cu-alifie

De-amor pe-obraji unge-te lin.
Dar, de vrei fese bulbucate
Mai albe decât lebăda,
Scula-mi de-o mie de carate
Primeşte-o între ele, grea,
Şi sârguieşte-te să-ți intre
Cât mai adânc, pe burtă stând
La margine de pat, cuminte
Şi-mbujorată, până când
Vei clipoci-n celeste sperme
Asemeni unei mlaştine eterne.

Sonet 5

Scârbit de câte toate
Se-ntâmplă-n lumea asta,
Azi dimineață-n perne
Mi-am răsucit nevasta
Cu fața-n jos şi-n locul
Cel tainic dibăcie
Am pus să intre-ntreagă
A mea grea bărbăție.
Apoi am întrebat-o:
„Îți place când în tine
Lucrează diamantul?”.
Ea îmi răspunse: „Bine
Mă simt atuncea, dragă;
Parcă aş fi o fragă!!!”.

Sonet 6

Chiloții tăi murdari mi-s dragi,
Oh, să-i miros smerit mă-ncumet;
Vreau milaneza lor pe suflet,

În gură spuma-le de fragi;
Să-i fâlfâi, sfânt drapel, în vântul
Unor măceluri de lighean;
Când mor, să-mi puneți pe mormântul
Proaspăt chiloți purtați de-un an!
Dar, cât sunt viu, blazon să-mi fie,
Mânjiți de menstruații, sperme,
Pişaturi blonde şi lălâie,
Căcaturi aburind eterne,
Şi-anume găuriți să-ți intre,
Făr' a-i da jos, orice în vintre!!!

Sonet 7

Ți-e trupul scos din muzici
De flaute subțiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri
Că ți-e atât de mare
Şi-atât de despicat
Când iese lin din rochii
Pe-o margine de pat
Şi de ruşine-obrajii
Şi fesele-ți se fac
Mai roşii decât floarea
Cea roşie de mac...
.....
.....

Sonet 8

Ieri sora ta mai mică
M-a luat uşor de mână
Şi-a început să-mi spună

Cu glas de rândunică:
„Eu ştiu să sug mai bine
Decât oricine-n lume,
Cu limba pot susține
Pe vârful roz dulci spume
Şi-n poponeața-mi albă,
A continuat în şoaptă,
E-o găurică dalbă
Care clipind te-aşteaptă
Să vezi cât e de-adâncă”.
Apoi porni să plângă...

Sonet 9

Ți-s bucile frumoase ca două fenomene
Cereşti ce se întâmplă o dată-ntr-un mileniu,
Pe hărțile stelare ți le-a-nsemnat alene
Cu mâna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Şi sânii ți-s cu piscul în nori când stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate,
Crăceşti, semeață nimfă, până la şapte leghi!
Şi-n pizda ta se-adună toți fluturii din lume,
Bolnavi să-ți soarbă-n trompe nectarul ce-l secreți,
Ți-o-mpotmoleşte roua, ți-o bate-n groase brume
O toamnă-mbolnăvită de-albeață pe pereți.
Ci eu, să te cutremur, îți picur din ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

Sonet 10 (neterminat)

În asuprire blândă o să te țin de-acum.
Din pat tu nicio clipă n-ai voie să cobori!
O să-ți aduc pahare de apă ca la flori

Şi de spălat calupuri chineze de parfum.
Şi pile cu zimți trainici, şi forfecuțe reci
Cu care să-ți faci unghii vestite la picioare,
Şi-o rază de lumină subțire ca să-ți freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare.
Şi-adesea ți-oi da-n brațe chiar bărbăția mea
S-o mângâi lin cu limba ta proaspătă şi aspră.
Şi uneori, când roua apasă-n geamuri, grea,
În zori spuziți de ziuă, vei suferi pedeapsă...
.....
.....

Sonet 11

Tamariuşka, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi,
Cu sclifoseli de țață, flocii bogheți de zână.
Cu limbulița-ți rază tu sufletu-mi afână.
Tristețea îmi atârnă în praf ca un țărțăm
De catifea adusă prin zloată cu rădvanul
Din Ţarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în comerț
Mai proaspeți decât ție îți este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. Şi-atunci de ce mă cerți
Că-l jinduiesc şi-l caut ca să-l sărut intim?
Jucându-ne de-a iadul cu draci şi cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane
Pân' n-o să mai rămână dintr-însul decât numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!

Sonet 12

Ţii minte când erai elevă
Şi îți umpleam de dimineață
Vieața cu perlata-mi sevă?

Apoi plecai prin frig şi ceaţă
La şcoală, unde diriginta,
Simţind mirosul, te chema
În cancelarii şi plăcinta
Pizduţei blând ţi-o dăscălea
Şi te lăsa pe urm-acasă
Ca să mă sugi. Ci tu-i spuneai
Că altfel nu poţi fi voioasă.
Oh, noi trăiam atunci în rai.
Şi totul nu era nimic
Faţă de sacrul tău lindic!

Sonet 13

Dac-ai avea, iubito, acelaşi cur bombat
Ce-ţi tremura acuma vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuţă, te-aş priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Şi-n iesle de Murano ţi-aş da doar chifle moi
Să ţi se facă buca mai plină şi mai dulce
Şi-o dată la trei zile şi-un kilogram de-oloi
Ca sânii dup-aceea în căni să ţi-i pot mulge,
Şi te-aş plimba pe preşuri numai în patru labe
Şi-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare
Să se-ntărească muşchii în locurile slabe,
Şi ţesălându-ţi părul din cap şi-ntre picioare
Ţi-aş da-ntr-o seară drumul prin casa încuiată
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată!

Sonet 14

În curul tău căcatul stă moale şi gălbui,
Beşica-ţi este plină de al urinei ud,
Dar ochii, nori în gene, sunt ca ai nimănui,

Urechile, sub bucle, muzici cereşti aud.
Ți-e pizda puturoasă ca o scrumbie rea,
Lindicul ți se zbate întruna, scurt şi gros,
Dar sufletul tău palid culcat e o lalea
În dup-amiaza blondă pe o mătasă roz.
Şi-n gură-ți putrezeşte sperma ce-ai supt-o ieri
Şi între sâni de-asemeni de spermă eşti pătată,
Dar tu, cea mai moțată şi zână-ntre muieri,
Păşeşti prin praful lumii ca de-un zefir purtată.
Şi-n degete ții varga minunilor din rai
Deşi ți-e gândul numai la pulele de cai!

Sonet 15

Iubito, câte pule-n viață
Ai supt, atâția crini ți-aduc
Plini de stamine ca de-o ceață.
Oh, spumele ce fac clăbuc
În gura ta cu buze groase
Când, în genunchi, coaie goleşti!
Oricât ai fi tu de pizdoasă,
Nu vreau să-ți strâng lindicu-n cleşti,
Ci-ți cer din nou, la geam proptită
În coate, bucile să-ți caşti
Şi c-o plăcere infinită
Până la ouăle-mi de Paşti
Să mă înfuleci grațioasă
În curul tău de nimfă grasă!

Sonet 16

Iubito, deşi eşti pizdoasă
Cât patru iepe la un loc,
Încât chiloții de mătase

Stau să-ți plesnească de-atât floc;
Deşi lindicu-ți bate-ntruna
Ca un ceasornic bine-ntors
Şi sfârcul țâțelor, cât pruna,
Zvâcneşte-n alfabetul Mors,
Eu vreau popoul, aplecată,
Încă o dată să-ți despici
Şi pe portița-nmiresmată
A strâmtei tale găurici
Să intru până ce căcatul
Mă va opri, proptit de-a latul!

Sonet 17

Ți-s bucile crescute frumos cum cozonacii
Lucrați în drojdii bune; şi-s rumenite blând.
Şi pizda ta miroase, când îți desfaci lin cracii,
Cadelnițând cu dânsa smirnele calde-n vânt,
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mâna sub poale la femei.
Saliva ți se-ngroaşă ca o smântână-n gură
Căci ai, crestată-n simțuri, cerescul obicei,
Cu buzele răsfrânte, carâmb de cizmă moale,
Bărbaților de-a suge al treilea picior.
Chiloți cu epolete de mareşal la şale
Porți tu pe curu-n lupte atotbiruitor.
Şi-n văile adânce stă gros şi copt ca spicul
De grâu mănos în toamnă, cât vrabia, lindicul!

Sonet 18

Cât de adânc ți se despică,
Iubito, carnea-n două buci
Având la mijloc găurică

Extatică prin care-mi sugi
Vlaga şi sufletul din mine
Şi cât de gingaş te apleci
Ca să-mi arăți cum se cuvine
Portița tainicei poteci,
Când trupul cald, scos lin din rochii,
Ca într-un basm aliotman
Mi-l dărui. Oh, Alah, cu ochii,
Din cer, te-ar fute pe-un divan
Cu arcuri de oțel ce-ți saltă
Curul în slava lui înaltă!

Sonet 19

Ce desfătare, iarăşi curul cu locuri dragi
Lin ridicându-ți fusta şi sprijinită-n coate
Pe un pervaz, mi-l dărui ca pe o bunătate,
Uitându-te afară şi mestecând posmagi.
Şi, fiindcă ți-e ruşine un pic de ce îți fac,
Vorbeşti cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte
Şi scrii chiar cu creionul rețete pentru turte
În timp ce eu cu mâna blând bucile-ți desfac.
Şi-atunci când plin de rouă, fără să ştiu nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci
Tu râzi şi-i spui vecinei că-i gata mâncărica
De fiert şi din fereastră alene capu-ntorci
Băgându-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
Şi-ți scoți, înfierbântată, piciorul din papuci.

Sonet 20

Gospodăria noastră are boboci de rață
Şi porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap şi-n suflet cu-amor, de dimineață

Ne-om răsfăța. Sărutu-ți întâi, între picioare,
Lindicul mic şi gângav şi bagu-ți degețelul,
Pentru-a-ți aduce-aminte la ce-ai să-l foloseşti,
În curul alb şi mare, pe urmă, ah, tot felul
De dragi şi dulci poziții vom lua-n adânci caleşti.
Şi-un surugiu cu biciul pe cele şase iepe
Ale simțirii sta-va pân' om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfârâie începe
Pe foi de obligeană şi se preface-n vin.
Şi ne-om întoarce iute căci ne aşteaptă treaba:
Tu să-ți pliveşti ciorapii, eu să car floci cu roaba.

Sonet 21

Oh, nu te uita în oglindă
La curul tău gras ca un miel
Căci s-ar putea să se-ntâmple
Să vrei să-ți bagi degetu-n el
Sau, şi mai adânc, melesteul
Cu care faci foi de aluat;
Oh, nu te uita în oglindă
Ci vino cu dânsul în pat,
Sub plapume sfinte, şi dă-mi-l
Rotund şi gustos ca pe-un caş,
Cu limba să-i simt găurica,
Strângându-l la piept pătimaş,
Şi lasă-mi-l mie de-a pururi,
Cur veşnic slăvit între cururi!

Sonet 22

Adu-ți prietena în casă,
Iubita mea, dezbrac-o blând,
Culc-o pe perne de mătasă

Şi-n gura-i fragedă pompând
Saliva ta, cu degeţelul
Lindicul freacă-i-l puţin
Şi o să steie precum mielul
Când eu în camer-o să vin,
Şi-o să se lase-ncet întoarsă,
Tu fesele o să-i desfaci
Ca-n găurica-i de dor arsă
Cu mâna scula mea să-i bagi.
Şi-apoi, de-a lungul şi de-a latul,
Vei linge de pe ea căcatul!

Sonet 23

Ţi-e curul alb ca o lumină
De dup-amiază pe pereţi
Şi-n goliciunea lui haină
Ce-atât de mândră mi-o arăţi
Înfiptă-n găurica-ţi creaţă
Porţi floare de nu-mă-uita.
Cine ţi-o vede-o dată-n viaţă
Rămâne ca o catifea
De moale şi nu mai trăieşte
Dacă nu eşti a lui pe veci.
Oh, simt din suflet cum îmi creşte
Un vânăt crin când te apleci,
Trăgând în sus rochia-ţi caldă.
Şi crinu-n curul tău se scaldă!

Sonet 24

Te tăvăleşti în spermă ca iepele în iarbă,
Ca ele ridici cracii la cer şi nechezând
De fericire-n suflet laşi florile să-ţi fiarbă.

Crini aprigi rupi cu dinții din fragedul pământ.
Şi îți despici, smintită, cu mâinile-ți subțiri
Curul mănos ca locul iubirii să se vadă
Mai bine şi-n oglindă tu singură te-admiri
Ca pe-un nămete falnic şi proaspăt de zăpadă
Ce are-n mijloc focul unei gheene-adânci
În care numai dracul cu furca lui pătrunde.
Te tăvăleşti în iarbă şi sperma o mănânci
Îngenuncheată-n pulberi la coaiele-mi cărunte.
Şi-ți tremură lindicul şi limba ți se-ncleie
Când îmi desfaci prohabul, slăvita mea femeie!

Sonet 25

O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții,
Vreau să ți-l fut întruna, din zori şi până-n seară,
Şi, dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atât amor, ți-oi unge-o cum osiile roții
Se ung c-o pană moale de gâscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă
Şi-apoi şi mai amarnic, zglobii şi fără jenă,
Ne-om fute la fereastră ca lumea să privească.
Şi-ncet-încet, pe stradă, cu toții se vor fute,
Dudui vor sta la casse cu bucile-n ghişeie
Şi blonde taxatoare prohabe-or să descheie
La domnii din tramvaie, sugându-i cât mai iute,
Până coboară-n stații, şi şcoli întregi de fete
Îşi vor freca, la tablă, lindicele cu crete.

Tamaretă (26)

Oh, tu te-ai fute şi cu ochii,
Atât de alb şi-aliotman
Ți-e trupul cald scos lin din rochii

Pe-al dup-amiezii blond divan.
Oh, tu te-ai fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă,-atât de-adânc
Doreşti să mă miroşi spre seară
În iarba moale-a unui crâng.
Oh, tu te-ai fute şi-n ureche,
Suav timpanele să-ți uzi
C-un cântec fără de pereche
Ce-atât de mult vrei să-l auzi.
Oh, tu te-ai fute şi la ceafă,
Prinzându-ți părul buclucaş
În cea mai de safir agrafă...
Ci eu te fut în pizdă, laş...

Tamaretă – variantă (27)

Tamariuşka s-ar fute şi cu ochii
Când nu-i pot scoate trupul cald din rochii.

Tamariuşka s-ar fute şi-ntr-o nară
Şi în cealaltă, mai ales spre seară.

Tamariuşka s-ar fute şi-n ureche
Spre a-mi simți-n timpan cântarea veche.

Tamariuşka s-ar fute şi-ntre ele,
Acele moi şi albe dulci mamele.

Tamariuşka s-ar fute şi la coate,
Lipindu-şi braț de antebraț cât poate.

Tamariuşka s-ar fute şi la ceafă,
Prinzându-şi părul tragic c-o agrafă.

Tamariuşka s-ar fute şi pe şira
Spinării, mlădiindu-se ca lira.

Şi la picioare şi la mâini, pe rupte
Tamariuşka-ntre degete s-ar fute.

Şi, dacă în genunchi c-un bici i-ai cere,
Tamariuşka s-ar fute şi-n viscere!

În inima-i cu patru cămări pline
De spermă clipocind în valuri line.

Tamariuşka s-ar fute, de-i desfaci,
Şi-n creierii dilii cu creţuri dragi.

Şi-n splină, şi-n rinichi, şi în ficat
Tamariuşka s-ar fute ne'ncetat!!!

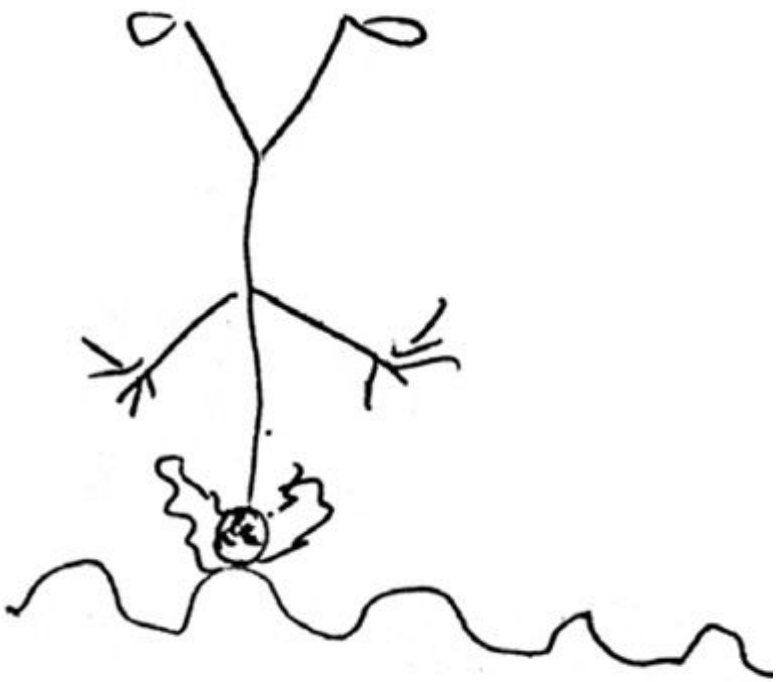

Sonet 28

Când doamna Mericeanu, soție de-arhitect,
Se întâlneşte-n piață cu doamna Ivanov,
Ce este chelneriță, secrete dulci de-alcov
Îşi spun fiindcă ele se înțeleg perfect.
„Oh, zice Mericeanca, as' noapte, pe la trei,
Mi s-a sculat lindicul; şi ce puteam să fac?
M-am dus până-n cămară şi cel mai lung ardei,
Ştii, cornul caprei, dragă, ce-i bun pentru stomac,
L-am luat şi-aproape-o oră cu dânsul m-am frecat."
„Vai, ce coincidență, răspunde Ivanova,
Căci şi la mine-as' noapte lindicul s-a sculat!

Şi ce să fac? Cățelul, ştii tu, cel Terra-Nova,
Ce-l am de la bunica, m-a lins până în zori."
O, Doamne!, dă-mi candoarea acestor Mari Putori!

Sonet 29

Dacă-mi împrejmui iarăşi cu vorbe neputința
E că-n popoul falnic al doamnei Ivanov,
Oh, lebăda cu care-s vecin cu locuința,
Doresc adânc să intru într-un crepuscul mov,
Când fiica ei, elevă, sosită de la şcoală,
Ar sta să ne privească şi-apoi s-ar dezbrăca
Şi dânsa, arătându-mi în poponeața-i goală
O mică găurică la fel ca la mama!
Şi poate că atuncea le-aş fute pe-amândouă,
Pe rând, ieşind din mamă şi-n fiica ei intrând,
Încât până la urmă nici pic de spermă-n ouă
N-aş mai avea, ci ele tot ar mai vrea, râzând.
Şi, fiindcă nicio clipă nu aş mai fi în stare,
Surpat de-amor, le-aş linge, umil, între picioare.

Sonet 30

Să stai pe pat, închis în casă,
Şi să visezi la dulci femei
Ce-obrajii bucilor îşi lasă,
Rumeni de-amor, rotunzi şi grei,
Blând sărutați de gura-ți moale,
Ziua să treacă neştiut,
Să bei cafele virginale,
Un vechi roman să ai drept scut
Pe sufletul tău trist şi singur:
Eroi şi eroine dragi,
Să-ți sorbi trecutul, lin, din linguri,

Ca pe o spumă bleu de fragi
Şi să adormi la ora şapte:
Vierme-n dulceața prunei coapte...

Sonet 31

Când doamna Ivanov,
Ce este chelneriță,
Îşi scoate-a ei rochiță
Şi chiloțeii mov,
Lăsând popou-i mare
Şi alb ca un nămete
De nea strălucitoare
Pe-un pat să se desfete,
Noi îl privim ca-n poze
Cum bucile-şi despică
Extatice şi roze
Şi-n dalba-i găurică,
Ce s-o numesc nu preget,
Băgăm, naivi, un deget!

Sonet 32

Ca viermii de mătase în frunze dulci de dud
Vom foşgăi, iubito, în patul nostru drag.
La naiba calendare din care zile fug
Ca dracul de tămâie. Oh, curul tău e-un mag
Ce îmi opreşte viața în albe după-amiezi
Între-afânate fese. În cap cu plăpumioară
Vom sta căci ți-e ruşine tu singură să-ți vezi
Popoul luat în brațe de mine-a mia oară.
Şi-om suge acadeaua plăcerilor pe rând:
Eu, brav lindic ce-şi saltă trufia-n coif de jar,
Tu, scula-mi prețioasă lucrată de-un fierar

Atât de fin, că simte cel mai uşor alint
Al limbuliței roze ce-o joci în frâu. Şi-ncet
Va creşte-n noi aluatul amorului secret.

Sonet 33

Acum în calendarul lunii
Februarie e sărbătoare.
Spălând podelele cu râvnă,
Oh, îmi arăți curul tău mare
Şi alb ce zace-ascuns sub rochii,
Tânjit minut după minut.
E timpul, când tu freci amarnic
Cu spălătorul, să ți-l fut
Proptindu-ți capul în ligheanul
Cu zoaie şi intrat adânc
Între aceste buci celebre
Ce ca-ntr-un cleşte pula-mi strâng,
Să-ți scormon, cum atât îți place,
Ordura delicioasei cloace.

Sonet 34

Azi nu-mi doreşti iubirea, la prietena ta grasă
Te duci, oh, o să faceți o mie de figuri
Căci ea, cu buci crăpate, să o săruți te lasă,
Virgină smiorcăită, sub chiloței-i puri
Şi-o să mâncați tartine, şi-o să vorbiți de pule,
Încolăcite dulce, şerpoaice moi pe-un pat
Scârțâitor din arcuri de vis şi nesătule
O veți chema pe mama ei cea cu cur bombat
S-o împletiți în jocul de pizde şi popouri,
De subsuori, de țâțe, de limbi şi de lindici
În timp ce patefonul duioasele-i tangouri

Le va-nvârti-n odaia cu scăunele mici
Pân' la leşin. Şi-n urmă veți adormi tustrele
În gurile căscate cu ciucuri de perdele...

Sonet (neterminat) 35

Tamariuşka, ți-e curul bogat ca un nămete
De nea strălucitoare căzută lin pe pat.
Să mă scufund într-însul pios şi pe-ndelete
De-atât amar de vreme, visând, am aşteptat.
Ascunde-ți capu-n perne şi lasă-mi-l în seamă.
Oh, nu-mi lua speranța acestui fraged rai
Ce mintea mi-o orbeşte şi sufletul mi-l cheamă
Sprințar când, majestuoasă, chiloții-n jos ți-i dai.
Căci zilele mărunte, în calendare vane,
Pătate gros de muşte verzui s-ar perinda
Fără amorul tainic al aprigei bulboane
Ce-mi suge viața-n pâlnii adânci de catifea.
.....
.....

Sonet 36

Ce bun e curul doamnei Ivanov
Când nu şi-l spală două săptămâni
Şi între floci rahații vechi rămân
În ciucuri grei sub chiloțeii mov.
Şi cât de mult îi place ei atunci
Să şi-l arate la câte-un vecin
Ce-i intră-n casă şi c-un lung suspin
Să se aşeze pe podele-n brânci,
Rugându-l dulce şi melodios,
Oh, nu cu pula, ci c-un melesteu,
Anume pregătit să fie gros,

Să i-l slujească şi de-acela-s eu,
În timp ce ea ca râma se-ncovrigă,
Învârt într-însul ca-ntr-o mămăligă.

Sonet 37

La prietena ta grasă astăzi te duci din nou.
Ea, cu lindicu-n flăcări, ţi-a dat un telefon
Să vii să-i stingi dorinţa ce-o mistuie-n popou,
Băgându-i melesteu-ndulcit cu bulion.
Căci o să-ţi deie rochii şi bluze şi chiloţi
Şi creme delicate de faţă pentru uns
Dac-ai să-i faci cu limba şi degetul ce poţi
Şi ştii atât de bine în locul ei ascuns.
Ci tu i-ai spus: O pulă ţi-ar trebui acuma,
Vârâtă pân' la coaie în cur şi alta-n gură,
S-o sugi, şi încă una, cu-asupra de măsură,
În pizda-ţi mlăştinoasă să-şi verse-n valuri spuma;
Şi poate cu trei pule în tine-o să-nţelegi
„Că vis al morţi-eterne e viaţa lumi-ntregi".

Sonet 38

Cu pula prăbuşită de-amor, iubita mea,
N-o să-ţi mai fut nici curul, nici pizda şi nici gura,
Ci-n dup-amiaza lungă doar limba-mi voi băga
În cele trei dragi găuri ce ţi le-a dat natura.
Cu curul voi începe, pe care-o să ţi-l ling
De blonda prăjitur-a căcatului tău dulce,
Apoi într-însul limba încet o să mi-o-mping
Ca gustul cel mai intim şi bun să mi-l divulge.
Pe urmă-n gura-ţi plină de dinţi frumoşi şi laţi
O să mă spăl, oh, limbă de limb-o să se frece
Şi buzele mustoase vor trage cu nesaţ

Până-n gâtlejuri roua salivelor zevzece.
Şi în sfârşit în mlaştini de pizd-o să cobor
Spre-a-ți suge lin lindicul în pace şi onor.

Sonet 39

Vom sta numai în casă, trântiți şi legendari,
Sub plăpumi afânate. Răscoapte fudulii
O să mâncăm, prăjite în sânge, la grătar,
Urini gălbui de iapă vom bea-n pahare gri.
Şi, trândavi ca o rouă, n-om mai citi nimic,
Rotunzi între cearceafuri, cu sufletele-n sos
Liturgic, şi-ntre buze, eu, cu al tău lindic,
Tu, cu al pulei mele cap vânăt-mătăsos.
Şi-or trece dup-amieze clocite-n ore dulci
Şi-n frageda portiță a raiului preadrag,
Când voi ajunge-n clipa în care fluturi rag,
Cu bucile-ți, alene, vei prinde să mă mulgi.
Ci vom trăi ferice ca-n vechile scripturi
Vreo şase-şapte sute de ani, naivi şi puri.

Sonet (neterminat) 40

Stai cocoloş în casă pe-un pat cu franjuri vechi,
Portocalii. Genunchii, cu mâinile, la gură
Ți-i duci, trântit-alene pe una din urechi
Pe când cealaltă-ntr-însa vorbele-mi dulci le fură.
Căci nu mă vezi, cu fața întoarsă la perete,
Ci doar m-auzi, iubito, cum îți cerşesc suav
Curul semeț şi aprig, cel despicat cu sete
În două buci mănoase de sufletu-mi bolnav,
Şi cel luat în brațe şi-atins ca o icoană
Cu degete smerite de-o rugăciune grea,
Oh, celuia ce-n clipa de-amurg îi pun coroană

De buze moi răsfrânte cu însăşi viaţa mea.
.....
.....

Sonet 41

Ciudată-i roua sufletului meu!
Nu piere. Deşi-i vânt şi e-n amiază
Ea se îngroaşă şi se-nsmântânează
Ca-ntr-un ulcior preabunul Dumnezeu.
De-aceea, când tu-i simţi adânc în gură
Gustul sălciu, îţi pare că apuci
Un heruvim de aripi care-ndură
Cu vârful limbii nimbul să-i distrugi.
Şi-aş vrea să ne-nălţăm din pat la raiul
Cu flori stufoase, fluturi gâlgâiţi
De şerpişori, spre a ne duce traiul
Şi-a ne mânca preapofticioşi mălaiul
Prin site strecurat de Sfinţi Părinţi...

Sonetul esenţial (elogiul iubitei ideale) 42

Ţi-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atât de parfumate pentru-a-ndulci-n somn sfinţii;
Ţi l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adânc puterea minţii;
Şi l-am mâncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorât asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pişatul ca dintr-un crin regesc
Sorbitu-l-am şi-n suflet potop e de lumină.
Sunt Geniu, văd Ideea, aud celeste lieduri
Şi toate-s datorită acelui straniu fast
De floci şi buci crăpate când, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!

Şi-apoi, tot universul scoțând din întuneric
C-un curcubeu în spume fierbinți, te pişi feeric!

Sonet 43

Mi-am cheltuit talentul în lubrice sonete
Cum fluturii-şi dau praful aripelor pe mâini
Netrebnice. Ajunge! Sufletul meu, ți-e sete
Din nou roua-n tăpşane de lobodă să-ngâni?
Îți place iarăşi bruma topită-ncet pe case
Loiale-n care sânul femeilor e sfânt?
Hai să luăm o lungă vacanță de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vânt,
Să ne încânte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Şi să-mbrăcăm poteca în crini căci o să vie
Sunând din ceşti spre seară dulapul cel bălai
Îmbrobonat de-ardoarea de a-mi închide-ntr-însul
În mari bucăți albastre de zahăr candel plânsul.

Cântece de adolescent

(2007)

De-aici începe cântecul

De-aici începe cântecul. Sunt pur
Cristal înfipt în propria mea carne.
Degeaba mlaştini pâlpâie-mprejur
Făptura zvelt țâşnită să-mi răstoarne.

Mă adâncesc în trudnicul murmur.

Mâinile-acestea moi de-adolescent,
Fermecător de lungi şi de stângace,
Ca pe un fruct de rouă vor desface
Sinceritatea!

Încrezător, cu sufletul inform,
M-arunc din turnul unui 'nalt poem,
Fără să ştiu, fără să vreau să-mi chem
Imaginile care-n mine dorm,
De care uneori mă tem.

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci

Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci
Vreau, limpede şi crud ca tine, soare
Ce lancia subțire ți-o arunci
În şoldul plantelor rumegătoare.

Copilăria mea zvâcneşte încă viu
Sub ascuțişul clipelor acide.

Orgolios, voi încerca să fiu
Cel care singur rana şi-o deschide
Neaşteptat de clar şi străveziu.

E-un țipăt miezul prins sub coaja groasă
De pânde, de confuzii, de rețineri.

Voi sfâşia candoarea de mătasă
A faunilor viguroşi şi tineri
Căzuți pe luciul ei ca într-o plasă...

Moartea adolescentului

Musteau fierbinți, sub zare, dovlecii de mătase.
Păianjeni dulci şi putrezi zvâcneau în preajma lor.
Şi străveziu de crude şi de primejdioase
Ţâşneau florile-n aer din carnea morților.

Omizile în fructe mişcau sâmburii grei.
Se prelingea o râmă pe ceafa lui bălană.
Greieri răscopți de cântec îi țârâiau în rană
Şi îl mânjeau copacii, blajini şi surzi, cu clei.

Ce-adânci îi erau ochii de-adolescent, deschişi...
Cu sânii prinşi în palme se aplecau să-l vadă
Căpşunele... şi-alături vârtejuri de zăpadă
Rupeau din prospețimea subțirilor narcişi.

Pe gură-i cădeau dude, uşor, să nu-l deştepte.
Ca-n nări de bou răcoarea pufoasă i-ar fi şters
Tâmplele tari. Şi-n urmă, când s-au oprit din mers,
Cărările, spre seară, tăcute-au fost şi drepte.
.....
Creşteau între patlagini grămezile de rouă.
Melci uriaşi şi galeşi alunecau domol,
Înăbuşit de plante şi fluturi, trupul gol
Trecea uimit şi fraged într-o lumină nouă...

Puck

Dă-mi mâna, Puck. Pădurile-s a' noastre
Pline eu zâne mici cât degetarul.
Pe prunduri fine scârțâie cleştarul
Izvoarelor rotunde şi albastre.
Vezi, Puck, aci-s ştiubeiele cu miere
Din care puii urşilor, de-o şchioapă,
Când viespiile-s duse, se îndoapă,
Ca să mai crească-n minte şi putere.
Pe gresiile calde dorm şopârle
Subțiri, strânse-n pieptare de mătasă.
Nu le trezi. De ce te sperii? Lasă
Vântul în față fluturi să-ți azvârle.
Vom prinde libelule, buburuze,
Şi greieri în pahare, şi lăcuste...
Roua s-o bem din florile înguste
Şi să uităm poemele ursuze.
Hai, Puck. De-acum e seară şi-i departe
Pân' la culcuşul moale dintre file.
Să sărutăm miresmele fragile
Şi să pătrundem, obosiți, în carte.

Jurnal[1]

[1] Prima variantă a poeziei a apărut în volumul *Cântece naive*, Editura Cartea Românească, 1976 :

„Trecerea mea prin lume a fost o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atârna albastră în iarbă o aripă
Pe când cealaltă-n soare se-nfăşura mai pură.

Trecerea mea prin lume era o aventură
Cu sute de primejdii în fiecare clipă.
Îmi atârna, albastră, în iarbă o aripă
Pe când celaltă-n soare se-nfăşura mai pură.
C-un măr zvârlit în mine putea orice fecioară
Să mă doboare palid în fragedele plante
Şi să mă lege-n lanțuri subțiri de diamante
Ca să-mi sărute trupul dumnezeiesc de ceară.
O pânză de păianjen mi se părea pe umăr
Atât de grea, dar mâna n-o ridicam s-o scutur.
Şi mă mâhnea o gâză şi zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur.
Iar uneori, din trestii, priveam cum lung îşi spală
Coapsele mari, mânjite cu zeamă de căpşune,
O nimfă... Şi la tâmple prindea uşor să-mi sune
Sângele alb de spaima că o văzusem goală.

Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare

Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare
Deschide-ți umerii. Răneşte-te. E timpul.
Zeii placizi au împuțit Olimpul.
E viața ta cea mai strălucitoare.

Să ne iubim, dar viguroşi, dar tineri.
Frânți împreună, liberi împreună.

O pânză de păianjen mi se părea pe umăr
Atât de grea, dar mâna n-o ridicam s-o scutur.
Şi mă mâhnea o gâză şi zile fără număr
Simțeam pe suflet umbra lăsată de un flutur”.

Adolescența lănciile-şi sună:
În lături pânde, laşități, rețineri.

Să rupem carnea. Bem acelaşi sânge,
Ne-nduplecați, cu trupurile-aproape.
Nelinişte acestor tulburi ape
În aştri grei şi fragezi se va strânge.

Simt toate rănile ascunse-n carne

Simt toate rănile ascunse-n carne.
Orgolios şi pur arunc spre soare
Lancia sufletului meu, biruitoare,
Ca-n jurul frunții nimbul să-şi răstoarne.

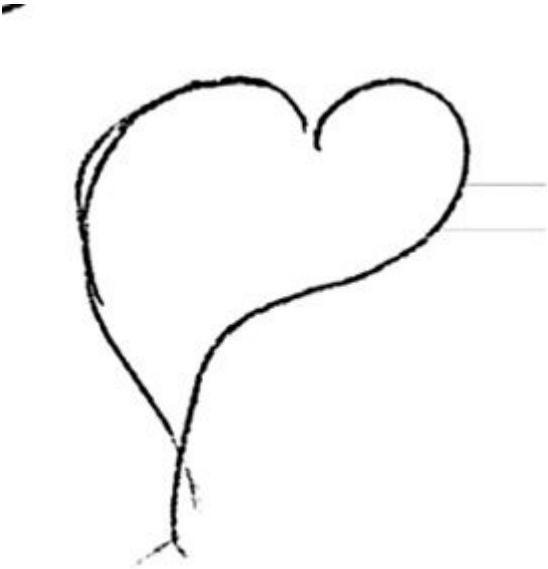

Pe buze dimineţile îţi lasă

Pe buze dimineţile îţi lasă
Ciorchini de rouă proaspeţi şi rotunzi
Ca să le rupi pojghiţa de mătasă
Şi-n carnea străvezie să pătrunzi.

Adolescent cu ochii puri şi-adânci,
Sfâşii amiaza şi striveşti şopârle.
Fagurii zilei coapte îi mănânci.
În faţă vântul fluturii ţi-azvârle.

Flori tinere te-opresc, cu sânii plini,
Să le săruţi neruşinat pe pulpe
Când pocăit şi moale, printre spini,
Amurgu-şi trage coada ca o vulpe.

Ţipătul tău înjunghie cald cerbii,
Prinde de şolduri ciutele, le-ndoaie.
Ţipătul tău le lasă ca o ploaie
Înzăpezite-n frăgezimea ierbii.

Tresar sub degetele tale străvezii pahare

Tresar sub degetele tale străvezii pahare
Când le atingi, cristalele murmură.
E-apropierea ta atât de pură,
Încât ţi-e frică parcă şi te doare.

Nelinişţită, umbra, pe mătasă

Te caută şi te îmbie dulce.
O, n-o lăsa alături să se culce
Tremurătoare şi primejdioasă.

Ce limpezi dimineţile mă plouă

Ce limpezi dimineţile mă plouă,
Şi străvezii, şi proaspete pe frunte!
O, gălăgii, vrăjitorii mărunte,
Gropi pline cu cicoare şi cu rouă!

Sunt ca o rană fragedă ce doare.
Izvoarele-şi strâng ierburile ca să
Îmi oblojească dulce cu mătasă
Trupul subţire,-nsângerat de soare.

Dar palmele ce-aşteaptă să dezmierde
Şi necrezut de-adânci să se deschidă?
Primejdios, pe firul crud şi verde,
Cântecul urcă greu, ca o omidă.

Adolescent confuz, ce drag îmi sunt...

Adolescent confuz, ce drag îmi sunt!
Ca-ntr-o mantie sufletul mi-aş strânge,
Orgolios, în propriul meu cânt.

Cât de adânci mi-s ochii şi de puri.
Cu pieptul larg deschis, arunc spre soare
Lancia sufletului meu, biruitoare.
Tu, rană roşie şi fragedă, murmuri!

Cui să mă dărui blând, cu pasul crud
În ierburile ude de lumină?
Sinceritate, unde se termină
Zborul rotund pe care ți-l aud?

Tot mai aproape şerpii

Tot mai aproape şerpii, cu fluturi calzi în gură,
Alunecau pe pojghiți de rouă translucide.
Privirea lor gălbuie simțeam că mă ucide,
Dar auzeam un cântec, cum urcă, cum murmură.

Melci monstruoşi şi galeşi se legănau pe plante
Şi curcubeie joase se zvârcoleau sub zare.
Şi se topeau în soare crispate diamante,
Primejdios de crude şi de tremurătoare.

Explozii de lumină împrăştiau în aer
Bucăți de mure negre şi măduvi de căpşune.
Țâşneau flori uriaşe. Şi-atât de-adânc un vaier
Plutea peste izvoare parcă-ncercând a-mi spune...

Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept

Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept!

Pereții de fluturi îi sprijin pe piept,
Plutind lângă tine, să nu se răstoarne.
Oh, parcă un arbore trece prin noi,

Lăsându-ne fructele-n carne.

Cântec de adolescent

Mă simt diform în fața ta, cristal!

Cântec de adolescent

După lungi şi dulci gâlceve,
M-am oprit lângă un han.
Plâng izvoare diafan,
Cărăbuşii dorm în steve.

Blând s-a aplecat o floare:
„Eu te ştiu ce singur eşti,

Bea-mi aromele din ceşti
Şi-o să uiți tot ce te doare”.

Mi-a şoptit şi iarba: „Du-te,
Pentru ce-ai rămas bolnav?”.
Roua gângurea suav:
„Vara trece pe tăcute...”.

Cântec de adolescent

Mânile noastre s-au atins atât de pure
Şi-atât de clare umbrele-au rămas
Sub rămurişuri crude de pădure,
Încât mi-e frică parcă şi mă doare
Privirea ta de-acum, strălucitoare...

Idilă

Fără odihnă, de atâtea zile,
Furnicile ne scotocesc febrile

Prin buzunare, prin sandale, prin urechi.
După firimituri de zahăr vechi.
.....
Vom colinda fecundele paragini
Până ce beți de seve şi imagini
O s-adormim trântiți între pătalgini...

Idilă

Lovite lin de melci, printre mărar,

Leoarcă de rouă, orele tresar.

Şi se cristalizează-n buburuze
Secundele amiezilor confuze.

Căzute jos ca nişte fructe coapte,
Păienjeniţele mustesc de lapte...

Idilă

Aromele sălbatice şi bune
Din uriaşe miezuri de căpşune

Ne gâdilă şi-or să ne-mproaşte-un sânge
Răcoritor când măduva le-om frânge.

Şi, dacă vrem să le luăm în mână,
Ciupercile ne umplu de smântână...

Pastel creştin

Mătasa ploii bâlbâie-n pătlagini.
Mireasma putredă a liniştii o scoţi
Din opinticii trişti şi idioţi
Şi ungi cu dânsa blândele paragini.

În ciuboţica-cucului apasă
Călcâiul unui înger şi se zbate.
Oh, joaca fină şi capricioasă

Cu fluturi şi cu flori nenumărate!

Sub curcubeie râmele sunt calde.
Unde-nverzeşte-n lintiţe izvorul,
Crist şi-a lăsat să-i lunece piciorul
Şi pe furiş încearcă să se scalde...

Se împlinesc poemele în mine

Se împlinesc poemele în mine
Ca nişte fructe dense şi rotunde.
Când trupul greu de sânge-o să se-ncline
Culegătorul va veni. De unde?

Ce mână, printre crengi, primejdioasă,
Cu degetele răsfirate dulce
Va îmbia frunzişul să se culce
Ca să le frângă miezul de mătasă?

Eu vă aduc pe braţe-adolescenţa
Bolnavă de lumină şi candoare.
Sufletul meu îşi suie ca o floare,
Necunoscută pentru voi, esenţa.

O brumă de paiete şi confetti

(2007)

Va fi o zi cu frig...

Va fi o zi cu frig. Vei sta în casă.
Eu voi veni la tine să discut.
Tu pe picioare o să-ți pui mătasă
Şi peste sâni un flaneloi drept scut.

Va fi o dup-amiază cu lămâie
Tăiată fin în ceştile de ceai.
Vom auzi cum bat, trişti, din călcâie
Afară vizitii de la cai.

Vom strânge lemne multe, coji de nucă
Şi pe grătar un ziar pentru aprins
Focul viteaz. Vei lâncezi năucă,
Privind prin geam cum ninge... cum a nins...

Vom lenevi un timp cu vechi formule:
Cuvinte-tip ce-ascund dorințe-tip.
O să te duci pân' la dulapuri: „Nu le
Deschide căci din ele, cu cirip,

Vor năvăli armatele de îngeri
Cu-aripile muiate-n bulion".
Şi-o să primesc din partea ta iar plângeri
Că te-au pupat şi nu ți-au zis „pardon"!

Timpul va curge moale ca untura

Spre murături, ca rațele leşeşti
În bălți cu tiv de aur. Din glazura
Mea voi privi cât de fragilă eşti...

Ne logodim
cu un inel de iarbă...

(2008)

În camere adânci, la asfințit...

În camere adânci, la asfințit,
Ți se-atârnau paianjeni răi de gât,
Şi din dulapuri mormăia ca ursul
Magiunul din borcane, pentru unsul
Feliilor de pâine din secară,
Oh, lămpile răscoapte, luau spre seară
Gaz, şi fitil, şi flacără gălbuie;
Şi mari motani doreau să te încuie
Cu dânşii, pe sub pat; să-ți gheruiască
Trupul prea alb în carnea lui lumească,
Cu limbile lor aspre să-ți mângâie
Țâțucile cu sfârcuri de tămâie
Şi să-ți alunece rotunzi mai către coapse,
Când mici picioare-n aer ții întoarse,
A alintare, de dorințe arse...

Iubirea n-are margini ca odaia...

Iubirea n-are margini ca odaia
Sau ca o vază-n care pui lin crinul,
Oglinzile nu-i străjuiesc văpaia
Şi nu-i încap parfumul greu şi chinul
Ce-i pâlpâie deasupra. Creşte-n zare,
Se-ncarcă de amurguri şi de îngeri,
Se limpezeşte-n proaspete izvoare
Şi-n scorburi se înfundă-n calde strângeri.
Mai poposeşte noaptea pe la hanuri,
Se-ascunde în cearceafuri rău boțite
Şi-apoi porneşte iar hai-hui sub ramuri
Şi pe cărări de rouă-abia zbicite
Şi nu ajunge nicăieri, ci tot se-ndeamnă
Să-şi rotunjească-n cer fructul mustos de-o toamnă...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...

Oh, te trezeam din somn tot cu sonete
Meşteşugite ca şi de mâncare,
Ba chiar şi de veşminte,-n vânt uşoare,
Ca sufletele vii să ne desfete,
Din zori de zi, abia spălate-n roua
Căzută deasă-n flori ce râd şi plâng,
Şi să ne bucure când îngeri veseli plou-a
Raiuri iscate iarăşi pe pământ,
Doar pentru noi, în dulcile tăpşane
Cu şerpi bălani şi mere coapte-n rolă
De-un Dumnezeu ce viața ne-o consolă
Şi ne amână-n frăgezime anii,
De nu mai ştim, suntem copii sau máturi,
Privind, cam ruşinați, puțin în laturi...

Cum căutam să-ți scotocesc sub plăpumi...

Cum căutam să-ți scotocesc sub plăpumi
Trupul viu, cald, blând cotropit de ele:
Un milion sprințar de alunele;
Hărți să însemn, oh! cum m-o duce capu-mi,
Să nu mai rătăcească-n darn vechi neamuri
În pribegii de biblie de carne,
Tăind cu un toiag mările roşii
În ziduri drepte şi sărate-n geamuri
De val încremenit. Țipau cocoşii,
Trezindu-te; mai dulce cum e mierea
Se prelingea din noi, groasă, puterea,
Ne scuturam de-amor ca nişte ramuri
Prinse-n furtuni, frânte-n plăceri de-a pururi...
Ci tu-mi găseai, râzând, mereu strâmbe cusururi!

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...

Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele
Răscoapte-n ațe colorate tandru,
Clipa mi-o-nmoi în puf de bidinele
Prelinse pe pereți de-un copilandru
Cu dulci țâțuci şi coapse-n rotocoale
Ce, dacă-i întrebat, zice:-s femeie!
Şi îmi arată fesele ei goale
Şi locu-acela-n care se încleie
Miezul mustos al unei portocale,
Şi-mi dăruie buricu-adânc în joacă
Şi zeci de alunele să îi număr,
Chiar începând cu cele de pe umăr
Până acolo unde-ncep să-i placă
Gâdiliturile. Oh, râde ca nebuna
Şi-şi clipoceşte-nspăimântată spuma...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...

Cum să pricep un gest de-al tău, din deget,
Iscat aşa, la o nimica toată:
Să stau s-aştept? O clipă să nu preget
Să-ți prind în pumn chica cârlionțată?
Mă nărui în dorințe şi prepusuri,
Nu ştiu ghici-n sprâncenele-nălțate:
Îngădui un sărut? Roua se poate
Rostogoli pe sâni când parcă-mi susuri
Un vechi îndemn? Şi chem îngeri de taină
Să-mi desluşească proaspăta dorință
De gingăşie, fără de cuviință
Să te dezbrac de-aoreolă şi de haină,
Iubita mea ce şuguieşti întruna,
Dând alunele una câte una...

Ne logodeam cu un inel din iarbă...

Ne logodeam cu un inel din iarbă,
Făcut pe-ascuns, doar Îngerul să ştie,
Şi fluturi în ciorchini, din flori ce-mbie,
În aer clocoteau, roua să fiarbă
Prin şanțuri sfârâia de-atâtea pofte
Unse ca untedelemnul pe patlagini,
Apa fântânilor din vis, cărată-n cofe
Scotea aburi de-argint, muind paragini
Numai de noi hălăduite-n taină;
Căci amândoi eram în pielea goală
Şi bâiguiam cuvinte-abia iscate,
Cu sufletele într-o dulce halandală
Şi pipăindu-ne aripile din spate
Înfăşurate-atunci, semețe,-n soare,
Ca nicio vidmă să nu ne doboare...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Roua o sug din firele de iarbă,
Mai trag câte-un pitic ghebos de barbă,
Spre fundul tău mă furişez tiptil
Doar să-l ating, strâns în capotul verde,
Mâna să-mi pun când dulce se despică
Şi-n văi adânci coboară o furnică
Ce pentru miezul cald viaţa şi-o pierde;
Suflu baloane-n mosorele goale,
Sfere-albăstrii, lin călărite-n aer,
De diavoli roşii care se încaier,
Geloşi, chiar şi cu izurile tale,
Şi-ngenunchez ca-n faţă de icoană
La cea mai nebunatic-a ta toană...

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)

Cum trece-un flutur, mă simt iar copil,
Intru-n dulap şi-ţi scotocesc prin rochii
Şi prin chiloţi... şi-i duc la nas, umil;
De milaneza lor îmi lăcrimează ochii,
Iar gustu-n cerul gurii mă îmbată,
Şi nu mai ştiu ce rugăciuni să-ngaim
De-i, mai ales, pe dânşii şi o pată
Rămasă de la marele bairam;
Şi născocesc capcane-n care cazi
În fund şi ţipi din gură ca de şarpe,
Să-ţi scot din fese acele de brazi
Şi să-l feresc de oameni în eşarfe,
Căci prea e cald şi plin de necuviinţe
Când se încinge-n tainice dorinţe...

Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc...

Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc
Şi veverițe prin copaci ne suie
Iubirea zbânțuită, nori ne şterg,
Îmbujorați, păcate amăruie
Şi dulci, iscate-n forfota amiezii,
Printre izvoare, scorburi de gutuie,
Când carnea fructului leapădă sâmburi
Şi-arome-nvârt în ierburi titirezii,
De ne simțim deodată goi şi singuri,
Ca la-nceput, cu vina încă-n floare,
Nepricepând ce-anume miez ne doare:
Al sufletului? cel dintre picioare?
Şi ne sfiim s-o luăm din rai la fugă,
Căci parcă niciun înger nu ne-alungă...

În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale...

În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale
Mi-e sufletul, fiți amândoi blânzi gazdnici,
Nu-mi ştergeți, leneş, fluturii obraznici
De prafuri, c-or să cadă, moi paftale,
În ierburi, mai îngăduiți-mi roua
Coaptă în zori, nu-i dați cu bobârnacul
În râs şi-n nepăsări, precum la fleacul
Unei omizi, unui gândac, dânsa mi-e leacul
Ce-l sorb... şi nu-mi călcați vraişti de-arome
Ce pentru voi le-am ars ca-ntr-o cățuie
În dup-amiaza-mi vieții amăruie,
Plină de spaime-n colțuri cu fantome.
Acopere-mă, Doamne,-n curcubeul
Tău cald... Iubito,-ajută-mi să-mi duc greul...

Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea...

Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea
Lui Dumnezeu ce se apleac-adânc
Pân' la pământ şi mângâie spinarea,
Şi-a mea, şi-a florilor ce-n rouă plâng,
Şi îți strecor prin litere miresme
De înger tolonit, să ne ferească,
Păcatele din creştete şi glesne,
Buclucurile să le miruiască,
Să n-o luăm anapoda prin mirişti
Răscoapte-n maci înflăcărați de fluturi
Sau să zdrobim în cumpeni clare linişti
De moi fântâni, cu ciuturi însetate
Doar de izvorul odihnind pe prunduri
Lin vălurindu-ne viața din străfunduri...

Povestea boiernaşului de țară şi a fecioarei...

(2008)

Îți scriu sonet după sonet

Îți scriu sonet după sonet. E drogul
Ce-mi apără secunda de gândaci,
Închipuirea-mi ții, lin, între craci
Pe care, vai! nicicând n-o să-i desfaci
Celui ce-ți este, totuşi, Inorogul!

Mi-e teamă să nu-ți chinui gându-n van.
Caut țărțămuri, iscodesc, scot izuri
Din muştele strivite sub brizbrizuri,
Când iau cuțitu-n mână, am dulci visuri
Cu tine pe-un alchimic, vechi, divan.

Dar cât voi fi în stare să rezist?
Mereu e prima clipă după-o clipă.
Motanul toarce-a crimă. Ceaşca-mi țipă,
Golită de destin. Termin în pripă
Iubirea-mi răstignită ca un Crist...

Nu vreau decât să-ți mângâi o unghie la mână

Nu vreau decât să-ți mângâi o unghie la mână
Şi una (pe cea mare) de la piciorul cald
Ce ți-l prelingi, anume să-mi fie la-ndemână,
Din pat: glezna-n brățare şi, scump ciupic, smarald!
Mai tremură-ntre coapse miresmele-n şiroaie
Ce-ți răcoresc dorința nepotolită-altfel.
Afară rage-un flutur, se baleg-un vițel,
Şi-aud marfare, strigă cocoşul, țipă-o oaie.
O, zgomote celeste, mă-nduioşați şi-ajung
Să stau iar la Dolhasca. Regine-i sunt bufon;
Ea-mprăştie grăunțe la rațe, de pe tron,
Promulgă legi precum că la car melcii se-njug',
Drept care obligatu-s să zac sub fusta ei,
Audiind guițul robuştilor purcei...

Borş de tărâțe, ăsta-i secretul, scump copil

Borş de tărâțe, ăsta-i secretul, scump copil,
Apollinaire îmi zise în visul galanton.
Ea sta, lebădă-n lună, pe un borcan umil
Ce fesele-l făcuse tron sfânt de bulion.
Avea coroana-n țurțuri şi-n pânze de paing.
Medalionul sânii i-i despărțea, oval.
Acum, gândii în somnu-mi, ar trebui să-i ning
Pe lampa cu surâsuri, să-i bat în geam c-un voal;
Să ne trezim, de carne, chiar într-un pat de lemn.
Ce fragedă-i felia de pâine înmuiată-n
Şerbeturi reci de brusturi! Şi-al ştevei untdelemn
Cât de adânc ne-mbibă vieața-adevărată!
Deci să mâncăm pe rupte mustoasele legume
Până vom face-n suflet clăbuci, la cuget spume!!!

Zdrobit de roua covăsită-n zori

Zdrobit de roua covăsită-n zori
Pe ghizduri de fântâni, buze de ceaşcă,
Cu nasu-n muci şi ochiul în urdori,
Sufletu-n zemuri de caisă fleaşcă,
Crieri umflați de-un sânge murdărit
De sifilisul Idealei mele,
Azi gura-i ling, saliva i-o înghit
Şi-i bag un deget grabnic între şele
Şi-ncerc să-i plămădesc plăceri mai noi
Decât azurul, pân' ce-i este greață,
Îmi strânge-n dinți, oh, fiecare coi
Ca să-mi țâşnească frageda dulceață,
Umplându-i sânii bucălați şi-obrajii
Cu sfârcuri şi buboaie verzi ca prajii!

Sunt teii înfloriți. Urbea-i în mlaştini

Sunt teii înfloriți. Urbea-i în mlaştini
De moi parfume. Clocotesc sudori
De Doamne ce aşteaptă să le clatini
Limba lindicului. Clopotul lor
De carne pizdulă-o să răsune
Mai sfânt decât cel al Mitropoliei.
Iubitei Ideale poftă vie-i
Crierii minții-n pulă să-şi înspume,
Să-mi cace dulce clipa-nfiptă-n geniu,
Să-mi pişe cu clăbuci mâna creeață,
Salive picurându-şi, dându-mi viață,
Cu o pipetă. Darul ei supremu-i!
De-aceea cânt, supt de cuvinte-n pâlnii.
Fără de Ea, sufletu-n carne mâl mi-i!!!

Supremul dâmb de aur al gâtlanei

Supremul dâmb de aur al gâtlanei,
Cărnos şi tare,-n zori, iar l-am suit.
Inimii mele vechi de-a pururi foame-i
De razele lin stoarse-n infinit.
Şi în extaz, pizda-i pe fața-mi grasă
Cu mâinile-o apăs ca pe o mască.
Nici Dumnezeu n-o să-mi mai recunoască
Figura dup-aceea. Dar nu-mi pasă!
Prea ascuțită-i bucuria-n suflet.
Fiert chiar şi-n smoala iadului cu draci,
Şi-n furci întors, de mii de ori mă-ncumet,
Soarele-i diavolesc sorb dintre craci,
Blând blestemat să i-l adulmec reavăn
Şi-apoi, pios, minunile să-i deapăn.

Cântec naiv

Erai nesimțit de frumoasă!

Aveai căptuşeli de mătasă
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decât la nevoie

Cu mâinile, ba chiar cu gura,
În clipele date de-a dura
De îngeri ce-şi lasă scriptura

Şi-o iau halandala prin lume,
Cu nimbul şi-aripile-n spume,
Când muşti dintr-o pară zemoasă.

Erai nesimțit de frumoasă...

Cristal sfărmat mărunt ca o făină

Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Şi-apoi cernut mi-e sufletul, de tine.
Îmbobocesc iar versuri şi-n răşină
Prelins mă las pe fragede tulpine.
Văruie-mi viața, pune-n bidineaua
De păducel fire din păr de pizdă,
Paingii storşi în colțuri rele beau a
Speranță roz, tristețe ametistă.
Bate-mi în cuget cuie dulci de-omide.
Încolăciri de craci ce nepermise-s
În biblii dă-mi; surpări de limbi, salive
Țicnite, arpacaşuri arse, clise

De spaimă în plăcerile obscure
Ce le încearcă-un vierme între mure...

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet.
Sunt mai curat, mai pur, miros ca-n rai
Miezul de-oloi al Îngerului Umed.
Arhanghelii n-au mai străluce strai!
Căcatul blond îmi dăruie-o cunună,
Capul pleşuv de rege-mi abureşte,
În biblii iar dorința mea cloceşte
Să te sărut pe-a curului tău lună.
Şi-ți ling şi-ți sug picioarele-n călcâie
Şi degetele mici cu unghii dalbe.
Tu vrei câştiguri din plăceri. Eu, râie
De scărpinat în vicii. Şi-ți duc jalbe
Prin târguri, mă stâlcesc în temenele
Să-mi spurci destinu-n murdării fidele!

Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine

Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine.
Armonios ți-e-ncolăcit mațul subțire.
Voi sta-n căcatul fraged de-amintire.
Oh, toată viața-mi de poet de-un fir e
Trist atârnată-n flocii de la curul
Ce-alintă porțelanul oalei calde
Când îți desfaci portița creață-n purul
Aer smintit de raze. Suie-un val de
Miresme pân' la cer, sar curcubeie
Din dulci țâțâni, pe astre bruma frige
Încât arhangheli trec pe catalige,
Se naşte din legende iar o Zee

Ca s-o înveți, cicălitoare, harul
Spre-a-şi folosi şi ea mărgăritarul
Feselor, dur, c-un pârț, umplând paharul!

Îmi fac strâns nodul la şiretul ghetei (Proiect)

Îmi fac strâns nodul la şiretul ghetei
C-o floare-n vârf şi-un melc lipit de tocul
Ce sfarmă-n rouă, ierbii tulburi, smocul
Şi zânei adormite părul pletei.
Nu-mi căuta-n tufişuri scunde frica.
E-anapoda. Sunt în fotoliul veşnic
Cu arcuri frânte, tâmpla lângă sfeşnic,
Creionu-n rugăciuni. Un alambic a
Stors picături de-amor, cafea umilă.
Lui i-e menit să-şi lase, fără silă,
Aceste bulioane de prăsilă
Şi-n suflet să-ți rostogoleasc-o bilă
De biliard. Se va trânti în ceruri
Sufletul meu ce-n curcubeie-l dărui!

Doi telegari am înhămat la trupu-ți

Doi telegari am înhămat la trupu-ți.
Unul de cap, altul de cur îți trage
Carnea frumoasă-n mâl, printre vâzdoage,
Cu pizda ce zefirii lin astupu-ți.
Ci, rupt de lene, nu mai ştiu pe turte
Să-ntind plăcerea şi-n salive tandre
S-o moi. Atârnă sperma-n policandre
Feerice deasupra vieții scurte.
N-o părăsi. Mai dăruie-ne-n sosuri,

Răzoare de mărar, tufe de chimen,
Trupul bălțat c-o mie de mirosuri.
Astfel n-o să-ți mai cânte-n harfă nimeni!
Pianu-i scos anume dintre stele
Spre-a te slăvi în versurile-mi grele...

Temeinicia rugii mele-s sânii

Temeinicia rugii mele-s sânii
Ce-i clatini peste viața-mi piuită
De măcăleandri, toarsă-n flocul lânii
Din caiere de vis, fiartă pe plită.
Ca la ciuperci picioru-mi este umed
De dragoste înfiptă-n clisa groasă.
Sunt şoldurilor tale prins în plasă
Cum musca în dulceața ce mă-ncumet
S-o gust chiar unde nimeni nu cutează.
Dă-mi farfurii adânci, linguri de umbră,
Să-ți sorb sufletu-n pripă şi-ntr-o rază
Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă
Ce nu se vindecă decât cu vrafuri
De magazii pustii, grele de prafuri...

Voi ciopârți miresmele cu nara... (Proiect)

Voi ciopârți miresmele cu nara.
Las, grea, lumina să atârne-n ciucuri.
Gust grele mâluri, baligi coapte, sarea.
Ascult lin praful zgâriind vechi lucruri.
Şi-i pipăi sufletul, cu degetu,-n buricul
Iubitei Ideale. Groasă-i spuma
La colțul buzelor din față şi din coapse.

Ea-ntemeiaz-un vast popou. Eu stricu-l!
În violon plesneşte, gravă, struna
De-atâtea cântece de-a moaca şi-n van stoarse.
Şi huiduit de tonți, stropesc în simțuri
Pieptul dulapului, piciorul mesei,
Ceasornicele cu rotițe-n zimțuri
Ce-au limbi lingând sâni mari şi dalbe fese.
Fructele-atârnă moi chiar din spătarul
Fotoliului în care-mi trândăveşte harul!

Îți bag în cur un flaut şi o pulă

Îți bag în cur un flaut şi o pulă.
Tu cânți din el (din ea!), mare artistă.
Dar dimineața zmulge tabla tristă,
Clipa-i murdară ca o barabulă
Scoasă din cleiuri de pământ amarnic.
La ce-aş dori să-mi cumpăr cărți, mâncare,
Când trupul tău domnesc e-atât de darnic:
Gura-i o cloacă-n vis, pizda-i o floare
Cât de dovleac deschisă,-n vrej avându-l
Pe Marele Lindic! Deget şi limbă
Îl mângâie, şi-l corcoleşte vântul,
Pe dânsul raza soarelui se plimbă,
Încât mă simt bogat, şi sfânt, şi rege
Peste imperii dulci, paturi întrege...

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Câinele lui preacredincios, la stână,
Coaiele fierte-n sosuri de-asfodel,
Căcatul să ți-l țin pios în mână
Şi ca pe-un crin, prin nări, să-l sorb în crieri

Şi în plămâni, să-mi dărui din cleştar
Cu lung picior pişatul tău, de grieri
Cântat pe câmpuri, dealuri şi-n hambar,
Acolo unde-i Moll, curva-nțeleaptă,
Având atât de multe-a-ți povesti,
Oh, lasă-mă să-ți muşc pizda răscoaptă
De cracii lungi ce-n soare raze-or fi.
Şi să-ți deschid cu limba, între fese,
Portița tainicelor plăceri dese...

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin.
La ce salcâm în floare, la care tei, pe urmă,
Brusc înfloriți, în ganguri umbroase să mă-nchin,
Căzând chiar în genunche, mugit cumplit de-o turmă
De gujbelini, prostanii acestui târg de-amurg,
Ce ştiu doar a mâncare, a bere şi-a futute.
Simt prin şira spinării cum crierii îmi curg
Dacă mai stau pe-aceste melaguri revolute.
Vreau capitala țării, doresc-o pe Manon,
Să-mi pâlpâi vârsta-n preajma trupului ei de Doamnă
Scăldată-n cititură precum în bulion,
S-o irosesc cu mintea, să-i beau tot ce îngaimă
În clipele nescrise în niciun vechi ceaslov.
Apollinaire, dă-mi drumul la Ea sub malacov!!!

Fluturi asasini

Cine ar fi crezut! În verdele înspăimântător de albastru, întins blând, lânced, indecent, pe pajiştea jilavă, lunecoasă în jumările slăjite (resturile balurilor de binefacere ale adolescenței!)... în spațiul translucid din fața conacului dilatat la colțuri de burlanele ridate (simulând burdufuri

borțoase de acordeon cu jde mii de başi), sub bolta vânătă, de o roşeață aproape neagră, acolo, bărbatul acela era prins cu străşnicie, pentru totdeauna, în ghearele lungi, finuțe ale *Fluturelui uriaş*, elefantin, cu aripile vâlvoi, strigătoare la cer, nervurate maliției, pudrate cu nemiluita... afurisite voaluri opace, clătinându-se rar, nemilos, zguduind trupul omenesc, legiferând drastic, mişcărilor, o ordine nouă, ritmică, sfidătoare şi deocheată. Trompa impudică, erectilă, puloasă, formată din inele inoxidabile de platină, se înfipsese lacomă, lubric-nesățioasă, veselă totuşi, în țeasta de os, perforându-i, parcă în joacă, cutia craniană, cam aşa cum ai băga zglobiu un deget (când se gâmfu-ngâmfu zefirii zdreliți în pubisurile ascuțite ale zânelor bețive, oh! cele cântate în versuri de însuşi hobbitul Bilbo!), da, aşa cum ai găuri globul de păpădie uscată, părăsit deasupra unei cărări. Şi-i sorbea creierii, într-un futai celestial... materia cenuşie, păpa polenul marmeladificat al crinilor minții osândite la moarte, pusă la copt în rola anotimpului glorios. Locul ales nu îngăduia mai mulți privitori. Posibil, cine ştie? mă meniseră martor unic. Buimac de întâmplare, obligat de onoare să-mi duc până la capăt meseria de detectiv particular (scrisesem demult *Detectivul Arthur*!), cu lupa agățată de bretelele pantalonilor cadrilați şi cu memoria ciuruită de mărarul înmiresmat al ipotezelor, vrui să mă subtilizez, depăşit de vraja rea a clipei: lasă-mă să te las în mătasa misterului! Dacă el, *Lepidopterul vorace*, mă depista în preajma-i irizată? Poate că-şi aştepta firoscos următoarea victimă: curioşi de-alde mine, slobozi prin lobodă, topiți de gratuitatea (de-o nebunie delicioasă!) a voiajelor cu trotineta în jurul glumei finale!!!

Tamaretă (1)

Aşa scheletică cum eşti,
Cu trupul meu te potriveşti.
Te zbaţi în pulă, ca-n poveşti
În plase fabuloşii peşti
De aur ce pescari-i lasă
Din nou în marea mătăsoasă...

Tamaretă (2)

Mi-e sufletul cleios ca o salivă
De două limbi amestecată-n guri

Ce își pompează pofta deopotrivă.
Eşti sfânta vicioasă din scripturi
Ce bărbăția-mi aspră o înduri
Şi în gâtlej şi-n cur ca pe-o colivă.
Aghiazmă bei şi clefăi murături!

Tamaretă (3)

Ții minte când băgăm în tine
Feliile de mandarine,
Să-ți satur trupul nesătul
În gură,-n pizdă şi în cur?
Erai elevă şi sugeai
Din zori de zi pule de cai.
Doar sânii tari ți-i mai fereai
Să nu se fleşcăie-a mălai;
Ca-n troacă-n rest mă bălăceai...

Tamaretă (4)

Mi-e sufletul topit de clipa
În care curul mi-ai lăsat
Să ți-l sfințesc, prin găurica
Clipind de-atâta aşteptat,
Cu scula-mi grea, ruptă din rai.
Cu capu-n perne lin borai
Țuicile fierte-n carnea-ți albă.
Gemeai precum o zână dalbă
Prinsă-n văzduh şi desfăcută
De-o rază, soarele s-o fută!

Tamaretă (5)

Cât de frumos vomiți tu, beată cleşte,
Când pula-n curul tău călătoreşte,
Lindicu-ți-l frecând dumnezeieşte
C-un deget, de tot trupul se topeşte:
Baltă de carne albă, mâl de peşte...

Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara...

Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara.
Beată-mi adoarme-n pat cu pula-n gură.
Nici picurată pe lindic cu ceară
Să nu se fută-n cur nu se îndură,
Ci vrea mereu să-i umplu-n sperme maţul
Ce-i străjuit de-o găurică strâmtă.
Vomit pe sânii ei, să-i sting nesaţul,
Trupul i-l piş şi fericită cântă;
Şi mă aşază peste gura-i largă
Să-mi prindă-n dinți căcatul când cald iese.
Slăveşte prin futaiuri triple, dese,
Carnea-i flămândă, pân' ce-o duc pe targă
La vreun spital de-urgențe, cu servicii,
Să-i oblojească relele-orificii,
Ci ea prosteşte doctorii-n noi vicii...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...

Înfulecă-mă dulce, nu cu gura,
Ci-ntre picioare sau chiar în popoul
Dat ca prin unt, în pat, pe preş, de-a dura
Scos pe-un prichici de lut. Ți-s Poetboul!
O, lasă-mă să-ți ling lindicul falnic,
Mov, descălțat, precum o pulă mică,
Din floacele-ncleiate-atât de darnic
De sucurile groase ce-n praf pică,

Încât faci bălți cu franj de malachie
Sub tine dacă stai pe-asfalt şi-n iarbă,
Netrebnica, faimoasa mea soție,
Doamnă de târg ce-n clocot dă să-şi fiarbă
O urbe-ntreagă. Dar sentimentală,
Tamariuşka cea-n veci în pielea goală!!!

Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş'cinci...

Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş'cinci.
Sfinți lubrici îți dădeau, sfrijiți, târcoale,
Te pipăiau, ți se uitau sub poale,
Doreau aoreola să le-o lingi.
Acum eşti profesoară-n limba burții,
Iar eu deja poet municipal.
Plăcerile ți-s mari. Abisul puței
Înghite pân' şi pulele de cal.
Ci curul nu ți-l dai decât drept premiu
Elevilor buboşi. Dezvirginezi
Clase întregi. Nu pridideşti cu-ndemnu'
În pauze, grămezi după grămezi,
Să-ți bălăcească-n vaste cancelarii
Mlaştina trupului toți căcănarii...

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată
Şi-şi ard amoru-n flăcări, afumând
Sticle subțiri în încăperea latră
A sufletului meu. Penele,-a gând,
Din perne prin urechi îmi intră-n crier,
Fac cuiburi, clocesc ouă mari de struț.

Sfărm între degete burtosul grier
Cu zeama-i fiartă pofta să-ți asmut
Şi să ne bălăcim, lingure-n ciorbe,
Pudrate cu piper de-a pururea,
Spre-a ne sorbi, cum vorbele pre vorbe
Le cheam-alături. Frazele vor sta
Lungite-n simțul limbii dezmățate,
Amăgitor de pure: soră cu-al său frate!

Un trandafir pentru Tamara

Un trandafir cu o elevă-ntre petale
Care îți face semne-adânci din şale
Şi-şi freacă, în recreații, c-o stamină
Lindicul gros cât degetul la mână,
Şi-apoi, cu brațele-i subțiri, pistilul
Îmbrățişând, se moaie ca fitilul
Şi-nghite-ncet în gura ei umidă
De-amor omidă bleu după omidă...

Trece Tamy...

Trece Tamy, borealã;
Nu se uită nici cu curul
La mine, ce-i dau bonjourul,
Gras şi în suspin de galã
Şi-i sărut ca un tehui,
Şi când e, şi când nici nu-i,
Pantoful pe tocul-cui.
Fiindcă drept îmbrăcăminte
Are doar încălțăminte
De-ți pocneşe visu-n minte.
Şi-azvârle c-o sfârl-a genii
Preoțimea şi mirenii

În mătăsur'le gheenii
Şi cu ţâţele-i de-un funt
Ne de-a pururi şi profund
Sufletul împurpură
În zona cea tulbură...

Prima scrisoare a marchizului către contesă

Pizdanca ta e o delicatesă
Ce-i bună de futut, de lins, de supt
Din vârful lindicard neîntrerupt,
Prea scumpă şi zburdalnică contesă.
Bem mied, mâncăm fazani răscopţi în spuză,
Mai gâtuim şi câte-un porumbiel,
Tu iei în pat poziţii fel de fel
Şi micile cruzimi ne şi amuză.
Râzând spui: Şi prinţesele se cacă!!!
Şi pe-un platou rotund de alabastru
Mi-aşezi deliciul tău cel mai măiastru,
Înmieresmat şi blond ca să îmi placă.
Şi astfel ne mai trece-o săptămână
De timp prins în borcane cu răşină...

Prea scumpă contesă
Te pupă pe-o fesă
Marchizul c-o tresă-
Rire cam vulgară
La vreme de seară
Şi de dimineaţă
Muiată-n dulceaţă
De-amor pân' la greaţă

Castelul Pulelor din Vis

A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă

Arată-mi curul mare-n ganguri sumbre
Şi lasă-mă, priviți de câini, să-l fut
În găurica ce-ți clipeşte-ocult
A dor smintit printre lumini şi umbre.

În preajmă-ne arhanghelii fac tumbe,
Se-aude-n cer marfaru-n veci pierdut,
Şi-n beciuri vechi pereții umezi put,
Şi pompierii-n flăcări scot tulumbe...

Vino cu cracii moi când cade-amurgul
Şi o să-ți bag o pulă de-ntreg burgul
Se va cutremura-n odăi şi-n tandre străzi

Prelinse lin în pante şi-n scărițe
Când tu schelălăieşti, pierdută-n fițe,
Mişcând adânc din buci ca la parăzi!!!

Marchizul ce-ți linge izul
Pizdei împroşcând parbrizul!

Rondelul pulelor de cal

Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase

Cum profesoarele, pe brânci,

Le-nghit în pizdele lor grase
Ca pe fitile-n lămpi adânci.
Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?

Şi-apoi în văzu-ntregii clase
La tablă ies, primesc porunci
Lin să le sugă, abia scoase
Din cur, şi-s întrebate-atunci:
Sunt pulele de cal prea groase?

Rondelul pulelor de cal (Variantă)

Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?
Elevele privesc sfioase
Cum profesoarele, pe brânci,

Le-arată pizdele din şase
Poziții cât pot fi de-adânci.
Sunt pulele de cal prea groase?
Sunt pulele de cal prea lungi?

Apoi, spre pofta-ntregii clase
Îşi bagă-n cur cârnați şi şunci,
Sticle de whisky şi melasă
Şi le întreabă iarăşi, dulci,

Sunt pulele de cal prea groase?

Sonet misogin (1)

Celestialei Porcuța-Satannici

Tâmpenia ta pură îmbrac-o azi frumos.
Veşmintele să-ți fie de-mpărătească rece
Ce trambalându-şi trupul, printre supuşi, pe jos,
Ucide din prostie şi din plictis, când trece,
Cu o privire-opacă sub prea îngusta-i frunte.
Dă-ți răutatea-n gesturi şi-n vorbe aurii,
Fă-mi ora o grămadă de firmituri mărunte,
Gândacilor din baligi stăpână să le fii.
Şi-mproaşcă izuri false, candori putregăite,
Din mlaştini roş de menstre oprite în chiloți
Cu sufletul meu, vată-mpărțită pentru toți
Cei ce-mi socot vieața un grajd murdar de vite.
Şi-njugă-mă penibil, cu cracii, ca să capăt
Din nou pofta de-a lua-o, voios bou, de la capăt!

Sonet misogin (2)

Celestialei Porcuța-Satannici

Astăzi o faci pe Doamna, veşmintele te-mbracă
Penibil, ca pe-o iapă-o pereche de chiloți.
Surâzi: rânjeşte-o vacă; vorbeşti, mai rage-o vacă.
Ți-s ochii moi sub tâmple doi îngeri idioți
Ce, îmbătați de slava de altădat-a zării,
Clocesc ninsori topite sub luciul fin bombat.
Dă-ți drumul la prostie, la marginea căldării,
De-a dreptul, din picioare, ca la un gros pişat,
Şi bagă-mi viața-n scorburi de gânduri muiereşti,

Minciuni crescute-alene, ca ploşniţele mari,
Cu bale menstruale în care-ţi clipoceşti
Cracii grăsani şi curul dospit de militari.
Căci eu sunt vinovatul de-a fi-ndrăgit o scroafă
Ce are-n păr, la ceafă, un strugur drept agrafă.

Sonet misogin (3)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Mă chinui cu palpituri de flutur ifosard
Ce-şi leapădă, ca gâsca, un găinaţ albastru
Oh, nu pe roua-n rugă a crinului din gard,
Crescut lângă chilie spre-a se-nchina sihastrul
Tămăduit în taină de Maica Preacurată,
Ci pe podeaua rece a clipei imbecile.
Din tine ies limbricii prostiei dintr-odată
Ca să-mi mânjească slava cu smârcul marei sile.
Şi botniţele ţâţei muşcă aerul tandru.
Vai, unde-i fericirea mea căptuşită-n pluş
Pe care-aleargă bila acelui copilandru
Ce-a fost orbit de carnea ta calpă pân-acuş?
Şi unde-i şi răzorul prea afânat din suflet
Pe care gura-ţi lasă râme cu miros putred?

Sonet misogin (4)

Celestialei Porcuţa-Satannici

Ţi-am cumpărat o sfeclă s-o rumegi, ca la vaci,
Ci tu o pui în vază şi-amor cleios visezi,
Lindicu-ţi arde-n flăcări, a dragoste,-ntre craci,
În cer se fierb pilafuri de tandre dup-amiezi.
Plătcuţele-n sutienul tău sar ca la salut!

O pacoste ți-e fundul de mămăligă-n flori,
Americile clipei, de nord, de sud, îți put,
Ți-e inimioara plină de fleacuri ce le-adori.
Şi un popor de nasturi şi naţii lungi de aţe
Vor să-ți închidă trupu-n veşmintele de soi
În care visul face un mare tărăboi
Iar realitatea-i pusă pe frele boroboaţe;
Ca de o pildă coapsa să ți se lin dizolve
În timp ce eu scriu versuri cu vorbe, vorbe, vorbe...

Întru amintirea lui Apollinaire

În faţa ta mă simt ca un copil.
Îmi place să mă joc cu tot ce ai.
Ți-aş dărui, râzând, pule de cai,
Coaie de taur, lapți de crocodil.
De curul tău m-aş ține ca un scai;
La râma mizerabilă ce eşti,
Un peşte împuțit, cu solzi regeşti,
Sare din râul lin prelins din rai.
Crăceşte-te semeț, iubita mea
Ce-mi birui zilnic sufletul şi mintea,
Să-ți sorb, îngenunchiat, din ferfenea,
Zeama lăsată-n zori cu tot cu lintea
Băltită dulce-ntr-însa. Şi mă-ncleie
În sosul tău futurgic de femeie!!!

Sonet şcolăresc

Elevele se duc la şcoală,
Îşi pun chiloții în penar
Şi-apoi pe săli pizduța goală
Şi-o plimbă-n recreații mari.
Şi cad când trece-un diriginte,

Ca el să le miroase-n cur
Şi să le fută fără minte,
Dacă nu-i nimeni primprejur.
Sau măcar dânsele să-l sugă
Îngenuncheate pe ciment
În cea mai delicioasă rugă,
Pe capul pulei plimbând lent
Buzele groase, limba-n floare,
Până când sună de intrare...

Sonet nostalgic

Oh, curul doamnei Mericeanu!
Oh, curul doamnei Bombonov!
Sub fuste verzi ca leuşteanul,
Sub fuste ca amurgul mov.
Primul, lipsit voios de minte,
Purtat pe străzi fără chiloți,
Încât zefirii, din veşminte,
Îl scot să-l vadă, rumen, toți.
Al doilea, cu buci obeze,
Ținut ascuns, la proaspăt preț,
De fragedele milaneze
Ale chiloților măreți.
Unde sunt, Doamne, veşnicile cururi
Întru slăvirea Dulcilor Putori de-a pururi?

Sonetul poetului înşurubat

Sunt delicat, dar pot fi şi obraznic:
Rouă ce-şi scuipă puritatea-n smârcuri,
Parfum de crin trimis la dracu-n praznic,
Melc şchiop lingându-ți mierea de pe sfârcuri.

Motanu-mi vine-n zori, tiptil, cu liftul
La uşă. Toarce-n pripă. Linguşeşte
Piciorul mesei. Miorlăie conflictul:
Vrea trup gras de găină, cap de peşte!

Ci eu mă-nvârt în tine ca şurubul,
Căci te-am prins goală în capotul luciu
Şi minţile în creier mi se tulbur

Când te apleci, c-o cârpă, să freci tuciul
Plitei pe cercurile puse-anume
Să-mi dea fiori. Şi-ţi las bucile-n spume...

Îmi stai pe creieri...

Îmi stai pe creieri în genunchi şi-n coate.
Cât crezi, iubito, că mai pot răbda?
Mi-s simţurile trase la rindea,
Şira spinării zbârnâie în spate,
Zmulsă din trup şi-umplută cu smântână,
Ca tulnicul ciobanului mişel,
Care, tot sihăstrind în dos de stână,
Şi-o freacă-n blana fragedului miel.
Ci n-aştepta să-mi deie-n clocot pula,
Nervoasă şi-mbibată-n sânge mov.
Coboară lin. Dezbracă-te-n Cehov
Sau în Baudelaire. Să-mi treacă taranatula
Dorinţei peste trup şi să-mi ucidă,
Păroasă, dragostea, ca pe-o omidă...

Sonet pentru Tamara

Vai, Doamne, pentru cine îmi păstrez
Roua din coaie, dragostea din suflet?
Trec zile-n învârteli de titirez,
Iubitei nu-i mai mângâi miezul umed

De-a pururi, dintre cracii durdulii;
N-am mai sfințit-o, lin, de ani de zile;
Altora gura-şi dă. Roiesc gagii
La stupul ei cu mierea de zambile.

Va trebui să-mi caut o micuță
Zăludă, vreo madamocikă-n călduri,
Vreo lebădă murdară-n minți şi-n puță;

Poate chiar tu, Tamara, o s'te-nduri
Să-mi răsplăteşti osânda grea cu trupul
Pe care-n toate locurile-astupu-l!

Sonet pentru Porcuța Satannici

Toulouse-Lautrec picta într-un bordel.
Verlaine avea iubită-o târfă dulce,
Când cu bărbați n-a mai putut să-şi culce
Trupul bolnav, zoios stârv infidel...
Cresc strugurii ciorchini umflați cu sperme,
Țăruşii stau ca pulele în gard
De leațuri. Scândurelele-s eterne,
Bătute-n floarea cuielor ce ard.
Zorele-n franj, să nu le doară lemnul
Mortificat de-un pacinic hospodar

De-al lui Apollinaire, adus de-ndemnul
Marchizului, îți pun, duios, drept dar,
Perdele de amor la cercevele
Şi la pantofi extatice pingele,
Să-ți plimbi curul frumos printre belele.

Sonet pentru Porcuța Satannici (2)

Încrederea oarbă pe care ți-o cer
Nu poți să mi-o dărui. Ai ochii prea verzi!
O clipă doar cumpătul dacă ți-l pierzi
Şi-ți duci iar ferfana, la văz, în paner
De coapse durdule, prin piețele dulci,
S-o drămuie blegii, scuipând-o-n sudălmi;
Şi țâțele mici cântărite-s cu pălmi
De tâmpi bâlbâindu-şi dorinți să te culci,
Muiată-n cerceafuri, minunea mea albă.
O, Doamne, amurgul puieşte gândacii
Ce-ți cațără roua cleioasă pe cracii
Tăi, Pururi Fecioară şi Pupeşă Nalbă
Ascunsă în sufletul meu de-un destin
Jertfit să-ți adore popoul sublim!

Nostalgii şi leacuri

N-ajung nici cu prăjina-n sfârcul țâței
Iubitei Ideale,-atât de lungi
I-s cracii. Beau licorile tărâței,
Borcan după borcan, coaiele,-n pungi
De rouă bărbătească, să îmi umplu.
Trag prafuri chinezeşti zilnic pe nări,
Mă ung cu alifii de baligi, umblu
C-un săculeț de spini la subsuori.
M-acopăr doar cu plapume şi pufuri,

De păpădii, de lebădă şi ibis,
Încerc terciuri de melci, cleiuri. Nădufuri
Tari de catâr prinse-n flacoane lin mi-s
Aduse. Oblojesc orice papilă
Cu miere de mărar uscat. Aibi milă,
Nu mă lăsa să-ncep să sug pastilă,
Dă-mi chiar din coapsa ta pizda de-o kilă,
Înzdrăvenindu-mă! Nu vezi că nu mai pot
Să-ți cânt, trist, curul, la flageolot?

Sonet de stânga scris cu dreapta

Burtalbăstrimea muştelor de-acum,
Pârțanii clipei, tulburii ca-n putini
Moarea de varză, şunci mucede-n fum,
Mazagazdronii ce ne spun fin: „Du-te-n...”
Ne iau cu hapca viața-n hârtii verzi,
Cu capete şi mănăstiri pe ele.
O, suflete,-n adânci puroaie-ți pierzi
Iubita Ideală din dantele
Ce-şi scaldă trupu-n balele lor dulci.
Mai speri s-o ai trăsnită-n largi crivate,
Curul să-i lingi, țâțele moi să-i mulgi
În oale pentru prins smântâni din lapte
Sfânt de femeie şi să-i sorbi nectarul
Pizdei-chivót, înzdrăvenindu-ți harul?

Sonet

Țî-s atât de hapsâni nurii
Când stai goală-n pat, iubito,
Că se-mbujorează murii
Casei care-ai locuit-o.

Şi cad clanţele din uşe,
Moi, răscoapte de ruşine,
Plite-adună-n nări cenuşe
Vechi şi calde pentru tine.

Şi găleţile au apă
Dulce, să se bălăcească
Raza-ntr-însa pân' ce crapă.

Iar prin fleaura de îngeri
Trece-o patimă porcească
De-a se tăvăli-n răsfrângeri.

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin,
Nu te-ncurca cu fluturi răi în izuri;
Iubitei Ideale, dulce-n crizuri
De şolduri prăbuşite-n patul plin
Cu perini şi cearceafuri fin boţite,
Nu-i da răgaz. Fă-o să geamă scurt
Şi-apoi luată-n biciuşc-o vei trimite
Să rupă, pentru borş, mărar adult,
Lobodă mov, morcovi cu ţeapă dură
Şi pătrunjei ce măduva-ţi înmoaie.
Cu un prosop curat şterge-o de zoaie,
Pe muchia plitei pune-o. Ea îndură!
Şi chiar îi place sosul să-şi unească
Cu cel ce fierbe-n cratiţa cerească...

Variantă

Satannici cu cinci lindici,
Vin' sufletul să-mi ridici,
Cu cracii, până la cer,
Să-mi dai vrajă şi mister,
Cu miros de giuvaer,
Din pizda ta cea cleioasă,
Şi botoasă, şi mustoasă,
Păzită de două buci
Albe, de rămân năuci
Îngerii printre butuci
Bogați de viță-de-vie
În raiul ce ne îmbie
Sub o blândă bălărie,
Când destinul se înmoaie,
S-o punem de-o fleşcăraie...

SATANA
CE-ȚI LINGE RANA
ŞI-ȚI DĂ SĂ MĂNÂNCI BANANA,
CÂND EŞTI VULVERABILĂ

Cântec de zvâc şi alean
În cinstea lui Anton Pann

Eu ce-am fost odată june
Iar acuma-s bou prăjit
La crieri de boliciune
Stau şi-ți scriu cracii vrăjit
Unul e o libelulă

Care-n aer trece-n zbor
Celălalt e o pendulă
Ce mişcă prin dormitor
Însă amândoi mă-mbată
Căci în viața tristă grea
Mi s-a pus pe ei o pată
Ce n-o şterge nimenea
Între ei aş vrea să-mi deie
Moartea capătul la aț
Eu bărbat şi tu femeie
Sub cearceaf îmbrățoşați
Fincă nu este pe lume
Miracol minune vis
Decât să iubeşti în spume
Locu-acela fix precis!!!

Marchizul va intra la ora cinci

Întru amintirea marchizului de Sade
Iubito, divin,
La tine mă-nchin
În genunchi.
Hai,
Fă-mi hatârul:
Pune-ți sânii pe-un trunchi
Să ți-i tai
Cu satârul!

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Dă-mi acul din păr,
Ochii să-ți scot
Cu nervii oftalmici cu tot:

Zbârrrn!
Să am de ce să-i atârn.

Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
În piscină
Sunt as:
Pancreas,
Splină,
Glande suprarenale
Şterpelesc printr-un mic orificiu
Aflat între şale,
Fără să las
Niciun indiciu.
Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Luminile să nu le stingi
„În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine”
Şi nu ieşi
Precum marchiza lui Paul Valéry,
La ora cinci,
Căci te aşteaptă,
Pe ultima treaptă,
În mâna dreaptă
Cu izul
Şi parul,
Marchizul
Emil de Brumaru!

Rumbă leneşă

Ifo-ifo-torontof,
Când treci leneşă-n pantof,
Măduvile ne înțapi
Şi picioarele-n ciorapi,
Sub pojghițele mătăsii,
Îs băgate-n pizda mă-sii!

Parcă-ai merge cu caleaşca,
Legănată: fleaşca-fleaşca!

Țâța-mpunge în chilim
Râtişorul ei infim
De ne brusc zaharisim,
Împuțito!

Vino sâmbătă la bal
Să te pipăi personal!

Blestem

Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ți-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguță de mătase
Cu roțile-nmuiate în oloi.

Şi fi-ți-ar mutra-n puşcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca nişte raze lungi ce vor să-şi culce
Blând amintirea soarelui pe-un pat.

Căci mi se rupe-n paişpe de plăcere
Şi mi se umflă sufletul de sos,
Când pielea ta, prelinsă ca o miere,
Din creştet până-n tălpi ți-o ling pios.

Terține pentru Tamara

Iubirea noastră este cu păcat.
Oh, toată ziua stai trântită-n pat
Ca într-un rai adânc şi afânat.

Veşmintele pe trupul tău boghet
Nu ți le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe pizdă mângâiată-ncet.

Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar doi paşi şi te opreşte-un pai,
Căci iar în pat vii curul să mi-l dai.

Răzbunare

Nu perne moi, ci două cărămizi
O să-ți aşez, cu grijă, azi sub fese.
Şi nu pe cea mai groasă dintre-omizi
Ți-oi da când cracii falnici ți-i deschizi,
Ci-un straşnic ciocălău cu boabe dese.

Şi nu ți-oi săruta ca de-obicei
Sânii umflați, cu vinişoare-albastre,
Ci cu un brici, pe fiecare-n trei,
Voi despica şi porții la căței
Voi face-n cinstea despărțirii noastre.

Iar ochii ți-i voi scoate la sfârşit.
Şi unu-n cur, cel'lalt în pizda tristă
Ți-i voi băga, să poți să vezi, cumplit,
Acele părți ce-atât m-au fericit.
Lindicul o să-ți gâtui c-o batistă!

Şi gura ți-o voi umple cu căcat
De urs nedus la umblătoare-o iarnă.
Şi-n cap ți-oi pune oala de sub pat
Şi-o să privesc cum peste hoitu-ți lat
Tot universul troaca şi-o răstoarnă.

Preascumpă Satannici

Te-aşteaptă bucurii
Pe care nu le ştii
Decât din cărți sau vise,
Când coapsele-ți deschise
Îmi vor lipi pe gură
Mustoasa lor căldură
Ce-n rai doar o îndură
Arhanghelii, de vii
Arşi pe un rug de rouă...
Închinare:
O, Doamne, dă-ne nouă...

Povestea boiernaşului de țară şi a fecioarei cu lindic zglobiu

Povestea boiernaşului de țară
Şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiță de țigară,
Trântit în praf, c-o de păianjen gheară,
Muiată-n sânge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târguşor cu coropâşniți
Prinse-n țâțâni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin râşniți

Tristețea şi-şi punea pe suflet prâşniți
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de biblice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice,
La păpădii zdrobind şi la furnice,
Până-n amurg umbla c-un zâmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceți de miere roz.
Cu briciul boiernaşul cel sihastru
Îl despică şi-al vieții lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ținut cu iz aliotman,
Rugându-l iute-n orice are roată
Să vină cât mai este încă fată
La vârsta ei de treisprezece ani.

Şi boiernaşul, luând bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav
Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele îşi desfăcu, sprințară,
Ca să-i arate himenul suav.

Şi, Doamne! iartă-mi gingaşele rime,
Ca un destoinic halebardier

Lindicul dalb sări-n cârlionțime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.

Ci dânsu-ngenuncheat smerit în fața
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceaşcă-ntâi adânc dulceața
Şi bărbăția lui trecu ca rața
Pe apă printre buzele-i apoi.
.....
Şi fericiți jucatu-s-au, departe
De lumea rea, rostogoliți pe pat,
Lin desfătându-şi fiecare parte,
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieliță de zmeură legat

Voi scrie, clătinând condeie grele,
Şi-atunci, o, cetitorule, vei şti
Acele lucruri durdulii şi frele
Ce se întâmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiții serafii.

Nevasta tinerică

Motto: *Nevestica tinerică*
Trebuie să nu ți-o cruți,
Ci s-o fuți şi s-o răsfuți,
Pe margine de pătuț,
Până pizda-n cur i-o muți.

Nevasta tinerică
Îți face baclavale

Şi repede-şi ridică
În cap ale ei poale

Ca să-i miroşi pizduța
Însiropată toată
Şi-apoi pe pat, drăguța,
Vrea plată şi răsplată

C-o mie de răsfățuri
Şi-o pulă până-n rânză.
Şi-abia ținută-n hățuri
Nechează ca o mânză

Şi buze moi desface
La gură şi-ntre şale
Şi-atât de mult îi place,
Lin, picioruşe goale,

Deşi îi este frică,
Pe umere a-ți pune.
Căci, Doamne, ce minune-i
Să-ți fuți mereu în spume
Nevasta tinerică!

Nu mă mai interesează...

Nu mă mai interesează
Ce tristețe am la bază
Când sorb lung în vechea-mi urbe
Un borş de fasole curve.

Căci dacă o fi să pier
Am la tine cazier
Cu chimicul pe chiloți
Scris ca să priceapă toți
Hăndrălăii
Şi debilii
(Pupa-ți-aş sub fânul clăii
Petala zambilii
Şi...)
Că-s Poet, scumpi!!!

Scumpi, io sunt tip galant...

Scumpi, io sunt tip galant,
Am în suflet diamant
Din vremea lui Ipsilant
Şi nervii alcoolizați
Permanent cu mult nesaț.
De aceea, uite ce-i,
Ți-o fi dat mă-ta cercei
Şi chiloți să-ți porți în ei,
Umblând dulce creanga,
Ca-ntr-un plic
De borangic
Cloş,
Pe-Alexandru Moghioroş,
Fofoleanca.
Căci, dacă mă enervez,
Te învârt de nu te vezi
Precum ca pe-un titirez
De din zori până-n amiezi.
Fiindcă prea eşti bestie,
Pupa-te-aş pe trestie
Şi mânca-ți-ar pitpalacii

Gura, țâțele şi cracii
Ce îi ai
Şi nu mi-i dai,
Intra-ți-ar în cur un pai
Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!!!

Poem liric

Iubito, hai să facem peturi
Unul în nasul celuilalt
Şi fără multe marafeturi
Să mirosim care-i mai cald,

Mai bun, mai iute, mai ferice,
Mai delicat, mai tricolor.
La tine-i tril de pitulice,
La mine-i urs ce zice: morrr!

Poem liric (2)

Iubita mea, ce ai, ce am,
De-am pus o pătură în geam
Şi ne uităm fix la divan?

Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atât de-adânc chiloți-ți tragi
În jos spre-a-mi da bucile dragi?

Fragedul cufăr

Cam la două-trei săptămâni, mama mă băga cu tandrețe într-un cufăr uriaş. Îmi amintesc zâmbetul ei umed, victorios, însalivat la colțurile vinovate ale gurii, zâmbet ce-i lingea parcă întreaga-i față când mă anunța dulce că astfel îmi voi desăvârşi educația de adevărat cavaler. Auzeam scrâşnetul fin al zăvoarelor de argint vechi, muzica cheilor în lacătele de aur. Interiorul era de mărimea obişnuită a odăilor mele strâmte, joase. Lângă un perete aveam culcuşul alcătuit din perne umplute cu pufuleț de gâscă, şaluri de lână afumată, perdele rupte, rufării intime, feminine, mototolite delicat, încleiate nimicitor în sucul acela de nedescris al vulvelor palpitând sub crinoline. Alături, în farfurii de cleştar, cu margini rujate, bucate preparate lasciv de Empampa, camerista durdulie a mamei. Mai găseam lumânări de ceară roşie, parfumate, cărți cu viețile Sfinților Părinți, albume de heraldică, un atlas de anatomie umană cu planşe detaliind până la demență configurarea celestă a sexelor. Mâncam, citeam, dormeam, priveam îndelung blazoanele feerice, mă masturbam. Nevoile fireşti le confisca un recipient de porțelan trandafiriu. Nu ştiam niciodată cât voi sta închis. Prezența mea în castel, în anumite perioade, devenea, se pare, indezirabilă. Când mi se da drumul, mama, întotdeauna obosită, şovăitoare în mişcări, cu glasul abia şoptit, îngâna rugăciuni interminabile de iertare. Pete vinete îi împodobeau obrajii surpați, gâtul alb, brațele rotunde. Mă obişnuisem. Sufletul meu căpătă, încetul cu încetul, crini, flamuri, coifuri, turnuri, îngeri, lumină. Îndeosebi o nesfârşită lumină răbdătoare; mănunchi de raze subțiri bănuind, căutând, pipăind, posedând puritatea grea, candoarea misterioasă a unei copilării perlate echivoc de lacrima uterină.

Poem epic (1)

Vine trenul. Impiegatul
Părăseşte-n grabă patul,

Ia chipiul, ia paleta
Şi o lasă-n pat pe Veta

Leneşă şi-n pizda goală
Şi-n gură c-o portocală.

Ce greşeală, ce greşeală!

Ceasului-i iese limbuța
Din cadran şi-i linge puța!!!

Poem epic (2)

Lângă Fra Fiilipo Lippi
Reparata făcea pipi.

Dintr-o tufă de sparanghel
Se înalță un arhanghel.

Cu privirea pătimaşă
Dânsul bate din cravaşă:

„Reparata, pentru ce
Nu faci pipi la WC?

Tu eşti fată, el băiat,
Lucru e neruşinat!”

Şi-atunci Fra Fiilipo Lippi
O fute-n extazul clipei!!!

Poem epic (3)

Reparata ia maşina
Şi se plimbă ca felina.

Iată-o vede Adrian
Care este căpitan.

Ea, simțind că e privită,
Dintr-o dată se excită

Şi se-opreşte. El se-nclină.
Lin pocneşte o băşină...

Cântă muzica-n grădină...

Tamariuşka cu şalele ei plate...

Tamariuşka cu şalele ei plate
Şi găurica curului rotundă,
Când o aşez, blând, în genunchi şi-n coate,

Capu-şi întoarce, limba-i să-mi pătrundă
În gură ca să-mi sugă şi salivă,
Nu numai sperma-n fundul alb şi harnic.
Îmi e hazna, îi sunt suav paharnic
Şi-aşa ne-ndestulăm, răi deopotrivă,
Legenda-ne murdară, dar voioasă.
Popou-mi dă, căci pizda e prea largă!
Şi-ar vrea şi subsuorile să-şi spargă
Şi ţâţele, când între ele-o fut cu-aleasă
Grijă să îi ţâşnească, grea dulceaţă,
Roua coaielor mele drept în faţă!

Jurământ

Depun, cu mâna pe lindic, azi, jurământul:
Lin să ţi-l sug, de-a pururi să-l dezmierd,
Cracilor tăi umflaţi să le port jugul,
Curul să-ţi fut până ce viaţa-mi pierd.
Pizda să-ţi fie veşnic, prin floci, plină
De pule de bărbaţi, coaie să ai
Câte albine-n roiuri de lumine,
Spre-a le sorbi, sparte-n pahar, c-un pai.
Gura cu buze zăpăcite-n colţuri
De zăbăluţe să-ţi cuprindă-n dinţi
Rântaşuri parfumate, roua-n boţuri,
Ciorbe de spermă de catâr, fierbinţi.
Şi să pluteşti ca lebăda pe ape
Până ce pofta-n suflet o să-ţi crape!

Petrarca n-a futut-o pe Laura...

Petrarca n-a futut-o pe Laura. Nici eu
Pe tine. Dă-mi talentul, orice nici când vom face,
Să-ţi povestesc în vorbe. Mă simt un semizeu

Cântându-ți, în neştire, teribilele-ți floace.
Ai gura despicată de buze care vor,
Nări absorbind miresme ce numai tu pricepi,
Oh, de cartofi albaştri, violacee cepi,
Ridichi îmbujorate, napi atotzdrobitori.
Iar ochii – Doamne!-n ceruri Apollinaire chiar turbă,
Uită de Lou, războiul îi pare-un dulce fleac
Şi dintre nori şi îngeri, Guillaume, grav, se masturbă,
Cu sperma lui el umple, evlavios caimac,
Două gamele, găuri de-obuze, Turnul Londrei.
Te-ai mulțumit? Nu mie, ci Dânsului răsponde-i!

Pastel

Motanii n-au nevoie de flanele,
Locomotivele fac pif-paf-puf pe linii
Ferate şi iubesc macazuri grele,
Lumina fute dulce-n aer crinii,
Momite-s de dulăi zânele-n stoguri,
La croitorese preaslăvit e tivul
Şi cheutorile-n bluzițe. Saci cu droguri
Cară-n spinare fluturi prin tot târgul
Luând alibi izuri de tei în floace,
Oh, fetele ascund bile de fildeş
Ce li s-au dăruit ca să se joace-n
Ceasuri de-amor când singurele linge-ş
Sfârcuri de țâțe mici. Ele-ntre coapse
Păstrează vechi scaieți, chibrituri arse,
Sperme uscate în batiste stoarse...

Jurământ (2)

Jur pe lindicul tău să fiu destoinic
Consiler municipal al coapsei goale.

Cu polonicul sperma s-o dau spornic
Fecioarelor din deal şi de din vale.
Pe stema razelor lăţite-n baltă,
Jur să-ţi ridic voios cracii pe umeri,
Iubită Ideală, Pizdă-Naltă.
Intrările, ieşirile să-mi numeri
Când pragul ţi-l tocesc în munci de fraier,
Bou înjugat la simţurile-n ţâfne.
Jur să-ţi dedic fântâni. Găleţi cu aer,
Băgate, să le scot cu apă-n râvne
De om ce-şi dă şi sufletul pe-un sfanţ
Ţinut de tine, în buric, la danţ.

Matinală pentru contesă

Satannici cu cinci lindici,
Mi-ar mai trebui şi-un bici
Cu sfârcurile plumbuite,
Să te ardă la copite,
Să-ţi rupă din sânii mici
Carnea albă
Cu miros de miez de nalbă
În viaţa de-acum şi-aici...

Marchizul ce-ţi linge izul.

Viaţa la ţară

Putrede cânepi mi-aduceau mireasma
Nevestei, mi-o băgau adânc în nară
Până la creieri, de-mi sărea fantasma
Futaiurilor dintr-o altă vară,
Când îi scoteam între strujeni chiloţii

Şi o propteam de-un muşuroi de cârtiți.
Deasupra-ne doar norii dalbi ai bălții
Ne ocroteau plăcerea marei târtiți
Îndestulate-ntâi în cur, apoi în pizdă
Şi-abia la urmă-n gura-i cu dinți lați
Şi limba aspră. Ne ştergeam cu izmă
Creață şi foi de brusturi, delicați,
Şi ne duceam, sfioşi şi puri, în casă,
Să bem vin roş, păpând picior de broască...

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată,
Cheag cald de carne-amestecat cu suflet.
De-aceea să-ți scriu limpede mă-ncumet,
Femeie grea de sâni, turlă perlată
În roua dimineții, clipă lentă
Ce mă atinge-n treacăt, ca pe-un stâlp,
Cu şoldurile, drogul meu de mentă
Şi cimbrişor. În jur melcii tac mâlc.
E vremea fluturilor fără haine,
Doar în amiezi de raze îmbrăcați.
Vin să-ți strecor, prin somn, crudele taine
Ce nu se spun decât între bărbați.
Ci tu, isteață foc, o să-nțelegi
Din creştet până-n cracii tăi pribegi...

Sonetul întocmit cu socoteală

Voi întocmi sonetul cu multă dichiseală.
Chiloți, sutien, furouri, o mie de veşminte
Cărăbăneşti. Mai dulce exişti în pielea goală,
Fiindcă mătasa-nşală, taftaua-n falduri minte.
Primeşte-mă-mbrăcată, aşa cum sunt, cu bube

Pe piept şi pe picioare, oh, linge-le chiar, tristă,
Stoarce-mi cu limba moale puroaiele heruve,
Strânge-mi din coate coaje, păstrează-le-n batistă.
Şi-abia apoi aruncă-ţi cârpele de pe tine,
Freacă-ţi sânii şi curul de carnea-mi putrezind.
E-n mine şi un diavol, iubito, şi un sfânt.
De-aceea, în amurguri, ţi-e-atât de drag şi bine
Să-ntingi ca-ntr-o tigaie murdară pofta-ţi rea
De-a-mi fi Marea Putoare şi Maica Precista!

Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă...

Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă.
Să-ţi mişc sâmburii-n maţul cel gros de-abia aştept.
Dă-mi, Doamne, fericirea: un trup ce-o să-şi dividă
Carnea în două fese şi-n mijloc c-un drug drept,
Băgat până la suflet (şi dincolo de dânsul!).
Albinele au roiuri ce-şi strâng mierea în faguri,
Eu, spermă albă, groasă, în clipa-n care mulsul
Mi-l face-n curu-i tandru, Tamariuşka. Pe praguri
De paradis, proptită-n genunchi şi-n coate-n preş,
Nu mă mai satur, tulbur cu dragostea mea urbea,
Oh, chiar de voi ajunge de-atât futut un leş,
Vieaţa-mi curge-într-însa numai şi numai cum vrea
Flocoasa-i Ideală, Mlaştina-n Ceaşca Dulce.
Căci Ea, de la picioare,-n final, degetu-mi suge...

Sfaturi

Lasă să-ţi intre-n Ţara Basmelor popoul
Fin despicat în două calde fese
Albe şi mari. Stoarce uleiuri dese

Din rouă. Solidifică lingoul
Clipei: ciuperca, fluturele, melcul.
Opreşte c-o vergea zefirii-n iarbă,
Izvoru-nvârte-l şi-apoi dulce trecu-l
Zânelor, pizda-n unde să şi-o şteargă.
Zdrobeşte-n muşuroi ou de furnice
Coapte-n amurg. Topeşte-ți în omidă
Ce ai mai rău. Sudorile să-ți pice
Din subsuori pe pietrele de cridă.
Şi nu uita, când ieşi din Basm, să-ți iei
Cu tine cracii lungi şi sânii grei
Ce-ar da la toți paingenii cârcei
Şi le-ar distruge plasele cu clei,
Iar muştele-ar turba pe bun temei
De-aşa bălăngăneală de cercei...

Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții

Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții!
Voi da cu flit prin casă să moară toți gândacii,
Iar dânsa-şi va desface şi mai cleioasă cracii
Când, cârd de tonți bezmetici, la curu-i stau berbanții.
Nu-n focuri de pistoale sau zdrăngăneli de spade
Mă voi lovi eroic, ci îi voi lăuda.
Ei mă cinstesc! Putoarea în orice găuri vrea!
Le-o dărui să-i topească în gemete gângave.
Mecanici de maşină-i repară tăblăria,
Căci ea îi suge-n grabă, c-o mână pe volan.
Oh, Doamne, dă-mi odată şi-odată bucuria
De-a fi sodomizată de-ntregul mediu-urban.
Atunci tot municipiul, poetul lui fiind,
O să-l împroşc în sperma ce-aşteptă de-atât timp!

Tamaretă

Ţii minte cum treceai pe lângă mine
Cu fesele aprinse de ruşine
Şi genele lăsate dese-n jos,
A taină, sub rimelul mocirlos?

O, lujer lacom, muguri dulci dai minţii
Când îmi apari din razele oglinzii
Ca să-mi înclei şi sufletul, şi gura,
Şi floarea vieţii lin să-mi dai de-a dura
La mine-n casă, unde fierbe apa
Paharului ce-şi zbate-alene pleoapa...

Răzbunare (2)

François Villon, François Rabelais
Nu ştiu în curul tău ce e,
Decât doar Îngerul Emil Brumaru,
Când o să-ţi bage-ntr-însul parul
Precum Vlad Ţepeş şi în vârf
Îţi va slăvi frumosu-ţi stârv!

Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinţii...

Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinţii
Şi nu mai pot ţipa la cioflingari,
De-ajuns mi-e luminişul cald al minţii
Unde plutesc alene fluturi mari.
Nu meriţi niciun rând, de-aceea-ţi scriu:
Tu meriţi pula unui bidiviu
La tine înhămat ca la şaretă,
Iubita mea gingaş dezblehuietă!

Şi nici prăjiturele pe carton,
Ci-o laudă à la François Villon,
Oh, curul să ţi se descrie bine,
Ca unei piţipoance pârţoştine;
Ce fel de drugi îţi trebuie-ntre craci,
Dacă există-n el atâţia draci?

Mărturisire de credinţă

Eu nu mă şterg la cur precum Rabelais
Cu un boboc de puf, ci chiar cu-azurul
Africii-n care o Sahară e
Şi s-au bătut Englezul şi cu Burul.
Căci sunt deştept de pic! Ştiu geografie,
Istorie, ştiinţe naturale.
Eu nu mă şterg la cur c-o păpădie,
Nici cu o bidinea, nici cu pârjoale,
Ci cu melancolie-mi cern abisul
Şi-mi văd de treaba mea, adică scrisul.
În rest: Paştele mă-sii şi vascrisul
Celor ce-mi scurmă, ca-n căcat, cu botul, VISUL!!!

La o zarnacadea din Berezlogi

O, scoate-ţi rochia un pic,
Să te descriu exact cum eşti:
Cu ţâţele căzute-n ceşti
Şi cearcăne pân' la buric.

Cu părul negru, plin de lindeni,
Ajuns la noada de zăpadă;
Umerii lasă pretutindeni
Îngeri tâmpiţi de somn să cadă.

Gura ce are dinți şi limbă
Şi buze gata-i de masacre,
Purici fanți pe corp se plimbă
Înfăşurați în mantii acre.

Şi atârnând de canapele,
Când copți de-amor timpul ne papă,
Parfumurile tale rele
Dau din picioare ca o iapă!

Camera dreptunghiulară

În camera mare, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se-n zidul gros, cele două femei uriaşe s-au aşezat față în față, pe vine. Picioarele zdravene (carne umplută cu lemn de mesteacăn) sunt depărtate destul de mult pentru a-şi putea privi cu atenție vulvele umflate şi negre. În spate, fustele-s ridicate victorios, lăsându-le fesele strălucitoare în plină lumină. Sub ele au două platouri ovale de porțelan. Cu zâmbete largi, proptindu-şi mâinile de genunchii rotunzi, se cacă silențios. Fecalele lor sunt blonde, aburesc îmbietor, au consistența vârtoasă a unui aluat de cozonac bine crescut. Neştergându-şi orificiile anale, se scoală, nesățioase, febrile, îşi schimbă locurile şi iată-le acum mâncând, aşezate în patru labe, mereu față în față, fiecare excrementele celeilalte (o, ce simetrie!), fără să se ajute de degete. Apoi, după ce au terminat acest prânz straniu şi fermecător prin impudoare şi sinceritate, se ridică şi cu buzele îngălbenite de rămăşițe, se sărută prelung pe gură, pipăindu-şi una alteia fesele prin stamba fustelor decolorate...

Iubita ideală se cacă (1)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fusta în cap,
Surâzi precum blândele zâne
Când bucile-ți dalbe se crap'

Adânc, bâzâite de-o muscă
Ca-n vechile, grele scripturi.
Oh, scândura moale se uscă
Şi lasă prin dragi crăpături

Un soare topit ca o miere
Să curgă-n băltoace pe jos.
Din curul tău viu de muiere
Pogoară-se Duhul Vârtos!

Ci nici nu ți-l ştergi cu hârtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ți ling locul sfânt dintre craci.

Iubita ideală se cacă (2)

Motto: *Dar Celia, Celia, Celia se cacă.* (Swift)

Ce cald e acum în latrine!
Iubito, cu fustele-n cap,
Surâzi de pe-un mic tron de zâne

Când bucile dalbe se crap’

Adânc, bâzâite de-un înger
Ca-n vechile, grele scripturi.
O, scânduri topind în răsfrângeri
Subțirile lor crăpături

C-un soare prelins pân’ ce piere-n
Băltoace de aur pios.
Din curul tău sfânt de muiere
Pogoară-se Duhul Vârtos!

Ci nici nu ți-l ştergi cu hârtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ți trec, devotați, printre craci.

Ferfană

Tuto ce-ai putut să-mi faci
Mi-ai luat inima-ntre craci
Şi nu vrei să-i mai desfaci

Mi-ai luat sufletu-ntre şale
Albe să mi-l plimbi agale
Sub fustane siderale

Mi-ai luat mințile-ntre țâțe
Mi-e capul plin de tărâțe

Viața mea-ntreagă un pârț e

Şi mi-ai luat mi-ai luat mi-ai luat
În covată cu aluat
Să-mi frământi trupul spurcat

Şi mi-ai pus mi-ai pus mi-ai pus
Drojdioara lui Isus
De m-am ridicat în sus

Să-ți privesc curul din cer
Durduliu pe-un lăicer
Şi nimic să nu-ți mai cer...

Fată-naltă, crin de baltă

Nu trebuie să-ți umileşti făptura
Dacă în suflet ai gândac de preț.
Şi nici prin rouă să te dai de-a dura
Spre şanțu-adânc al crudei dimineți.
Şi nici să-ntingi cu sfârcuri tari de țâțe
În vechi tigăi unturile slăjite.
Acelaş vis în spuma lui ne-nghite;
Iubirea noastră,-n MARI GRĂDINI, un pârț e!
Întruna vom tânji unul la altul
Ca doi serafi ce-aripile-şi ating,
Spurcați de-a pururi, priveghind înaltul,
Când tălpile lui Dumnezeu le ling.
Ce groaznic îți poți bate joc de tine,
Rostogolindu-ți trupul alb prin tine...

P.C. (post-coitum) „tine” din ultimul rând, în sens de „pământ”.

Voroava sufletului meu

Ia-ți lubita, pup-o-n cur
Ca pe-un fagure de miere
Ca să-i faci ei o plăcere
De fecioară şi muiere
Când nu-i nimeni împrejur...

Preascumpa mea contesă de bucluc

Eşti dulce ca un paj.
Şi-n albii tăi obraji
Şi-n fesele rotunde
Un dor adânc se-ascunde:
Din raze, ca din drugi,
Lumina să mi-o sugi
Încet, până la greață;
S-o mesteci cu dulceață
Şi s-o înghiți pierdută
În pofta ta de ciută
De-a fi de-un cerb futută...

Eram ascet, beam oranjadă...

Eram ascet, beam oranjadă
Şi lapte crud de bibilică.
Oh, între lenjuri de zăpadă
Aveam o puță mică, mică,

Deşi femei cu coapse grele,
În deşucheată stratagemă,
Îmi fin brodaseră-n perdele
Pizda lor mov ca pe-o emblemă!

Şi-mi fluturau pe casă steaguri
Cu sâni pictați pe pajişti dese,
Iar servitoarele, din praguri,
Îmi arătau mănoase fese...

Elogiu

O, sâni de geniu!
Globuri de smirnă tare-au fost purtate
De corăbierii dintr-un alt mileniu
Spre-a le putea abia acum din bluză scoate...

O, cur împărătesc!
Ligheanul de cleştar îl înconjoară
C-o rouă bleu în care ți-l clătesc
Doi îngeri orbi ca ochii să nu-i doară...

Discurs pentru deschiderea anului şcolar

Elevi cu unghiile murdare
Şi cu dezordini grave-n inemi,
Ce desenaţi pe garduri pule
Şi pizde, ne'nţeleşi de nimeni,

Voi, fumătorii din closete,
Veşnic căzuţi la matematici,
Cu visurile-n debandadă
Pe globii ochilor extatici,

Înzăpeziţi de vreo femeie
În sâni rotunzi ca Polul Nord,
Sarcastic raşi în cap cu briciul,
Cu absolut nimic de-acord,

Ieşiţi din datele fixate
Pentru examene şi teze,
Şi plini de cretă şi cerneală,
Fără ca nota să conteze,

Intransigenţi, în timpul orei
De Puritate şi Candoare,
Ucideţi-vă profesorii
Cu rechizitele şcolare!!!

Întru amintirea lui Costache Conachi

Coniţă dulce, când te caci,
Ai vrea şi-o pulă-n gât să-ţi bagi;

De-aceea stau în fața ta
De-a pururi spre-a mă descheia
Blând la prohab ca să mă sugi
Până ce măduva-mi usuci.
Apoi, după ce-ai terminat
De supt, din propriul tău păcat
Prinzi a gusta şi-a savura:
Căcatul tău cu sperma mea.
Şi nu te-oi şterge între buci
Căci pula-n cur ai vrea să-mbuci,
Lin clefăind în buze roz
Ce amândoi din noi am scos:
Eu pe din față, tu prin dos,
Când nu e nimeni împrejur:
Eu din trei coaie, tu din CUR!!!

Fusta patriotică

(Auzită)

Roşu, galben, azur:
O fustă
Pe cur
Lunecă!

Distih extatic

(Auzit)

Dumnezeule, ce cur!
Şi ce linişte-mprejur!

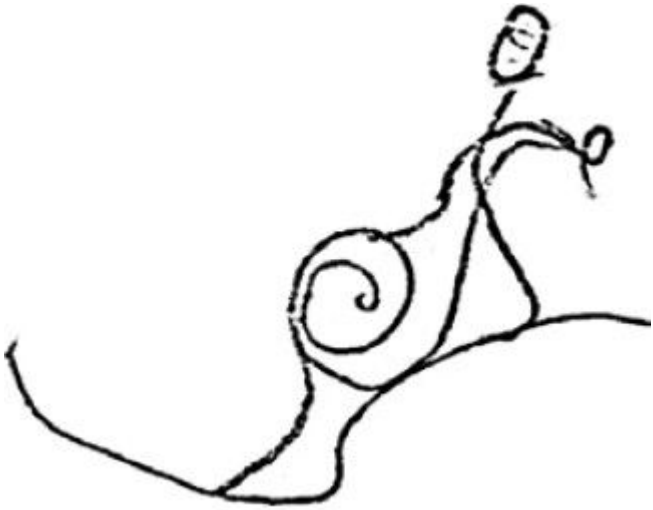

Cântec pentru Satannici

Eşti ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt
Rouă mustoasă ce mi-adoarme
Îngerul trist de-atât futut.

Şi-mi piere sufletu-n plăcerea
Hranei ce-mi dai, femeia mea
Prelinsă fragedă ca mierea
Peste-un destin de catifea.

Şi-s ocrotit moale de-alarme
De trupul tău în coapse rupt.
Eşti ca o cupă grea de carne
Din care sorb neîntrerupt...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă...

Te călăfătuiesc precum pe-o navă,
Dar nu cu cârlți şi păcuri, ci-n dantele.
Astup dragi crăpături, borți infidele,
Eşarfe bag în găurica-ți bravă.
Am grijă, sub mătăsuri, de catargul
Minuscul al bărcuței de salvare.
Treaz, vânăt, zvâcnitor, mai mare dragul
Mi-e să ți-l pup ca să înfrunte largul
Feselor, valuri moi de carne albă,
Cu-acel vârtej feeric ce-mi absoarbe
Sufletu-n vrăji. Vai, clipa mi-ar fi calpă
Fără duiosul mâl ce-mi dă dezmățul
Călătoriilor în zări ce-abia acum le-nvățu...

Când roua o mâncam cu furculița...

Când roua o mâncam cu furculița
Din loboda porcească-n farfuria
Zorilor, zurgălăi cânta oița,
Flageolot sufla fin păpădia.
Dar instrumentele iubirii erau: sârma
De telegraf întinsă între stâlpii
Căii ferate, şanțul suind râma
Spre pântecele tău pe carnea pulpei.
Plus stogul de strujeni călcat pe clape
De raza lată a după amiezii.
Zăceam sătui: case c-obloane trase.
Nuci de cristal în ele-şi mişcau miejii
Şi-nmiresmate se duceau de-a dura,
Lăsându-ne trişti, limba să ne-mpută gura...

Scrisoare pentru Tamara (1)

Tamy, sunt mâhnit profund:
Pân' şi fluturii se tund!
Înţeleptu-i, înţeleptu-i
Să razi fulgii de pe pieptul
Îngerilor cu o lamă?
Pubis, pizde dulci de damă-s
Făcute precum velina
Hârtie de Jap sau China!
Lasă-ţi laţele să crească!
Dintre craci ne cotropească
Flocii tăi cleioşi în valuri,
Izbindu-ne-n idealuri
Sufletele noastre-amare.
Zulufii şi cârlionţii
Vrem să-i ronţăim cu toţii.
Chica de la subsuoare
Are-un iz de sfântă boare,
Lin cădelniţând mărare,
Când te dai pe îndelete,
Sprijinită de perete,
Genele-ţi curgând în plete...

Scrisoare pentru Tamara (2)

Zânele, de săptămâni,
Din rouă freacă smântâni
Între coapse şi-ntre sâni.
De aceea nu abdic
La lindic pentru nimic,
Deşi mă cuprinde frica;
Trece, trece trăsurica,
Flacăra-şi fute surcica,
Cade clipa, ziua, anul,

Loboda-nfundă burlanul,
Mi se fâlfâie-n amurg
Îngerii care-mi parcurg
Creierii şi-ncet se scurg
Ca sângele, prin urechi
Şi prin nări pe ziduri vechi.
Iată, noaptea-n iad s-a dus,
Stelele-s cu cracii-n sus,
Cărămida, cărămida
O pipăie-n zori omida...

Caut să-mi scot din suflet murdăria...

Caut să-mi scot din suflet murdăria,
Mlaştina creierilor s-o usuc.
Muşte-necate-n aer, lepra, râia:
Din mine curg ca apa prin uluc.
Burlanele la colț de gând rău, muced
Bolborosesc leşii în puțuri vechi.
Ca floarea de pe-un borş stricat, din cuget
Poftele-mi rele le arunc. Din strechi
Trag fluturii, momesc epilepsia
Melcilor graşi, le-o scot cu ierburi tari.
Crinii lățiți de-amor cât farfuria
Îi gâtui şi-i dau pradă la țânțari
Să-i sugă-n trompe; de polenul putred
Îi scutur... Iarăşi să fiu pur mă-ncumet!

Cântec naiv

Îmi este-un somn de zile mari
Lățite peste calendar

În franjurile de duminici.
Cu vise, suflete,-ți cumineci

Pofta de-a ține-n brațe strâns
Curul nevestei, pentru lins,

Şi să te-mpotmoleşti în rouă
Oh, într-un veşnic şaizeşnouă!

Mi-s vorbele vrăjite să creeze...

Mi-s vorbele vrăjite să creeze
Vârtejuri în jumări, jandarmerii
De ciuboțica-cucului, teci dese
Iubind boaba fasolelor târzii,
Fântâni futute fin de cumpeni, raze
Întortocheate într-un soare cub,
Craci adormiți pe margini de pervaze
Ce sufletul şi cugetul ni-l sug
Când se trezesc, obida pălămidei
De-a nu fi laur pentru geniul Dante,
Crăițe-n coji de nuci, vechi diamante
Topindu-ne de vii pe cât de-avidă-i
Pofta lor rea. Şi-n pajiştea rotundă,
Ceaşca-havuz țâşnind ROUA BURGUNDĂ!

Ce mi-a spus prin somn iubita

Iubitule, mi-ai spus, dă-mi mădărânga
Să ți-o preling prin degetele-mi fine
Ca pe un flaut unde îngeri plâng a
Sosuri de poftă, faguri de ruşine.

Soarele-i putred, razele scot triluri,
Fluturii rag în tufe, ruguri frig
Mure de carne, nuferii trag mâluri
Din iazuri şi le fac suav covrig
Cu marmeladă, fierb zacuşti paingii
Şi, legănându-le-n hamac, adeveresc
Zâne ce-ți rod cu dinții creți în gingii
Sufletul crud. Poet dumnezeiesc,
Tu-mi dărui *Aerul*, frageda *Apă*,
Pâlnii de *Foc*, *Pământ* ce pizda-mi crapă!

Sumarul celor zece poveşti nescrise

I. Povestea târfuliței ordinare
Care purta înfiptă-n cur o floare

2. Povestea tristului marchiz
Cu buze negre, ochi umizi
Scrisă cu râme pe oglinzi

3. Povestea firului de ață
Şi a lindicului de țață
Sculat de dis-de-dimineață

4. Povestea pulelor de cal
Cărate-n spate de-un hamal

5. Povestea unor disperați
Ce fut cățeii din Galați

6. Povestea searbădului fus
Şi a soției lui Dreyfus
Ce sta-n amurg cu cracii-n sus

7. Povestea fetelor sfioase
Şi-a cifrei nouăzeci şi şase

8. Povestea jucătoarelor de poker
Ce-au fost fututе-n cur de-un câine cocker

9. Povestea celor trei lindici
Care-au jucat c-o pulă bridge
Într-o tavernă din Cambridge

l0. Povestea bravului lindic
Ce-a-nvins balena Moby Dick

Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri

Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri.
Şi ce-i dacă-mi dospesc în tăvi aluaturi
Vârtoase-n cur ca pofta să mi-o satur
Şi-n străchinile mele-i borş de înger?
Doar chiflicită-n vis steaua îmi place
Pe cerul gurii-n chip de murătură.
Arhangheli transpiraţi sarea-mi procură,
Pe-aripi cristalizând-o. Poloboace
De-amor am ce din draci vii se extrage.
Bolnav şi gras, în seamă nici vă bag.
Voi arbora, trântit între vâzdoage,
Al nevinovăţiei mele steag.
Şi-n ceas oprit, voi lăuda cum doarme
Cracul tău alb, greu minutar de carne.

Din periodice

Cântecel
(1970)

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Viaţa noastră-n muchii
Nostalgice de cruce

Degeaba cade roua

Degeaba prin closete
Elevele de-a noua
Nu vor să fie fete

Degeaba trandafirul
Şi fluturii râd galeş
Pierdut pe veci e firul
Sunt trist ca Petru Rareş

Ce n-are nici condiţii
Şi nici dovleci de seamă
Şi tremurul codiţei
De mâţă nu-l mai cheamă

O Cuchi Cuchi Cuchi
Se duce duce duce
Viaţa noastră-n muchii
Nostalgice de cruce...

Madrigal
(1970)

În preajma ta pluteşte o aromă
De strugur bun motani amabili torc
Pe umerii tăi leneşi de stăpână
Luminile vin line şi se-ntorc

O ceaşcă ce-o ridici e mai adâncă
Şi perna de sub cap mai moale e
Şi geamul ce-l deschizi după amiaza

Curge-n perete cald şi limpede

Iar uşile trântite au miresme
Rămase de la tine pe alămi
O rochia ta galbenă arunc-o
Şi c-un surâs cheițele predă-mi...

Scrisoare
(1977)

La ce Şerban, la care Foarță
Să-mi mai descriu tristețea mea?
Mi-e sufletul precum o scoarță
De op tratând despre lalea,

Lalea cu ceapa otrăvită
Ca inima unui baron
Ce părăsit de-a sa iubită
Pleacă spre Africa-n balon

Şi-acolo, într-o oază pură,
C-o carabină tip Flobert
Împuşc-un palmier în gură,
Se-ntoarce şi-l mănâncă fiert

În vechiul său castel cu stafii
Subțiri prin aerul vâscos,
Înconjurat de blânde mafii
De fluturi ce îi cad în sos...

Scaiete mov

Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?
Frunzele dospesc în plop,
Crinii veştejesc în stog,

Melcii cară ziduri vechi
De case topite-n aer,
Fluturii, rele perechi,
În lumină se încaier,

Nu a dragoste. Şi-s rob
Clipei ce ne face zob.
Floare grea, scaiete mov,
La cine să mă mai rog?

Cântec naiv

Povara unei mari căpşune
O vom căra în roaba tristă.
O, te-am muşcat atât de tare,
Pune-ți pe sfârcuri o batistă

Ca să se piardă-n umezeală
Urma cât numai o petală
Căci s-ar putea să te observe,
Când o s-apari în pielea goală,

Pisicile ce dorm la umbra

Dovlecilor cu nasu-n blană.
Pe linia ferată trece
Un vagonet prin ziua vană,

Se-aud găleţile-n fântână
Cum se lovesc de broaşte verzi.
O, Reparata, vino iarăşi
Sutienu-n infinit să-ţi pierzi!!!

Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii

Îţi ştiu trupul pe de rost
Ca şi cum prin el am fost
În zilele fără post

Eu exist tu mai exişti
Printre bolovanii ficşi

Ţi-am dat sufletul întreg
Rochia să ţi-o dezleg
Din nasturi şi cingători
Ca să poţi şi tu să zbori
Goală-puşcă printre nori
Să-ţi sară din subsuori
Miresmele ca din flori

Dumnezeu viaţa ne-o scaldă
În lumina lui smaraldă
Nu-ţi mai ţine curu-n ladă
Când ţi-e ferfeneaua baltă...

Rugăciune laică

Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumină
Al soarelui şi ți-oi fi
Rază îndulcind răşină

Pe trunchi moale de femeie
Lin topindu-i-o în suflet
Ramurile să se-ncleie
Între ele-n cuibul umed

Şi s-o bată frunza-n carne
Până o să-i cânte sânii
Fluturii să se răstoarne-n
Luciul unghiilor mâinii

Câtu-i roua preț de-o zi
Dată-n clocot şi-n suspine
Doamne nu mă părăsi
Ia-mă-n miezul de lumine

Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmulițe franțuzeşti

Cecilia, o-ntreagă Franță
E-n cizmulița ta de lux.

De-aş fi ministru de finanță,
Ți-aş dărui castele brusc
Şi ți-aş împodobi caleaşca
La spițe-n trandafiri feroci,
Însă mi-e sufletul ca fleaşca,
Viața mă arde la bojoci
Şi-mi piere, Cici, piere, piere
Destinul pe un drum îngust,
Nici mirosul de la muiere
Nu ştiu cu nara să-l mai gust,
Roua-i plesnită, crinul zace,
Hai să mâncăm batog, somon,
Amurgurile prind caimace,
Bărbații zic bonjour-pardon...
Dar asta n-are importanță,
Sub fusta-n flux şi în reflux,

Cecilia, o-ntreagă Franță
E-n cizmulița ta de lux!

Groaznică este crima mea

Groaznică este crima mea de astăzi
Te-am sărutat fără să ştii
Nu te mişca nu te mişca
Eşti prinsă în lanțuri de păpădii

Fluturii sunt priponiți de-o ciupercă
Degeaba încearcă să zboare spre tine
Nu te mişca nu te mişca
Eşti țintuită-n rubine

Ca un ceasornic de carne pe iarbă
Minutar secundar picioarele tale
Nu le mişca nu le mişca
Înțepeneşte-mi viața în şoldul tău moale

De-aici începe...

Piatra pe care o arunc spre tine se preface în fluturi
Fluturii care năvălesc spre tine dispar în lumină
Lumina care trece prin tine se transformă în îngeri
Îngerii ce să facă şi ei li-e teamă să se prefacă
Rămân fără aripi îşi scapă-n bălți nimbul cald
Vine un şoarece plin de făină şi-i îmbrânceşte
Se trezesc iar adorm se trezesc iar adorm
Tu le pari o fântână despicată de-un crin enorm
De-aici începe poezia scrisă anume ca s-o citeşti
Pentru-a putea să străbați c-o vergea de cleştar
În mână printre ciuperci otrăvite nesfârşite poveşti...

Cântecel de gară dulce

Dacă vrei să mă iubeşti,
Vino-n gară la Belceşti
Căci te-aştept cu trei caleşti.

Prima o să-ți poarte trupul
Pe care la noapte rupu-l
Fără niciun pic de scrupul.

A doua, cea mai uşure,
C-un cal pag şi roata-n mure,

Rochia o să ți-o fure.

Iar în ultima caleaşcă
Voi sta eu, suav şi fleaşcă,
Bându-ți sufletul din ceaşcă.

Cântec naiv

Dulcea mea prietenă din rouă
Lasă-mă să-ți fiu prieten lin
În lumina caldă care plouă
Sufletul tău moale ca un crin

Fața să ți-o mângâi trist cu fața
Mâinile cu mâinile să-ți prind
Când sporeşte-n ceruri dimineața
Rana grea căzută pe pământ

Cu sărutul carnea mi-o-mblânzeşte
Lepădat am fost şi m-ai găsit
Prietena mea blândă din miresme
În povestea fără de sfârşit...

Azi e senin şi este nouă

Azi e senin şi este nouă
Ieri a plouat şi a fost opt
O Doamne-Doamne dă-ne nouă
Un ou de porumbiel răscopt
Să-l ducem fără niciun moft
Drept dar kaştoacei noastre-n rouă

Azi e senin şi este nouă
Ieri a plouat şi a fost opt

De ce Duminicile-mi scapă
Când bate toaca printre sfinți
Îngerii mei se uită-n apă
Şi-apoi aripile-şi adapă
Până ce nimbu-n cap le crapă
Tu ai craci lungi şi sâni fierbinți
De ce Duminicile-mi scapă
Când bate toaca printre sfinți

Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur zăpăcit
Iubirea-n pat o să te-ajungă
Într-un amurg cu raza lungă
Şi sufletul o să-ți împungă
Chiar dacă-n perne l-ai ferit
Plutesc iar clopotele-n dungă
Trase de-un flutur fericit

Căci melcii au pornit spre tine
În marş forțat prin bălării
Poți să te-ascunzi tu cât de bine
Coarnelor moi nu li-e ruşine
Trupul să-ți pipăie-n rubine
Spuma să-ți scoată din suspine
Ei o să-ți intre-n pălării
Căci au pornit şirag spre tine
Un marş cleios prin bălării

Şi-acum se cade să se-nchidă
Acest flămând poezioi
Din vânt se-ncheag-o cărămidă
Crinii clocesc groasa omidă
Târâtă pe pereți de cridă
Umflată-n sticle cu oloi
Ci-acum se cade să se-nchidă
Acest gingaş poezioi
Pe care-l vei citi avidă
Din nou în marmelada vidă
A clipelor stoarse-n puroi
Şi a furnicii-n muşuroi...

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe

Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe.
Nu-ți fie teamă, nu-s cu fulgi de înger,
Ci numai, vai! dorințele-mi prea slabe
Ce-n altfel chip nu pot să se arate-n
Lumina crudă: ne-mpliniri şi plângeri
De-adult ajuns la capăt de odaie.
De-acolo nimeni roua nu-mi mai scoate
Din ruginitele găleți cu zoaie,
În oblojeli cu foi moi de patlagini.
Ci dă doar pagini de cărți vechi, doar pagini...

Calda mea prietenă cu îngeri

Calda mea prietenă cu îngeri
De o parte şi-alta a iubirii
Lasă-mă s-aduc azi multe plângeri
Cum că tu te porți mai crunt ca zbirii

Sufletu-mi ucizi ca pe furnica
Şi-mi împleticeşti între moi plete
Câtu-i de-ndelungă ziulica
Vorbele-mi sfioase şi încete

Dulcele mi l-ai tăiat cu-amarul
Nu mai pot ţigarea cu amnarul
Să-ţi aprind fiindcă mă iei cu parul

Şi-mi arunci în cap cu plăpumi grele
Ca şi cum iubitu-ne-am sub ele
Apoi mă pictezi cu bidinele...

Pacoste

Au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie şi dragoste

Să-ţi laude mâinile ochii şi pletele
Am trimis către tine îngeri cu cetele

Mi-am rânduit pe-ndelete toţi melcii în şiruri
Războinicii fluturi îţi vor lua grele biruri

Ciupercilor chiar le-am umflat pălăriile
Să te salute-n păduri când treci mândră cu miile

Şi din muşuroaie în muşuroaie furnicile
Vor mişuna aranjându-ți spre forfotă clicile

Căci au căzut peste sufletul tău ca o pacoste
Cuvintele mele de bucurie şi dragoste...

Tot despre îngeri nătăfleți

Îngerii nu ne-nțeleg pe deplin.
Acesta li-e dulcele, veşnicul chin.

Ei simt cum se mişcă pe trupul tău razele
Deşi stai cuminte. Ți-adulmecă frazele,

Ba chiar le şi pipăie ca pe mari fructe
Ce-atârnă în aer, din gura ta rupte.

Veşmântul lăsat li se pare Izvorul.
El pâlpâie străluminându-ți covorul.

Şi vin să-şi adape plăcerea dintr-însul.
Dar brusc îi opreşte-o uimire: e *Plânsul.*

Şi vor să-şi împace c-un fluture prânzul;
Din nou îi loveşte ceva: este *Râsul.*

Şi-atunci se îndeamnă blând unul pe altul

Să plece de-aici... Iar s-ocupe Înaltul...

Tulburul domn

Tulbure domn al zilei marți,
Vrei orele-ntre noi să-mparți?

Doar trei îți cer. Cele mai largi.
În prima plimbu-mi melcii dragi.

A doua – roua-n cheaguri strâng.
Şi-n ultima adorm adânc.

Iar douăzeci şi una, blând,
Tu să le umpli pe pământ
Cu crini căscați spre fluturi grei.

Tulbure domn al zilei, vrei?

Tu ai nevoie de cuvinte calde

Tu ai nevoie de cuvinte calde,
De fluturi uzi de rouă, să-şi usuce
În soare-aripile. Ți-e dor de-un mal de
Râu plin cu flori, şi lintiți, şi lăptuce,
De popândăi ce umblă-n zori cu şoalde,
Rostogolind prin iarbă moi smaralde,
Şi seara de paingi cu pânza dulce
În care sufletul să ți se culce,
Sătul de mormoloci, umflat cu bulce,

Blând ocrotit sub baldachin cu falde
Ce-acopăr tainic poftele năuce
Tot încercând coapsele vii să-ți scalde.
De-aceea Puck în plic alb îți aduce,
Pe-o filă galbenă, cuvinte calde...

Sonet laic

Doamne, părăseşte-mă cu grijă.
Lasă-mi fragezi fluturii în aer
Să-i privesc, stufoşi, cum se încaier
Pentr-un crin căscat de-o junǎ tijă.
Şi mai poartă-mi sufletul în cană,
Moale-amestecat cu apa rece,
Către-amurgul mare cât o rană
De după amiază grea ce trece.
Şi-ți voi fi, şi-n iad, şi-n rai, blând oaspăt
Ce nicio dorință nu-ți înfrână,
Lăudându-ți vecinic trupul proaspăt
Şi-adormit, în norii calzi, pe-o rână.
Căci te-aş cam strivi, trist, într-o doară:
Omiduță-omidă-omijoară...

Rugăciune

Doamne, poate e-o greşeală
Că-ți mai rup lumina albă
Cu trupul murdar de boală
În după amiaza calpă,

Amânat moale prin uliți
De-o mireasmă de femeie.
Roura, Doamne, îndură-ți

Sufletul să mi-l încleie

Într-un miez rotund de nalbă
Ce petala-n rai şi-o duce
Fără chin şi fără grabă,
Să-ți rupă lumina dulce...

Cântec naiv

Mergeau pe-o cărare subțire
Cu tine mari fluturi în jug
Lăsați ca un fel de-amintire
A soarelui stins îndelung

Şi strâmte şopârle-n corsete
Verzui cu fireturi de-argint
Şi îngeri voioşi printre plete
Mereu încâlcindu-se blând

Şi-un crin cu peruca albastră
Trimis din Castelul de Franj
Să-ți spună timid: Dumneavoastră
Doriți fix pupată-n obraji?

Rugăciune laică

Doamne, părăseşte-mă!
Roua-n jgheaburi mi se strică
Fără îngerul de-amiază;
Lasă-mă să-mi fie frică

Dac-aud, des, tropăitul
Viermilor pe-o scândurică.
Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă să-mi fie frică...

Micul testament
(Opt strofe deteriorate)
(1989)

I. În una mie nouă sute optze'ş'nouă,
De-ntâi februarie,-ntr-o zi de miercuri,
Iubita, dându-mi cincisprezece ouă,
Mi-a zis râzând: Ai grijă cum te strecuri
Prin viață, oare n-a sosit momentul
La cei cincizeci de ani bine-ndesați
Să-ți întocmeşti în tihnă testamentul
Aşa cum fac bărbații ce-s bărbați?

2. Deci m-am pornit a scrie trist şi tandru
Cu pixul, cu creionul, cu stiloul,
Ba chiar cu creta ca şi copilandrul
Ce desenează pe un gard cum boul
Se suie delicat pe a sa vacă
În lunca verde ce străluce-albastră
Şi-i rage în ureche, ca să-i placă,
Cântece dulci de-mpreunare vastă...

3. Las ciobul de sifon sfânt în pantoful
Lalelei Cucurlat, pe-Alecsandri,
În demisolul unde cade oful

Perdelelor de-amor portocalii,
Şi-obiectul douăjdoi, şi-o furculiță,
Şi-o lingură de lemn pentru mâncat,
Şi un motan de cea mai veche spiță
Ce-i va sări, pe geam, direct în pat.
4. Tot ei îi las şi dintele din față
Ce în curând în ceaşcă o să-mi cadă
Când ceaiu-l sorb bolnav disdimineață.
Nu-i alb ca o bucată de zăpadă
Dar nici gălbui ca-n oal-un pipi straşnic
Făcut de dânsa după ce-a băut
Şampanie şi-apoi sloboade paşnic,
Ştergându-se cu fusta la minut.

5. Şi mai adaug sfecla cumpărată
În hală, într-o sâmbătă de vis.
Era atât de sobru îmbrăcată,
Încât nici s-o sărut nu mi-a permis,
Ci am vorbit despre copilărie
Şi, când am vrut să-i pun mâna pe nas,
Chiar a fugit... ori mi se pare mie
Că aştepta pe un gagiu mai gras.

6. Şi-n zi de luni, solemn, în crâşma Scala
Gablonțul de-amor tainic (un rulment
Din RDG!) i-l dărui cu sfiala
Celui ce moare şi surâde lent,
Şi-n străzi dilii, sub cer bombat în stele,
De ziduri, de copaci şi de statui
Proptită,-i pun pecetea gurii mele
Şi îi închid trecutul amărui

7. Ca într-un cufăr. Pot să plec, tot fragă
Şi forfota-n tăpşane lipăind
Femeia mea va ține o vâzdoagă
La tâmplă-i c-o plăcuță de argint,
Semn că-mi aşteaptă roua spermantină
De dincolo de scânduri de coşciug.
Căci n-o să fie, cred, nimeni de vină
Din când în când la ea dac-o să fug.

8. Şi îi va place, sunt atât de sigur,
Să călărească, plină, un schelet!
Destin, ai grijă ceara să ți-o picuri
Din sfeşnice pe sânii ei încet.
Şi n-o uita, adu-i în gândul serii
Muzica-n valuri frânte-n plescării
Atunci când la smântâna dezmierdării
Se-mproaşcă-n suflet lapții argintii...

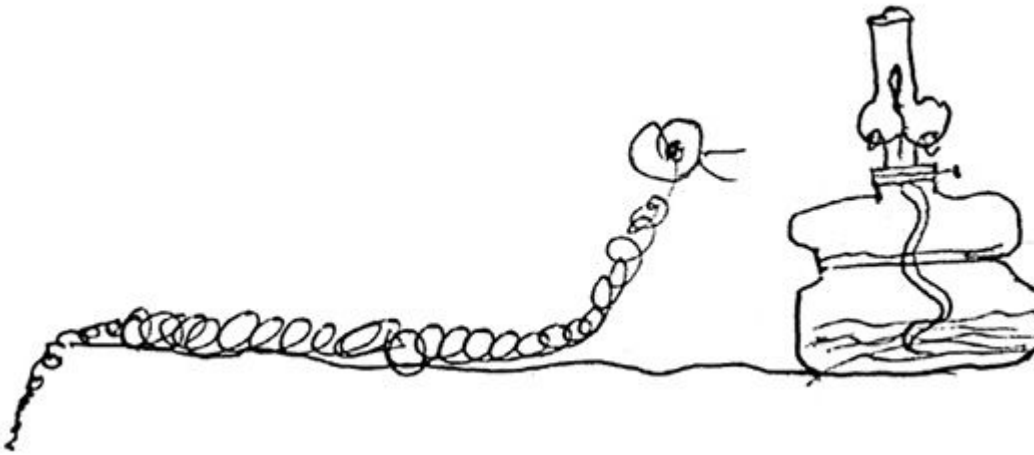

Mă temeam să-ți fiu înger de pază...

Mă temeam să-ți fiu înger de pază
Aveai coapse şi sâni orbitori
Când ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg până-n zori

Te izbeai plutitoare de lucruri
Pete vinete-n carne-ți creşteau
Flori ciudate anume să-mi bucuri
Pofta-n care cuvintele-mi stau

Mă temeam să-ți fiu înger de pază
Aveai coapse şi sâni orbitori
Când ferită de lume în casă
Mă chemai din amurg până-n zori...

Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază

Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază
Cine ştie-n ce iad mai cobori
Cu subțirele vânt de amiază
Prins în părul de la subsuori

Şi-ncercam să-ți leg umbra de iarbă
Măcar dânsa să-mi fie iubită
Pe pământ când începe s-o fiarbă
Roua-n cercuri albastre de plită

Şi lumina s-o pipăi la rază
Şi s-o şterg cu dulci miezuri de flori

Mă-ngrozeam să-ți fiu înger de pază
Cine ştie-n ce iad mai cobori...

Lunganco cu rochia-n vânt

Lunganco cu rochia-n vânt
Piciorul rupt în genunchi
Cât mai eşti şi cât mai sunt
Vin' sufletul să-ți încânt
C-o scrisoare din rărunchi

Lunganco cu rochia-n scai
Piciorul rupt la rotulă
Cât mai dau şi cât mai dai
Din mână iarbă la cai
Inima mi-e nesătulă

Lunganco cu rochia-n zări
Piciorul cu julitură
Cât mai sper şi cât mai speri
Scoate-mă din disperări
Dă-mi ochi verzi şi creață gură
Sub un stog sau pe-arătură
Că-s şi eu om cu răbdări
Prăjite în saramură

Lunganco cu rochia-n draci
Genunchi ştampilat de mure
Cât mai zac şi cât mai zaci
Haide să muiem posmagi
Dumnezeu ne mai îndure

Ca pe două prăjiture
Făcute de îngeri dragi

Lunganco cu rochia roz

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu fața-n jos
Prin pământul gloduros
Să te uiți la rădăcini
De ierburi cu ai tăi sâni
Şi la rădăcini de crini
Să scurmi dulce cu-ai tăi sâni
Cu rât mic dar foarte gros

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci cu fața-n sus
Ca să-l vezi iar pe Isus
Cel frumos şi uleios
Veşnic tânăr şi duios
Scurgându-se din nori jos
Să ne fie de folos
Cu-ntâmplări cu mult prinos

Lunganco cu rochia roz
Vin' la noapte în rogoz
Să te culci moale pe-o parte
Să citeşti în cer ca-n carte
Litera lui Dumnezeu
Din care şi tu şi eu
Facem vorbe mângâiate

Pentru vieți neterminate
Ci s-or termina şi ele
Şi-om rămâne-n clipe grele
Unul de cel'lalt să fim
Legați printr-un țintirim

Laudă de tine şi de mine

Motto: *Când mişti şoldul*
Faci un pas

De-mi stă boldul
De la ceas!

Ştii ce-aş fi putut fi eu
Dacă îmi punea în cap
Mâna Dumnezeu?

Colier de diamante,
Tante!

Să-ți atârn de gât o viață,
Înşirat piatră cu piatră
De moară, pe ață...

În dorul lelii

Durerea mea dulce
Pădure roşcată
Cine o să-şi culce
Fruntea lui bombată
Între-un crac de carne
Şi alt crac frumos
Viața să-şi răstoarne
Cu sufletu-n jos
Unde sunt izvoare
Şi vin cerbi cu coarne
Prinse-n pietre rare
Ce-n sclipiri ne-adoarme
Şi-i desiş de fluturi
Tânguiți şi galbeni
De-i treabă să-i scuturi
Şi duios să-i scarpeni

Şi-s ciuperci boțite
Râme moi în zemuri
De tandre copite
Făcute țărțămuri...
.....
Durerea mea dulce
Pădure roşcată
Cine o să-şi culce
Fruntea lui bombată?

Izvoraşul ăsta latră

Izvoraşul ăsta latră
Crinii dau din iz în vânt
Sufletu-mi greu ca o piatră
Se izbeşte de pământ

Mâna mi-e o păpădie
Suflată din sân în sân
Melcu-acela mă îmbie
Între îngeri să rămân

Să-i îndemn roua să-şi verse
Cu găleata-n carnea ta
Trecută peste traverse
Ca trenul dumineca

Buburuza asta latră
Fluturii se freacă-n vânt
Ieşi frenetică la poartă
Să auzi boii cum plâng

Vacile cum se intrigă
Cotoii cum zic miarlau
Pune-o fin de-o mămăligă
Din inimă dă-mi să-ți beau

Viața ta cu tot cu mâluri
De sânge-nchegat în ea
Până-mi stă pofta-n gâlgâluri
Pupa-ți-aş lin pacostea...

Isuse, tu eşti om cum sunt şi eu

Isuse, tu eşti om cum sunt şi eu,
Şi-ți plac femeile şi ție,
Cruci de tămâie între sâni să ție
În cinstea ta. Şi-s aplecate greu
De trupul alb spre-o veşnică ruşine
Ce uneori te năruie-n mânie
Care se urcă pân' la Dumnezeu.

Isuse, tu eşti om cum sunt şi eu
Şi-ți plac coapsele lor cum iscusit te-mbie...

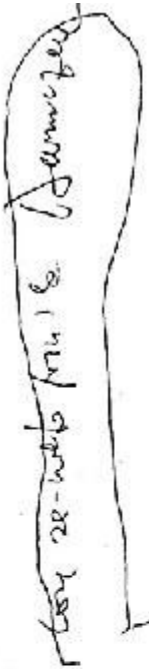

Septembrije

Septembrine

Septembrine

Isuse, tu ash om cum sunt n lu,
Si-ti floc fenerle ni tie
'cruci de fo'sunt e ăitie sim'nă tie
ni c'nxtes to. Si-s aplicats pleu
tu pud alle spre-a lovnic sussu
a cnem te-nsoriel un mi'nie.

Isuse, tu ash om dun sunt n ly,
Si-ti floc fenerle ni tie
Cospels 'lor, ni tie

Si-ti floc cospele' cur cu

isusitie 'ulije

A cnem te hărnie-n mi'nie
Cor se-vedhi pu'e Dumnezeu

Epigramă

Doamne, născoceşte-mi rostul.
Am umblat destul ca prostul
După coapse de femeie
Ce se-ncleie şi descleie
Fără niciun fel de cheie.
Şi mi-am străduit dorința
Prăbuşit lin sub catrința
Lelei ce-şi rânjea ființa.
Şi ne-am dus, Doamne, ne-am dus,
Călători precum Iisus,
Tot pe apele din sus:
Eu poet cu ranița
Tristeții în spate,
Ea cu sâni cât banița
Sub buzele late!

Doamne, născoceşte-mi rostul

Doamne, născoceşte-mi rostul,
Fă-mă să fiu iarăşi fluturi,
Rouă, deal, izvor, fântână,
În apa de la-nceputuri

Să-şi clătească-n pofte setea
Fecioare rupându-şi boiul
Între sânii mari şi coapse
Când se-ncing crini de tot soiul

Şi s-aprind ca rana-n suflet,

Şi le-ntind goale pe luturi.
Doamne, născoceşte-mi rostul,
Fă-mă iarăşi să fiu fluturi...

Doamne, încălzeşte-mi locul

Doamne, încălzeşte-mi locul
Pe pământul tău cel negru,
Pune-ți boii blânzi, cu botul
Să răsufle pe de-a-ntregul

Peste ieslea-ntâmâiată,
Unde voi tânji o vreme
Firav şi ferit de gloată,
Îngerii prind să mă cheme,

Să mă tragă-ncet din haine,
Trupul alb să mi-l desprindă
Ca să poat-ajunge-n nouri,
Gol şi proaspăt, ca-ntr-o tindă,

Mai pur decât dobitocul
Adăpat sub grinzi de cedru.
Doamne, încălzeşte-mi locul
În pământul tău integru...

Pinguinii sunt burtoşi

Pinguinii sunt burtoşi
Şi păşesc tealeap-tealeap
Şi-i păcat să le descoşi

Minţile dilii din cap

Dânşii se gândesc la gheaţă
Că de aia-s pinguini
Dis-de-dimineaţă-nvaţă
Lecţia despre rechini

(Chiar de nu-i la Polul Nord
Nici măcar la Polul Sud
Trebuie să fim de-acord
Crocodilul este crud)

Şi-i poate păpa pe toţi
Dacă-şi pun mintea puţin
Pinguinii n-au chiloţi
Şi sunt puri ca nişte crini...

Cânticel din păhărel

Motto: *Iubito, nu deceda*
Căci nu am ce mai pupa!

Fir de iarbă groasă
Clipa-i puturoasă
Puterea mă lasă
Umblu bleg prin casă
Pe covoare groasă
Că eu plec şi tu rămâi
Pupa-ţi-aş ochii verzui
Dragostea mea de pe urmă
Mă duc dracului de-acumă

Să-mi scurme mormânt-o turmă
De porci în rât cu parfumă
Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
Mă făcu mama făcu
Bărbat ce ferfa-i plăcu
Cu picioare lungi-prelungi
Şi ţâţele-n două pungi
Ruptă-n suflet şi-n genunchi
Rochii large peste trunchi
Roz ca florile-n mănunchi
Copilă cu ochii verzi
Ori o baţi ori o dezmierzi
Cu dânsa tristeţea-ţi pierzi
Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
Ce plăcere începu?
Iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
Ce durere se sfârşi?

Cântecul lui Robinson Crusoe

Oh, unde-i insula pustie
Cu papagali, capre şi fluturi
Ca viaţa mea din nou să fie
Topită-n dulcile-nceputuri!

Căci vreau să naufragiez!!
Daţi-mi corabia cu vele
Şi-un ţărm stâncos, ca s-o pisez
În zece mii de bucăţele

Ci numai eu rămas întreg,
Să-mi fac un ţarc de pari şi-ntr-însul

Hamacul moale să mi-l leg
Şi-ntins la umbră să-mi iau prânzu-

Ncropit din ouă de țestoase
Prăjite în ulei cu-amor.
Şi-apoi să-mpuşc, suit pe-o casă
De melc, cu carabina, nori!!!

Cântecel de zi-n scădere

Pupofilis, Chiromantis,
Toate Doamnele galante-s!
Din rouă freacă smântâni
Între coapse şi-ntre sâni
Şi-n burice-adânci clocesc
La melci oul boieresc.
De aceea nu abdic,
Pupofil, de la nimic,
Deşi mă apucă frica,
Trece, trece trăsurica
Muşuroiu-şi bea furnica,
Loboda-nfundă burlanul,
Cade clipa, scade anul,
Drumurile numai plante-s,
Pupofilis, Chiromantis...

Cântecel de spus degeaba

Florile mov
Se deschid pe degeaba
Zadarnic le rog
Să-mi mântuie graba

De-a fi şi-a iubi
Pe-oricine mă cheamă-n
Odăi de-oglinzi vii
Pe paturi de-alamă

Ca-n dulce istov
Să mângâi podoaba
Florile mov
Se deschid pe degeaba

Cântec

Am trecut în altă parte.
Cuțit luciu îmi desparte
Viața rea de buna moarte.

Focurile-n muşuroaie
De furnici suie văpaie
Către picurul de ploaie.

Şi-s veşmânt curat pe trup
Putred. Roua n-o mai rup,
Albina o duc la stup,
Fagurii pe gură-i pup
Şi-ncerc frica să-mi astup...

Cântec trist

Ca un înger galben de tristețe
Am trecut pe lângă ziduri vechi...

Obosise roua să mă-nvețe
Cum să-i mai privesc. Perechi-perechi

Dânşii se fereau grăbiți de mine
Să-şi dezbrace hainele şi goi
Petreceau în proaspăta ruşine,
Fără judecățile de-apoi.

Şi-şi făceau din carnea lor altare
Pentru-ngenunchiat în rugăciuni
Moi, şoptite-n suflet, fiecare
Blând îngăduindu-se-n minciuni.

Le țipau în jur flori mari şi crețe
Năpădite de-nspumate strechi.
Ca un înger galben de tristețe
Am trecut pe lângă ziduri vechi...

Cântec naiv

Cum e-ntr-un fluture în gâtul unei sticle
Pline cu apă pân' la jumătate
În după-amiaza-n care orişice se poate

Şi cum furnica bâjbâie pe ziduri
De casă veche fără s-o dărâme
Încolăcită străveziu de râme

Şi cum se frânge-n rugăciuni o rază

Alături de aripa unui înger
Scurgându-se-n şiroaie dulci de plângeri...

Cântec naiv

Aş vrea să fiu prinţ
Şi să dărui medalii
Agăţate de sâni
Atârnate de talii

Şi la urmă pios
Chiar şi globul de aur
Pentru mândrul tău dos
Luat în coarne de-un taur

Când tribunele mug
Şi amurgul agale-i
Aş vrea să fiu prinţ
Şi să-ţi dărui medalii...

Cântec de toamnă-n mahala

Didina, Didina, Didina,
Priveşte cum cade lumina

Când trece, când trece, când trece
Amiaza prin aerul rece

Şi intră, şi intră, şi intră
Un înger cu aripa frântă

Să-ți lase, să-ți lase, să-ți lase
În noi hoitul cald de mătase...

Ce caznă dulce încercam spre seară...

Ce caznă dulce încercam spre seară
Purtam în spate soarele care coboară

Şi însoțit cu îngerii dam drumul
Cuvintelor frumoase cu duiumul

Să-ți laude şi sufletul şi trupul
Mirositor şi-mbelşugat ca stupul

Şi să-ți ridice mintea-mpărătească
Unde lumina ştie doar să crească...

Caligrafie

Erai atât de subțire!
Pluteai printre îngerii berci
Din iad se-nălțau să te-admire
Popoare întregi de ciuperci

Cu mâna luai câte-un flutur
De áripe şi-l scuturai
Cădeau prafuri moi peste ciuturi
Adânci sub pojghițe de ceai

Erai atât de-adormită!
Cu sufletul te îndoiam
Râzând peste margini de zare
Făcându-i pe sfinți să se mire
De-asemenea izuri bizare
De rouă prăjită pe plită
În dulcea-ne destrăbălare...

Bucurie dulce

Bucurie dulce
Pădure roşcată
Umbra roua-şi smulge
Dintre sânii-n roată
Caldă peste lume
Şi mi-o dă în spume
S-o mănânc anume
Pân'o să-mi zugrume
Vrejul de om reavăn...

Coaja de mesteacăn
Ia-mă dă-mă-n leagăn
Suie-mă în soare
Să-i pun întrebare
De ce-mi eşti tu dragă
Când anii-mi dezleagă
Bruma lor întreagă
Din strâmta desagă
De ce-mi eşti tu scumpă
Când vin hoți să-mi rumpă
Haina grea de plumbă

Cămaşa-mi dezbumbă
Mâinile-n piepți bagă
Inima să-mi tragă
Şi s-o ducă, ducă-n
Râşnița năucă
Să devin nălucă...

Boul şi vaca

(Fabulă letală)

Un bou oarecare
Trecând pe cărare
O vacă-ntâlni
Şi astfel vorbi
(Căci boul vorbeşte
Ca orice peşte!):
O, vaco, ce mugeri
Ai tu şi ce ugeri
Prin roura deasă
Ce ochi de mătasă
Ce-ntr-înşii îndeasă
Tristețea verzuie
De vacă-duduie
Şi ce bâz la coadă
De muscă neroadă
Când baligi grămadă
Trânteşti drept dovadă
Că eşti delicată
Şi bei ceai de mentă

Ci vaca deodată
Răspunse dementă:

Eu nu’ş’ ce vrei spune
Cu astfel de glume
Când viaţa mi-e-n spume
Şi maţul mi-l arde
Pasiuni miliarde
Cu fluturi de aur
Şi-n mijloc c-un taur
Măreţ cât o casă
Lui fi-voi mireasă
Tu du-te mă lasă

Şi-atunci pe cărare
Un bou oarecare
Căzu ca trăsnit

Oştiri de furnice-i
Intrară propice-n
Urechi şi în gât...

Bocet de adult

Clar că tu flanai
Prin rai
Pe când eu,
Schingiuit de Dumnezeu,
Clocoteam
Într-un cazan
Plin cu seu
Fad,
La o margine de iad,

Şi-ți şopteam:
„Lasă-mă să vin măcar
La distanță de-un arşin
De şoldul tău de cleştar
Şi la dânsul să mă-nchin
Trist şi rar,
Adânc şi-amar,
Fiindcă e divin...”.

Blues

Nu te grăbi, mi-ai spus.
Nu m-am grăbit.
.....
Şi-acum stau singur
Şi îți scriu un blues

Pe masa udă de cafea,
Cu un chibrit...

Bat fluturii monetă calpă-n aer

Bat fluturii monetă calpă-n aer:
Acuma-i pe tejghea, acuma nu e
În dup-amiaza asta amăruie
În care sunt din ce în ce mai fraier.

Căci s-au coclit, de-atâta ceață-n suflet,
Prieteniile, la cataramă,
Boii mi-s duşi de-acasă, fără muget,
Nu-mi pupă gura, bună, nicio poamă.

Şi-mi scârțâie portița a uitare
În gardul putrezit, cu leațuri lipsă,
Şi, când mă plimb printre scaieții-n floare,
Mă ia din spate cu apocalipsă...

Cântec naiv pentru Săndel

Bătrâne Al, trec harabale,
La prăvălie se vând şunci,
Femei cu patru țâțe goale
Ne fac alene semn din buci.
Tu eşti Şoferul-Fără-Frică,
Eu sunt un înger trist şi gras
În mână c-o măslină mică;
Din noi, te-ntreb, ce-a mai rămas
După acele dragi pahare
Băute-n Morile de Vânt?
Bătrâne Al, toți, în finale,
Ne dăm cu fundul de pământ
Şi nu mai vrem să ştim nimica.
O, scandalosul Pârț din Zori
Când vinului îi suntem sticla
Spartă-ntr-o mie de fiori
Şi din ungher libarca vană
A vechiului plictis învie.
Bătrâne Al, e-n mine-o rană
Pe care n-o mai pot descrie.
Căci unde ni-i copilăria
Cu iz răscopt de dovlecei?
.....
Oh, du-mă cu maşinăria
La Farmacica lui Scurei!!

Sfâşiat de umbra unui înger

Sfâşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atât de blând
Că de-abia mai pot să văd cum iese
Roua dimineții din pământ,
M-amintesc alene mârşăvia
Ce-am momit-o ca să-ți mângâi sânii,
Către-amurg, când ți-ai prelins duioasă
Spermanțetul degetelor mâinii.
Şi tânjesc, la pieptul meu, de plete,
Să te legeni, dulce spânzurată;
Sufletu-mi ferfana să-ți desfete
În cărnița-i moale, aromată,
O, femeie rătăcită-n plângeri
Ca-ntr-un crâng de stânjenei sedus.
Sfâşiat de umbra unui înger
Care moare-ncet şi-atât de sus...

Erai atât de tăcută...

Erai atât de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou
De carne-ntărită-n popou,
Dar moale-n cărarea pierdută

Sub fusta-n creți țanțoşi. Cafeaua
Făcea să se mişte perdeaua;
Băteam fluturi mopşi cu nuiaua
Pe care nicicând nu aş da-o.

Cu ea prefăceam, blând, un bou

În rouă, sau mură, sau ciută!
Erai atât de tăcută.
Păzeam trupul tău, cald lingou...

Erai atât de frumoasă...

Erai atât de frumoasă!
Mă gândeam c-o să pleci, o să pleci...
Se zbăteau ca o caldă mătasă
Peste trupul tău alb raze reci.

Purtai umerii plini de-ndrăzneală
Şi rotunzi şi doar îngeri puteau
Să-i atingă c-o gravă sfială
Ce trişti dânşii de-o vreme o au.

Mă priveai cu ochi verzi de femeie,
Neştiind că eşti poate-un copil
Care-n joacă mari fluturi descheie
Peste sufletu-mi blând şi umil.

Şi râdeai chiar de pletele tale
Că sunt lungi şi te gâdilă-n ceafă.
Le prindeai să nu-ți cadă spre şale
Cu o galbenă, veche agrafă.

Şi-aşteptai să fii iarăşi aleasă,
Pe pământ lin prelinsă din rai.
Erai 'naltă şi-atât de frumoasă!
Mă gândeam c-o să stai, o să stai...

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuți în cuie.
Lasă-mi-i să se mai zbată
În lumina amăruie,

Să mai dea năvală-n aer,
Ciuturile să le umple
Coborându-le spre apa
Fântânilor celor simple

Ca-ntr-o dulce rugăciune
Ce doar ei ştiu să ți-o spuie.
Doamne, nu-mi opri pe suflet
Fluturii, bătuți în cuie...

Rugăciune laică

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lâncedă perdea.

Mă-nconjoară larma
Coapselor şi-n strâmt
Loc întindu-mi palma
Lumina să-ți strâng.

Năpăditu-s, Doamne,
De griji şi ruşini,
Lasă-mi măcar roua
Sfârâind pe crini.

Doamne, dă-mi puterea
Să te pot vedea.
Mi-e sufletul neagră,
Lâncedă perdea...

Viața mea nu e în mine...

Viața mea nu e în mine,
Viața mea e pe hârtie.
Inima nu-mi bate, scrie
Sufletu-n litere fine

Sau groase şi colțuroase,
Încâlcite, necitețe.
Ochiul, ca să le răsfețe,
Se uită lin prin mătase

La ele şi nu pricepe,
Pricepe, nu-i vine-a crede
C-a strivit un flutur verde
Când încet pleoapa îşi lasă.

Vița mea nu e în mine,
Ci în roua grea şi moale
A minunii ce începe,

În păduri mari de răşine,
Sub rochia largă-n poale,
De la coapsele matale
Îmbrăcate cu aţică
Umedă, la o adică...

Ţiuie tristeţea-n mine

Ţiuie tristeţea-n mine,
Scormoneşte în ureche
Ca un ac ce cu venin e,
Minţile îmi dau în streche.

Se rup buzele la cană.
Roua-i numai smârc şi-n stuful
Răvăşit de-amiaza vană
Pâlpâie-a scaieţi văzduhul.

Fluturii fierb, râma zbiară,
Cărămidă-n cărămidă
Casa-mi fu, căzu spre seară
Sub picioare de omidă.

Ţiuie tristeţea-n mine,
Scormoneşte în ureche
Ca un ac ce cu venin e.
Minţile îmi dau în streche...

Tocmai sosit din cruciadă...

O să-ţi atârn la uşi paing cu aţă

Strălucitoare, dându-i fin balans,
Pentru pisica ta cea nătăfleață
Din flaut voi cânta muzici de dans.

Şi trandafiri erotici, de Proveța,
Tăind cu foarfeci harnici un hectar,
O să-ți aduc spre-a linguşi clemența
Sânilor nobil. Voi tocmi tâmplar,

Din lemn sfințit de la Ierusalimuri,
Să-ți facă pat virgin, cu porumbiel
Deşteptător. În ritme şi în rimuri
Sufletul trist ți-l voi sluji fidel.

Şi uneori, când mâna va desprinde
Roua din geamuri, voi îngenunchia
Stând zile-ntregi în praf şi-având merinde
Doar bulci de vis şi cepe de lalea.

Tamaretă

Ne vom iubi atât de mult
Vom fi atât de trişti şi singuri
Tu portocală eu adult
Poftim un crin bolnav de friguri

Şi-o trăsurică-ți va purta
Trupul bătut mărunt cu flori
De păducel o sora mea
Deasupra căreia trec nori

Când păpădii se sparg şi cad
De ce de ce vrei să mă-nvingi
La tine între sâni e cald
Adio bate ora cinci

Mai lasă-mă puțin s-ascult
Lumina picurând din scânduri
Ne vom iubi atât de mult
Vom fi atât de trişti şi singuri

Să facem schimb de-amurguri şi gutui...

Să facem schimb de-amurguri şi gutui,
Oh, ca într-o medievală Franță,
Eu rumen, tu în turnuri amărui,
De-a pururi despărțiți de uşi cu clanță!

Şi să-ți trimit un fluture tocit
De roze cu mireasma mea de barbă
Înrourată trist când trag la fit
De la atacuri, lenevind în iarbă.

Şi s-adormim în inimi cu fiori
Şi fața-mbujorată la perete,
Visându-ne îmbrățişați pe flori
În cabinetul cu plăceri secrete.

Şi-apoi să-ți cer, murind cu eleganță

Sub oriflamă-n vântul nimănui,
Oh, ca într-o medievală Franță,
Un ultim schimb de-amurguri şi gutui.

Rugăciune laică

Nu-mi arunca cercelul tău în suflet
(M-aş prăbuşi sub greutatea lui!),
Ci dulci frânghii cu noduri parfumate,
Din rochii împletite, să mă sui,

Preacredincios, la gura ta de carne
În care fructul moale-i omorât,
La părul ce-ți atârnă ca paingii
Din turnuri de cetate peste gât,

La sânii albi întemeind religii
Ce-n niciun pergament descrise nu-s,
Cu fragede minuni de rotunjime
Şi Înălțări la cer, precum Isus!

Riscul îngerilor

Riscul îngerilor de-a coborî pe pământ este mare
Ei pot să-şi distrugă nimbul de genunchii lungilor tale picioare
Să-şi agațe aripile-n părul roşcat ca-n perdele
Să cadă-n hățişuri cu spumele grele
Să-ți descopere vajnici sub cruce buricul voios
Îndopat cu miresme murdare şi sos
Privirile să şi le-mpiedice
În cerceii ținuți în urechi în inelele înşurubate în degete

Şi în toate privinţele
Să-i apuce alături de fundul tău alb şi rotund dorinţele
Şi-apoi nestăvilite căinţele...

Riscul îngerilor de-a poposi pe pământ este mare
Vor fi puşi cu forţa să-ţi strângă plânsul cu lacrimi uriaşe-n ulcioare

Vor trebui să ţină piept râsului tău complicat
De plăceri prăbuşite cu poftă-n duiosul păcat
Şi oftatului cald din străfundul rărunchilor tăi
Mai adânci decât iadul cu smoală-n cazane şi cu vâlvătăi
De aceea ei stau liniştiţi pe un nour şi cântă
Cum iubita aluatul şi sufletul în coveţi mi-l frământă
Şi-ntre ei uneori se iau leneşi la trântă
Pe urmă ne binecuvântă
Şi ne bineîmplântă
Un cuţit
Infinit
De lumină în inimi
Căci dânşii sunt maximi iar noi suntem minimi...

Povestea corăbierului galant

Pe-un vas cu pânze-nflăcărate
Mă întorceam voios din Indii.
Aveam în cală dulci granate
Şi butoiaşe moi cu stridii.

Îmi învăţasem echipajul,
Format din vechi motani de mare,

Să cânte, când creştea tangajul,
Tangouri de îmbărbătare.

Dar, când a fost să facem cotul
La Capul Bunelor Speranțe,
La pror-a izbucnit complotul
Şi am primit în cap trei gloanțe.

Şi-atunci, 'nainte de-a mă coase
În sac spre-a fi zvârlit în valuri,
Pe-o filă ruptă din atlase
Am scris, murind, cinci madrigaluri...

Pluteam prin camera noastră...

Pluteam prin camera noastră
Făcută cu grijă şi-anume
Departe de gureşa lume.
Crini mari se iteau la fereastră

Să-ți vadă şi sânii şi fundul
Cărnos şi rotund, orbitor
Cum numai un fruct sparge-n prundul
Luminii lungi raze ce dor,

Când îngerii trupu-ți adastă
Topiți de ruşine sub brume.
Pluteam vii prin camera noastră
Cu grijă făcută şi-anume...

O să-ți dăruiesc...

O să-ți dăruiesc o piatră albastră
Ea o să facă minuni un secol întreg
Prima: n-o să-mi mai zici „dumneavoastră”
Ci simplu: băi, eb!

A doua va fi cu un fluture transformat în trăsură
După ce s-a dat de trei ori peste cap şi-a pocnit din aripi domol
În timp ce mi se apropie galeş de gură
Trupul tău vesel şi gol

A treia nici nu se mai spune
Atâta doar că frunzele roşii de-arțar
Foşneau a surâs şi a grea rugăciune
Amintindu-ne fraged şi-amar

Că ne întâlneam de o mie de ori pe zi
Cât ai clipi!

Doamna Tigru
Domnul Tigru

(Fabulă)

Doamna Tigru dă din labă
Domnul Tigru n-are treabă

Doamna Tigru dă din coadă
Domnul Tigru vrea s-o vadă

Doamna Tigru rage-n spume
Domnul Tigru o supune

Doamna Tigru leneş zace
Domnul Tigru leneş zace

Morala

Ce-au făcut ei noi vom face!

P.S. Ca atâtea dobitoace
Hobbitul s-a născut Poet!

Cânticel cu-nvățăminte

Iubito prietenoasă şi prelungă
Vin iarăşi boii mei să te împungă
Căci
Vai de bietul om cu câlții
Îndesați în zona minții
Fincă
Pribeagă-i ziua pribeagă
Nime-n seamă nu o bagă
Duce-ne viața-n desagă
Şi-n mormânturi o dezleagă

Însă
Îngerii se joacă încă
Fluturii flori dulci mănâncă
Izvorele fierb sub stâncă
De aceea
Bărbatu-şi pupă femeia
Dumnezeul Dumnezeia
Dar
Totul este în zadar...

Scrisoare

În dup-amiezi penibil de confuze
Poeții autentici bat din buze
Că nu sunt publicați în metropolă,
Dar beau un vermut alb şi se consolă
Lipind la chelnerițe pe popou
Vechi mărci poştale, apoi scriu din nou
Pe şervețele de hârtie mov
Scrisori lui Țepeneag şi lui Dimov
Sau invers, lui Dimov şi Țepeneag
În timp ce printre vacile ce rag
O fată-n praf stă fără precauții
Dezvăluindu-şi tot misterul Puței!!

Nu trebuie de toamnă să te sperii... (1989)

Pentru Valeria Seciu

Nu trebuie de toamnă să te sperii
Când brumele cad blând peste Valerii,

Ci scoate-ți sânii mari, caldele şale
Dintr-un veşmânt cu zmeură la poale

Şi-aproape adormită între pături,
Topeşte-le, însă cu mine-alături,

Ca să-ți şoptesc, dându-ți de-o parte părul
Cu gura, de pe ceafă, adevărul

Că n-are nicio noimă să te sperii
Când brumele cad blând peste Valerii...

Nu sunt poet

Nu sunt poet. Doar îmi însemn cuvinte,
Să nu le uit. Cu saț, apă şi pâine
Mănânc. Departe, tapițerii ținte
Bat în mătasa dup-amiezii sfinte.
Aud table-azvârlite la gunoaie.
Lumina-mi cade în carnetul strâmt.
N-am pic de stăruință. Chiar nu sunt.
Trec razele prin geamuri şi-mi înmoaie
Sufletul – crin teşit într-o odaie,
Şi-s colorat frumos pe piept de-o droaie
De pete. Doamne, dă-mi un înger blând
Să mă păzească pe acest pământ,
Căci liniştea mea numai a ta este.
O, cântec, rugăciune şi poveste!

Ne țineam de mână mergeam...

Ne țineam de mână mergeam
Prin locuri atât de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe

Acum e doar câmpul şi-n zori
Verzui şi subțiri ierburi nalte
Râzând le certai uneori
Şi blând pân' la sâni să nu-ți salte

Ci numai lin palma-mi primeai
Să-i mângâie fără sfială
Mergeam şi mergeam tu erai
Alături de mine şi goală

Căci orice veşmânt e-un păcat
Greoi când iubeşti şi-o ruşine
Şi îngeri cu nimbul lor lat
Tăcuți te-nveleau în lumine

Să fim mai aproape de cer
Treceam prin păduri cu izvoare
Prin vechi văgăuni cu mister
Din tufe rupeai câte-o floare

Sau câte-o ciupercă-n venin
Umflată şi-având pălărie
De fetru şi-apoi c-un suspin

Vroiai să mi-o dărui chiar mie

Căci dulcea otravă-mi plăcea
S-o iau fiind alături de tine
Şi-atunci oh atunci de abia
Simțeai că îți este ruşine

Şi-n grabă un crin îți trăgeai
Pe trup sau un fluture mare
Pitindu-ți cu chiu şi cu vai
Prelungile albe picioare

În roua sfărmată în preajmă
Paingilor pânzele moi
Furai să te-acoperi cu caznă
Şi iarăşi plecam amândoi

De mâini ne țineam şi mergeam
Prin locuri atât de ciudate
Tu spuneai că e-n rai eu spuneam
Că raiul e mult mai departe...

Mă uit toamna în lumină...

Mă uit toamna în lumină
Şi nu-mi găsesc nicio vină

Că mi-a fost dat să te-aud
Şi-a crescut din mine-un dud

Cu dudele negre, mari
Cât gura de la pahar

Cu dudele albe, dulci
Cât perna unde îți culci

Capul cu ochii deschişi
În spaima zorilor stinşi

Ochii cu cearcăne largi
În care lacrima-ți spargi

În bucăți limpezi şi grele
Ca să speli dudele mele
Prelinse pe duşumele...

Madrigalurile corăbierului galant

I.
Iarna-s de nea diftongii plini
Ca tu să treci cu mocasini
Din piei de ren, mic eschimos.

Iar vara versul meu aspiră,
În chioşcuri cu mari păsări-liră,
Să-ți scoată rochia frumos

2.
O, lasă-mă să-ți pipăi pe atlase,
Ca unui țărm, contururi mătăsoase
Şi-aşa cum cad, şi-aşa cum mor pribegii,
Înzăpeziți în fragede Norvegii,

Dă-i voie c-un surâs iubirii mele,
După ce-a străbătut cu paşii lini
Coapsa de-Azur şi sânii Apenini,
Să naufragieze-n Dardanele...

Joacă sufletul în mine

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de dezastru.

Joacă fără de ruşine,
Ba e-n deget, ba e-n creştet,
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de crin veşted.

Joacă în întunecime
Ca-n lumini, tot mai subțire,
Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de-amintire.

Joacă sufletul în mine
Ca un fluture albastru

Din aripi ce-abia îl ține
Pe deasupra de dezastru...

În zori de zi fluturii-s cruzi...

În zori de zi fluturii-s cruzi.
De-abia după amiaza, copți,
Îi pipăi, miroşi şi-i auzi
Prin aer. Seara-s deja morți.
Sub aripile fine-adormi,
De-acum plăpumi subțiri îți sunt;
Visezi femei cu sânii-n vânt,
Genele-n nouri, ochi enormi.
Te cațări către gura lor,
Tu însuți fluture bătrân,
Mi-a zis Verlaine, mângâietor,
Şi m-a-ndemnat să mai rămân
Măcar un an de clipe-n rouă,
Ca s-o-mpărțim, fleți, pe din două...

Iepuri geloşi din cărți cu vechi tartaj...

Iepuri geloşi din cărți cu vechi tartaj
Vor sânii goi în vârf să ți-i împuşte.
La granițele tale fac tapaj
Pifani suavi cu sufletul în pluş de

Surâs şi tainã, plini de nostalgii,
De epoleți brodați şi decorații.
Vrei tu, lin cotropită, să le fii
Cea mai cu fragezi umeri dintre nații,

Ca îngeri vişinii să cânte-n zori
Victoria din trâmbiţi de-arpacaş?
Vai, numai eu nu te atac, ci laş
Prind cu capela fluturi blonzi şi mor.

Eram îngerul tău de corvoadă...

Eram îngerul tău de corvoadă.
Ridicam pălării de pe moi
Şi frumoase ciuperci, la paradă;
Scotoceam diamante-n gunoi,

Cu o râmă subţire pe deget
Drept de-a pururi inel de logodnă;
Îţi scriam în scripturi, fără preget,
Pentru fiece franj câte-o odă.

Eram îngerul tău, în pripeală
Şi viclean închegat pentr-o clipă.
Oh, lăsai să te pipăie, goală,
Ceilalţi îngeri prieteni de-aripă,
Şi de nimb, şi de doxologeală,
Şi de opium fumat lin din pipă,

Când nu-i nimeni prin urbe să-i vadă,
Ci doar Domnul se uit c-obidă.
Eram îngerul tău de corvoadă,
Mătăsos ca o dulce omidă...

Doamne, părăseşte-mă...

Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă-n lumina albă,
Să plutesc prin urbea veche
Ca un fluture de baltă,
Fără țintă, fără sprijin,
Când lin umbra malu-şi saltă,
Doamne, părăseşte-mă
Proaspăt în lumina caldă...

Doamne, părăseşte-mă
Ca o ciutură fântâna
Clipocind în pietre apa
Dusă-n căni, spre guri, cu mâna,
Ca să mi se-nmoaie-n suflet
Tristețea groasă cât râma,
Doamne, părăseşte-mă
Ca o ciutură fântâna...

Doamne, părăseşte-mă
Cum femeia păcătoasă,
Luându-şi coapsele şi sânii,
Iese pe furiş din casă
Şi le dă râzând oricuia
O întinde pe mătasă,
Doamne, părăseşte-mă
Ca femeia păcătoasă...

Doamne, părăseşte-mă,
Lasă-mă-n lumina caldă
Să plutesc prin vechea urbe
Ca un fluture de baltă,

Fără țintă, fără sprijin,
Când lin malul umbra-şi saltă,
Doamne, părăseşte-mă
Singur în lumina albă...

Doamne, porosește-mă

1 Doamne, pănă rește-mă,
Lasă-mă-n lumina ei lină
Să plutesc prin gesturi curbe
Cu un fluture de haltă,
Roză tiptă, roză spumă,
Cînd ăla cînd mă-nalț-n salturi,
Doamne, porosește-mă!
Prevestiri în lumină, caldă ...

2 Doamne, porosește-mă
Cu o cîntură fântînă
Clipocind în piatră apă
Brează-n cîmp, spre ceruri, cu mine,
Cu ea mă simt-n mîini ușoară ca un fluture
Tristețile grave să-mi mușc,
Doamne, porosește-mă
Cu cîntură fântînă ...

3 Doamne, porosește-mă
Cum femeia păcătoasă,
Mă-nfășor-n cosițele ei roșii
Să pot fugi din casă,
Să fiu ... vizită, oricînd
O întîlnește pe mătură.
Doamne, porosește-mă
Cum femeia păcătoasă ...

4 ~~Doamne, porosește-mă~~
Cu fusta ~~mătăsoasă~~,
Izgonit de ~~ceruri~~
~~Drag ce-a căzut~~ Înghețat
Aș cădea pe-o stradă-ascunsă
Împreună cu morcovul,
Doamne, prăsește-mă
Cu fusta mătăsoasă ...

Septembrie
Zac

Doamne, porosește
Lasă-mă-n Lumina
Să plutesc ca la vede
Ca un fluture de h
~~Doamne~~ roză rubel
Cînd cînd
Doamne porosește
Fugar ca cîmp

Crengi lipsite de-adăposturi

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Şi n-om şti deloc ce-nseamnă

Clipele ce-au fost în vară
Cu parfum la subsuoară
Când lăsai crinii să-ți moară
În cleştare de pahară

Şi ne-om canoni în posturi
Şi-n mătănii fără rosturi
Crengi lipsite de-adăposturi

Şi ne-o fi atât de frică-n
Muşuroaie că se strică
Aripile de furnică
Şi că îngerii-n cişmele
Se bagă fulgii să-şi spele
De dragoste şi de jele...

Draga mea copilă-doamnă
Or veni zile de toamnă
Şi n-om şti nimic ce-nseamnă...

Cântec naiv

Portocală neagră,

Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Solnița cea dulce,
Cuțitul, pe masă
Lăsat să se culce
Lângă roua grasă?

Frageda găleată
Scoasă din fântâni
Şi-adusă de-o fată,
Cu toarta pe sâni?

Portocală neagră,
Păpădie grea,
Cine să-mi mai dreagă
Sufletu-ar putea?

Cântec naiv

Plecați să cumpere mătasă
Pentru aripi, îngerii mari
Singuri lăsatu-ne-au în casă
Cu nimburile de mărar,

Să ni le punem moi pe frunte
Cât ei lipsesc şi să plutim
Printre dulapurile scunde
Şi scaune cu iz intim,

Şi să ne oglindim alături
De razele arzând subțiri
În luciul cozilor de mături
Ca să te miri şi să mă mir...

Când clipa ne-o învârt moi patefoane...

Când clipa ne-o învârt moi patefoane,
La focu-ascuns al sufletului tău
Îmi înfloresc iar mâinile dibace
Ce-or şti din trupul alb şi sfânt a-ți face
Un instrument, şi pentru Dumnezeu,
Şi pentru Diavol, susurând a cântec
Clipocitor de-amor iscat alene
Când tândăleşti pe chilote de pene
Bombată-n răsfățatul tandru pântec
Şi amăgindu-ți viața pân' te dumeri
Că numai eu mă-ncumet să-ți suspin
Picioarele prelungi şi dulci pe umeri
Într-un amurg cleios supt de destin.
Căci clipa ne-o învârt moi patefoane
Pe plăcile topite-n bulioane...

Ce ți-e şi cu crinii ăştia

Fire-ai tu dusă prin rouă
Cu coapsele amândouă
Şi cu sânii şi cu gura
Da-ți-ar îngerii de-a dura
Sufletul şi trupul mare
Pân' la margini de izvoare
Să striveşti ierbile-nalte

Zânele-mprejur să-ți salte
De pietre să te loveşti
În părțile muiereşti
Fragede şi de mătase
C-au făcut trebi ruşinoase
Şi mai fire-ai dată-n raze
Subțiri de după amiaze
Ca-ntr-un scrânciob printe ramuri
Fie-ți iepuri prinşi în hamuri
Să ajungi seara la hanuri
Să mănânci să bei să dormi
Împunsă de crini enormi...

Cântec naiv

Ne aibă octombrie-n pază
Şi-n brume. Mă lasă să-ți spun,
Topit pe vecie-n amiază,
Ce cald e sub iepuri acum

Şi cum se preling în drezine
Picherii pe linii adânci.
Ne aibă octombrie-n line
Uleiuri. Ci nu vreau să plângi.

Căci totul, oh, totul, oh, totul,
Şi-o jur pe ce am eu mai sfânt,
Zuluf e făcut blând cu drotul
De-o albă lumină cântând...

Caligrafie

Sărutu-ți lin planta piciorului
Lăsată în apa izvorului

Să tremure-asupra fin-prundului
Asemeni surâsului, gândului.

Căci toate-s în voia Umilului.
Primeşte-osteneala destinului...

Dedat iar corvezilor pure,
Îți strâng păpădii de pădure.

Ci nu-ți fie teamă, n-ai grijă
În somn de-oi sosi cu o birjă
De aur în mii de carate;
Ştii bine, eu pot să-ți fiu frate
De fragedă singurătate...

Asemenea mie şi tu...

Asemenea mie şi tu
Trăieşti într-o singurătate
Pe care doar îngerii ştiu,
Umili, între aripi s-o poarte

Prin rai sau alături de noi,
Cei blând prea dedați la plăcere,
Cu ochii legați în trifoi
Şi-n cârpe prelinse din miere;

Şi tot ce-i lumesc pe sub fulgi
Ascund. Ei n-au sâni şi nici coapse,
Ci numai de legi şi porunci
Li-s gurile strâmte lin arse.

Asemenea mie şi tu
Trăieşti într-o singurătate
Pe care doar îngerii ştiu,
Umili, între aripi s-o poarte...

Cântec naiv

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut.

Din suflet, blând, un minutar
Taie minut după minut,
Oh, păpădii stau pe cântar
Şi crini pe-al dimineții scut,
Şi fluturii au iar habar
De dragoste şi-ntr-un sărut
Sfâşietor cad în mărar
Acuma ca şi la-nceput

Mă simt curat ca un pahar
Din care nimeni n-a băut...

Elegie cu Florin Mugur

Pe când jucam rummy american la Dolhasca
Şi Mugur venea de la Bucureşti ca „să scrie”,
Era în noi o atât de năvalnică melancolie,
Cânta, cu atâta plăcere, în bălțile orgolioase şi magice, broasca!

Mă duceam viforos la spital. Făceam vizita: copii sub un an şi lehuze.
Pe urmă la poştă. Apoi, împreună cu Mugur, pe calea ferată
Mergeam din traversă-n traversă, cu inima beată
De brusturi, de şanțuri, de stâlpii de telegraf, de vacile moi şi
obtuze.

Citeam, întinşi în şezlonguri, în față cu „zidul lui Meyer”.
Sultănica, grațioasa cantonieră,
Îl credea pe Mugur un doctor din capitală şi pe mine un fraier.
Eleva Milica sosea la canton, desculță şi-n flăcări, şi ne zâmbea
pişicheră,

Ştiindu-se fără pereche.
Într-o noapte de groază Părintele Cârneală mi-a bătut în fereastră cu un chibrit:
Îi intrase, prin somn, un păianjen mic în ureche.
I l-am scos cu ulei şi a doua zi, mândru!, lui Mugur i-am povestit...

Epistolă veche

Coborâsem din munți. Îmi recăpătasem firescul
Suflet de nea.
Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale, mă aştepta
Scrisoarea subțire şi tandră a domnului Negoițescu!

Am citit-o cântând şi apoi i-am răspuns copilin,
Muindu-mi cuvintele-n rouă ca într-un sos:
„Stimate domnule Negoițescu, orice munte e-un crin
Răsturnat de arhangheli, spre a ne feri de parfumuri prea tari,
cu gura în jos;
Dar unde, oh, unde e *Lampa lui Aladin*?[2]
De ce nu mă credeți că după amiezile îmi sunt bântuite
De-un fluture negru purtând între aripi o bilă albastră de os?”.

Coborâsem din munți. Îmi recăpătasem firescul
Suflet de nea.
Pe cea mai înaltă treaptă a casei, păzită de-o piersică moale, mă aştepta
Scrisoarea subțire şi tandră a domnului Negoițescu…

Cântec naiv
(1990 – găsit prin debarale)

Eram epava ei pe-atunci

[2] *Lampa lui Aladin* a fost topită de cenzură.

Doar dânsa supraviețuia
Brav matelot cu sâni de nea
Bând la babord punci după punci
Şi-apoi dansa şi-apoi cânta
Tu eşti epava mea cea grea
Eu te scufund în clipe lungi
Ce pân' la capăt nici n-ajungi
Să le trăieşti decât bând punci
Şi fiindcă-ți dau aspre porunci
Şi-Apollinaire o îngâna
Gol puşcă-ntins pe-o canapea
De pluş cu Lou alăturea
În coate şi-n genunchi pe brânci
Eram epava ei pe-atunci

Cântec de după amiază

Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce.
Singurel în dup-amiază,
Gândurile-mi stau năuce

Şi-aşteaptă la o portiță
Cu număr de tablă verde
Iubita-n capot să iasă,
Cu sânii să mă dezmierde

Şi să-mi dăruie comoara
Cea crăpată-n două buce.
Strada pietruită-n pantă
Nicăieri nu mă mai duce...

Elegie

Degeaba fluturii să-i sprijini cauți
În aerul cu îngerii precauți
De când li s-a topit de spaimă nimbul.

Şi în zădar plimbi coapsele în schimbul
Vreunui surâs ce ți-ar veni anume
Din roua-n clăi, din stivele de brume

Sau din izvorul fumegând pe prunde
Care-au avut cândva nimfe rotunde.

Şi fără rost cu sânii tulburi dulce
Melcii hoinari, grăbindu-se să-şi culce
Lenea sub brusturii crescuți deodată
Până la crucea geamurilor, iată!

Caligrafie

Erai vioriu de subțire
Şi-aveai ochii repezi de mari
Încât mă temeam să te mângâi
Puteai să dispari să dispari

Şi-apoi nu ştiam nicio vorbă
Uitasem să scriu să citesc
Alături de trupul tău tulbur
Treceau îngeri calzi nefiresc

De laici şi leneşi în gesturi
Cu-aripile te-mbrățişau
Dorind să te ieie la dânşii-n
Cer unde ei patul şi-l au

Şi plini de ruşine iubirea
Şi-o spun ca pe-un mărgăritar
Erai vioriu de subțire
Şi-aveai ochii repezi de mari

Rugăciune laică

Doamne, nu-mi lua din mână
Razele cu care-ți scriu,
Sprijinit la o fântână
Doldora de argint viu.

Şi mai lasă-mi roua-n crinişti
Chiar dacă-i turtită-n talpă
De melci prinşi de vechi nelinişti
În după amiaza calpă.

Şi m-ajută să prind râmă
Zemoasă-n trupu-i zglobiu,
Fluturi dă-mi la îndemână-n
Aer strâns cu vai cu chiu

Împrejur de floare lată
Cu petala suflecată

Pân’ la al tulpinii brâu.
Doamne, nu-mi lua din mână
Razele cu care-ți scriu...

Cântec

Voi rămâne singur singur
Roua se va scutura
Pe masă sunt căni şi linguri
Sarea-şi linge solnița
Voi rămâne singur singur
Roua se va scutura...

Fabulă antică

Andromaca mulge vaca,
Vaca linge Andromaca,
Andromaca bate vaca,
Vaca-mpunge Andromaca,
Andromaca-mpuşcă vaca!

Morala:
Ce-ai făcut, fă, Andromaca?
Uite, nu mai este vaca!!!

Spovedanie laică

Cadelnițând cu fusta grea tămâile,
Stârnind în jurul tău dulce zâzanie,
Păşeşte pe covoare cu călcâile,
Apropie-te pentru spovedanie!

Câte păcate ai făcut cu buzele,
Suflând ca să se-aprindă-n sobă spuzele?
Şi câte de asemenea cu mâinile,
Când încercai cât sunt de moi smântânile?
Dar mai cu seamă, spune-mi tu, cu coapsele,
Fără ruşine în cearceaf întoarsele,
Pe care păru-ţi cade ca o volbură,
Ce ai înfăptuit, nimfă de scorbură?

Când groase-amurguri curg ca bulioanele,
În aerul ce-i tulbure despoaie-te,
Dă-ţi trupul să ţi-l pipăie icoanele,
Îngenunchează-n rugăciuni cu vaiete...

Portocala mea eşti tu...

O să mă gândesc la portocala asta a vieţii noastre
Şi apoi o s-o desfac cu gura felie cu felie
Cu zeama prelingându-mi-se încet pe bărbie
În casa clădită numai din muşuroaie albastre

Pe urm-o să strâng şopârle în tandre pieptare
Şi izvoarele moi rotunji-voi la colţuri
Parfumul va face în crinii mari boţuri
De-aromă-mpreună cu fluturii care

Vor învârti în amurg aripe cu zaţ
Blând o să vină un zmeu delicat cu lăboanţe
Ca să ne ducă-n caleaşca unei târzii tărăboanţe
Şi-atunci o să gust miezul cald şi adânc cu nesaţ...

O să te ascund ca pe-o comoară...

O să te ascund ca pe-o comoară
Îngropată în cearceafuri moi;
Dulce, ferfeneaua să te doară
Când a rugă coapsele-ți îndoi.

Şi-amețiți sub plăpumi de sfială
Ne-om iubi neruşinat de-adânc,
Tu cu țâțe mici şi-n pielea goală,
Eu îngrijorat mereu să-ți strâng

Între buze forfota vânjoasă
De lindici îmbrobonați de-amor;
Oh, atât de albă şi frumoasă
O să gemi în perne-ncetişor.

Şi-o să mă îmbii iară şi iară
Sufletul cu limba să-ți despoi.
O să te ascund ca pe-o comoară
De femeie în cearceafuri moi...

Mă chemai prin păduri...

Mă chemai prin păduri să-mi arăți mesteceni pustii şi izvoare
de miere,
Râuri de-alviță, bulboane de lapte, cascade repezi de rouă,
Îți împărțeai dup-amiaza, cu dărnicie, sfioasă, trupul în două

Fese rotunde şi albe de-adâncă şi caldă muiere.

Şi-ți clocotea pe burta dospită de pofte buricul cleios,
Drojdii bogate creşteau în carnea ta dulce şi moale,
Oh, îți lăsai sufletu-n vântul verzui străpuns de lumini şi agale
De o săgeată cu coada din pene de flutur şi vârful de os.

Şi era o izbândă a noastră!
Ne dădeam unul altuia razele late-n pahare.
Eu aveam un cal galben, tu aveai o iapă albastră,
Şi-amândoi ne pierdeam în amurg pe sub frageda zare.

Şi-acolo ne aştepta într-o scorbură cu putregai un duh blând
Să ne unească-ntr-o singură, clară ființă, îngenunchind...

Îți trimit cavaleri rătăcitori

Îți trimit cavaleri rătăcitori de lumină prin aer,
Iubito cu fustele largi cât un turn.
Vor să îți fluture-n lăncii vestite, spre seară,
Intrarea victorioasă în spațiul nocturn.

Acolo vei prinde cu mâinile tale,
Pe degetul mic, iarba rece.
Şi-n intime, calde, rotunde izvoare
Lăsa-vei o urmă verzuie de suflet – pe care
Sufletul meu către coapte comori îl va petrece.

Şi o să se caşte în preajmă iar scorburi de pofte.
Căci zâna ce pufăie tandre zefire tu eşti
Şi chiar s-or vădi influenţele faste-ale sânilor tăi
Prevăzute-n alchimic registru,
Asupra maşinăriilor celor cereşti...

Distih

Îngerii se enervează, dau cu nimbul de zid,
Când în rouă, cotropitoare, coapsele ţi se deschid...

Compunere

Introducere

Nimfleoaşca noastră este obosită...

Cuprins

Ci numai roua cântă într-un flaut
Pe cine cauți suflete eu caut
Alt suflet prăbuşit în vreo muiere
Ci-aici se-nspumă-n ierburi aici piere
În scorbure umplute ochi cu miere
Să prindă-n coapse minte şi plăcere

Ci numai raza-nțeapă în fântână
Apa rotundă şi sfioasă până
Vine-o femeie ciutura-şi coboară
Cu tot cu izul de la subsuoară
De plânge broasc-ascunsă în pietroaie
Ies curcubeie se prefac în ploaie
Şi îngerii aripile-şi îndoaie
De Dumnezeu luați dulce la bătaie

Ci doar izvorul nufărul îşi lasă
Din el să plece să se-nfunde-acasă
La cea hapsână şi preamultduioasă
Să i se-aşeze în pahar pe masă
Ea mâna să-şi întindă lungă tristă
Petalele să-i rupă în batistă
Fiindc-acum vai nici nu mai există...

Încheiere

Nimfleoaşca nu-i!
Extatic pune-i ferfeneaua-n cui!!!

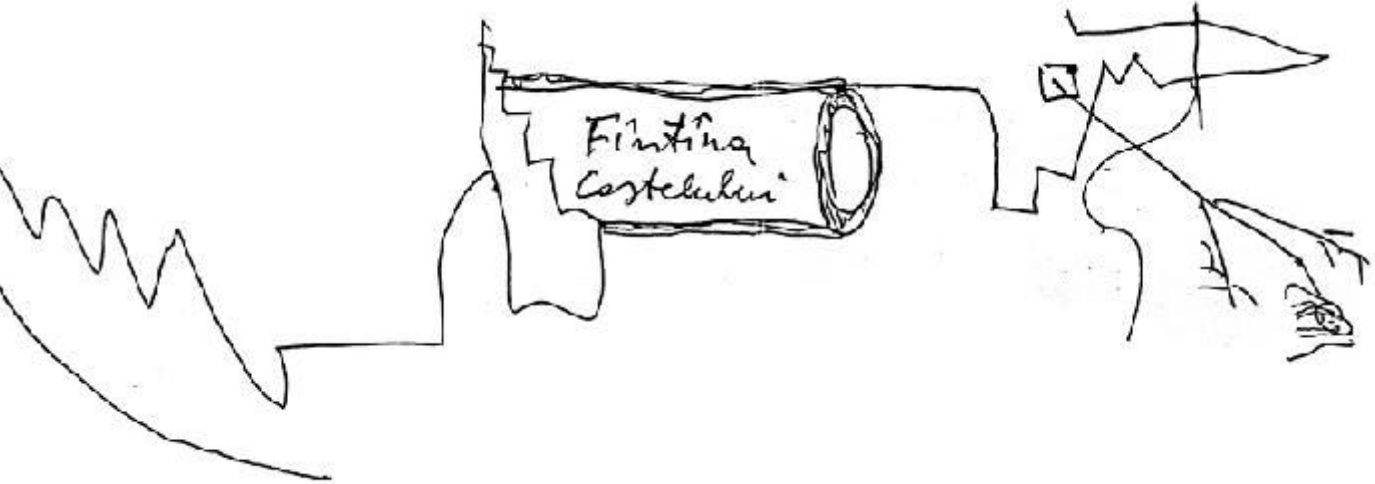
Fântâna
Castelului

Au început din nou îngerii-n cer s-apară

Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Şi câte unul chiar se şi coboară,
Îndepărtată surioară...

Vrei să îl laşi aripa să-şi desfacă
Şi nimbul să-şi atârne de o cracă
În după-amiaza cu doi boi şi-o vacă

Of! te-ar acoperi blând doar pe tine
Pe braţe ţi-ar lăsa calde lumine
Şi-n ţâţe buburuze cu buline

Şi s-ar grăbi izvoare să-ţi aducă
Pe prundul lor c-un flutur mort şi-o nucă
Suptă în miez de-o zână clăpăugă

C-au început din nou îngerii-n cer s-apară
Şi câte unul chiar se şi coboară
Îngândurat cu aripi mari de pară
Ca să te pupe-adânc în subsuoară...

Da-r-ar crinişţea în tine
Cu parfume lungi şi fine!!!

Glechoma hederacea

Buruiana leacului,
O să poți tu să mă ierți
Că consumam din comerț
Whisky cu apă de Seltz
Pân-am dat-o dracului?

Căci eu te-am iubit fierbinte
Cu tot cu îmbrăcăminte
Şi cu tot cu-ncălțăminte
De-am rămas bruscat la minte!

La sutienul cu mamele
Toate gândurile mele
Făceau sluj,
Pline de oje şi ruj.

Când îți pipăiam nailonul,
Mă simțeam şi eu ca domnul
Ce-nvârte-n Paris bastonul.

Ci-n țară de mă-ntorceam,
Chiloții ți-i miroseam
Pe-ascuns şi mă dărâmam,
Ca o glastră, pe pavaj,
De la ultimul etaj...

Galinsoga parviflora[3]

Buruiană ca ardeica,
Aşează-te lângă gard
Pe-o stinghie de smarald
Şi-aşteptă să treacă neică
Să-ți dea leica:
„Na-ți, fă, leica!”.

Şi du-te de-o pune-n gât
De sticlă plină cu apă
De muget neînceput
Decât de botul ce-l crapă
Ciuta;
Şi dânsa neînceputa;
Şi-aşteaptă să prindă floare
Ca borşul, spre înserare.

Iar când o să-ți fie bine,
Ia-n dinți leica,
Toarnă-n tine
Conținutul!
Şi-o să-l simți curgând pe neica,
Din creştet până-n picere,
Cu foarte mare plăcere
Ca-ntre maluri Prutul
Păzit de recrutul!

Country

[3] *Galinsoga parviflora* - denumirea ştiințifică a Buruienii ca ardeica.

Lui Fan-Fan

O curvelişte de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Dintr-odată mi se-arată
Pe stradă şi-i zic: „Pardon,

Nu vrei ca să mergi cu mine
Să vedem un film străin?”.
Dânsa spuse: „Mi-e ruşine”.
Şi atunci eu brusc mă-nclin

Spre-o curvelişte de fată,
Carmen de la Tehnoton,
Şi-i sărut buza umflată
Exact pe buton!

Fragedă amoebă, dulce parameciu...

Fragedă amoebă,
Dulce pararmeciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Ticsit cu camelii,
Să ne dăm blând jelii
Că eşti prea frumoasă
Şi-ți scuipi în mătasă
Sufletul de sânge.

Plânge-ți-aş tot plânge

Cu lacrime mici,
Lâng-acel gârlici
De după amiază,
Roşul din obrază.

Şi-aduce-ți-aş, oare,
Şi-o lacrimă mare
Şi grea în căldare,
Să-ți spăl
Cu un văl,
Întrelepicioare?

Fragedă amoebă,
Dulce parameciu,
Haidem după sobă,
Haidem într-un beciu,
Nici caldu, nici reciu,
Căci viața ne treciu
Şi mi-e urât tare
Că drobul de sare
De pe policioare
O să se dărâme
Şi-om zace-n fărâme
De-acum până-n veciu,
Fragedă amoebă,
Dulce parameciu...

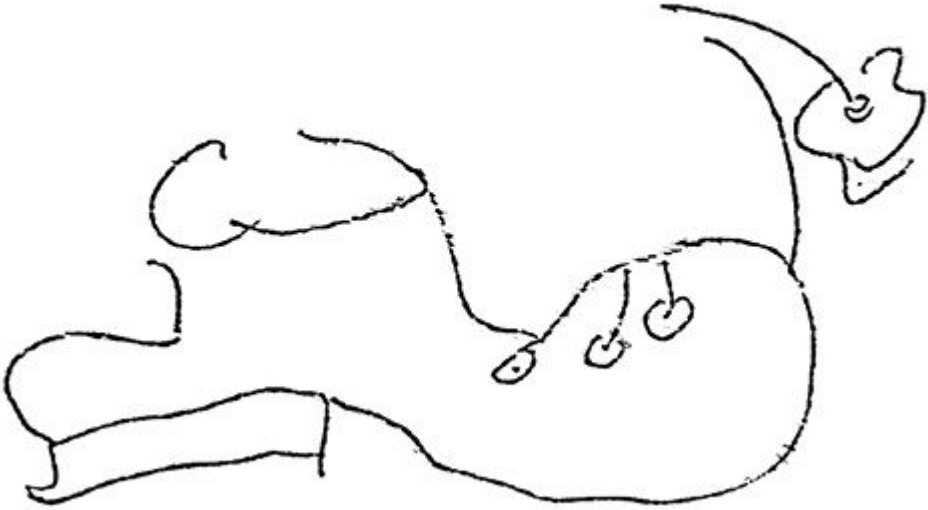

Ferfană

La viața iubitei mele
Numai doru-i numai jele
Perdele peste perdele

Ci-o să-mi vie-ntr-o târzie
Râsul ei de bălărie
Ca să facem împreună
Numai rouri pân' la spumă
Pe pământul cel de humă
Şi sub cerul cel din urmă
Cu stele-n hăuri lățite,

Curcubeie-n sfinți proptite
Dumnezeu de ne-o înghite
Dus şi Dânsul în ispite...

Eu cred, nu-ți fie teamă, că prin tine...

Eu cred, nu-ți fie teamă, că prin tine
Iubesc toate femeile din vis.
De-atât amar de timp mi-a fost promis
Raiul cu arbori groşi şi ierburi fine,
Încât mi-a dispărut orice sfială.
Alăturea de sufletul meu trist,
Tu stai culcată caldă-n pielea goală,
La căpătâi c-un şarpe de-ametist
Ce-ți şuieră subțire vechi păcate
De-nfăptuit zglobiu şi fără griji,
Oh, mult mai dulci ca sarea din bucate,
Când bucuria-n gura mare-ți strigi
Şi râzi ca un cleştar sfărmat pe bile
De fildeş în amurgul dulcei zile...

Elegie

Ca o trezire în cearceafuri murdare a fost.
Energice aripe nu mai au îngerii,
Doar cei ce te mint, ba chiar te urăsc
În valea surâsului, pe crestele plângerii.

A fost odată ca întotdeauna
Să-ți cadă din suflet căpşuna
În izvorul clar, rece. Din apă,
Cârduri de vaci, buhaiul satului, blând, se adapă.

Rămâne pe prund o pojghiță de sânge.
Fetele-n inimi, în zori, o pot strânge
Pentru-alifii de adus, cu amor,
Bărbații frumoşi în crivatele lor...

Poveste

Fereşte-te cu prafuri vrăjite de dragostea mea
Încrucişează două labe de iepure sălbatic la miezul nopții
Lângă o tufă de cimbrişor neînceput şi-o piatră acră şi grea
Bea dintr-un şip de argint zeama de rouă-n mici porții

Aruncă-ți în spate vântură-ți pletele fără-a întoarce privirile
Peste ciuperci năclăite-n veninul lor sacru pe la răspântii
Sânii şi coapsele să ți le mântui
De toate nenorocirile

Căci m-am înhăitat cu fluturii groaznici de la o vreme
Cu îngerii negri m-am dus să fur triste cleştare
Dintr-un izvor păzit doar de-o broască râioasă şi mare
Şi-aştept iarăşi pofta ta rea să mă cheme

De-acum iubirea noastră-i veche

De-acum iubirea noastră-i veche
Nu e păcat nu e păcat
Să nu avem acelaşi pat
Iunie-mi intră pe-o ureche
Şi pe cealaltă-mi ies pereche
Îngeri cu nimbu-mbujorat

De-acum amurgul e aproape
Măcar de-ai vrea să-mi faci un semn
Eu sânii iarăşi ți-i îndemn
Din țarcul mohorât să scape
Şi şoldurile vii pe ape
Să treacă-n pas de untdelemn

De-acum o să te-nfunzi cu nasul
În cărți prea groase de citit
Învârtem roua c-un chibrit
Zi după zi clocind taifasul
Oare nu-i clipa nu e ceasul
Să bem parfumul primenit
Ți-aud în sufletul meu glasul
Atât de blând şi-abia şoptit...

De ce te miri că-ți scriu din nou sonete...

De ce te miri că-ți scriu din nou sonete
Cum parcă niciodată n-am mai scris?
Sufletul meu i-ajunge să-l îmbete
Trupul de carne albă, larg deschis
Pe patul scund, ca înrămat în rouă,
Şi-acoperit cu falduri de uimiri
Că ni se-ntâmplă dulci minuni chiar nouă,
Ca unor proaspeți şi bezmetici miri
Ce-ncercă-n grabă fiece plăcere,
Voioşi mânați cu biciul spre-un sfârşit
De bucurii topite în durere,
Blând adormiți de-un soare amurgit
Şi iar treziți buimaci în zori de spume
Ce clipocesc a taine fără nume...

Rugăciune laică

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieşim din lumea asta
Cum parfumu-mbătător
Când deschizi în vânt fereastra.

Fă cu mine semn spre bine
Să-ți fiu oaspăt
Blând şi proaspăt
Ca o miere de albine
Prelingându-se-n răşine.

Dă-ne, Doamne, ajutor
Să ieşim din lumea asta
Cum parfumu-mbătător
Când deschizi în vânt fereastra...

Când fluturii dau iama peste trupul...

Când fluturii dau iama peste trupul
Tău alb şi alungit a dezmierdare
Şi melcii se strecoară-ntre picioare
Fin arcuind în aer şoldul suplu,
Îngenunchez şi eu şi-ți mângâi părul
Prelins în cârlionții dezmățați;
Nu îți cunoaşte-aievea adevărul
Nici minte a o mie de-nvățați!
Ci tu îmi ceri să-ți înțeleg orbeşte,
Fără-ntrebări şi gesturi de prisos,
Oh, locul mirosind dumnezeieşte

A tainã putrezind suav în sos?
Îngăduie-mi un timp, mai dă-mi din mierea
Ce-o tăinuieşte-n scorburi moi muierea...

Cântecel

La o vale
Ca s-ajung
Urc un deal,
Melcii mă-mpung,

Spinii-şi culcă
Trupuri lungi
Sub tălpile
Mele dulci

Şi-mi sfâşie,
Nesătul,
Un scaiete
Sufletul...

Cântec naiv

Ajunşi pe creste de sânge
Iată-ne mult mai puțini
Cerul cu chiaguri mari plânge
Roura crapă în crini
Râmele rod cărămida
Roşie pân' la făini

Ajunşi pe creste de sânge

Iată-ne mult mai puțini...

Caligrafie

Ca să ne pierdem sufletul şi minţile,
Fecioarele-şi dau toate străduinţele,

Având rotunde unghii la lungi degete
Şi sâni ce ies la văz fără să pregete

Şi-adeverindu-şi, când se-ntorc spre-a lua ulciorul,
Acolo unde nu mai e picior, piciorul!

Bocet de adult halit

În ultima parte-a vieţii
Am prins patima tristeţii

De nu mai pot ca să scap
De râma ce-mi umblă-n cap

Şi mereu mă întrerup
Coropişniţile-n trup

Drept care de-abia mă-ncumet
Să pup carne să beau umed

C-o molie minimă

Fluturând în inimă

Şi c-un fel de crocodil
Aşteptându-mă umil
Şi căscat la mal de Nil
.....
Iar eu mă numeam Emil...

Bocet cu blestem în hohot

Limba mielului să-mi lingă
Su-fle-tul!
Şi-ncă asta nu-i destul,
Aşa tristă şi nătângă
Mi-e viața
Grasă ca rața
Pe varză-n
Mirosul...

Arzo-n târtiță s-o arză
Sosul!!!

Cântec naiv

Râmele slujesc pământul,
Înghițându-l, lin trecându-l
Printr-însele, biete-ardori
Umede, lungite-n zori

Şi-n amurg, când bate vântul.
Râmele slujesc pământul

Ani de-a rândul, vieți de-a rândul,
Până-mi fac rouă cuvântul...

Dacă mi-ai dat...

Dacă mi-ai dat atâta frumusețe,
De ce mi-o iei, tu, îngere,-napoi?
Cum de te lasă gândurile moi
Să-mi vrei sfârşitul? Cine-o să-ți învețe
Mereu aoreola pe de rost?
Şi cine fulgii de pe piept o să-ți mângâie?
Şi cine o să-ți tânguie-n tămâie
Sfințenia şi-n preajm-o să-ți rămâie
Cu trupu-i omenesc drept adăpost?

Să fie o plăcere în a-ți da...

Să fie o plăcere în a-ți da
Şi sufletul, şi-aoreola grea
Unei femei precum unui copil
Ce te aşteaptă să-l mângâi, fragil,
Cu ochii ridicați spre tine dulce,
Nainte-ntre cearceafuri să se culce?
Să fie despuierea ta de-aripe
Un cântec începând să se-nfiripe
Acum, parcă în prag de despărțire
De tot ce-a fost sfială şi uimire?
Să fie o ciudată pregătire
De a pleca?...

E un castel

E un castel în care nu mai pot intra.

La porți paingii au țesut zăvoare
Mai tari decât e ferăria grea.
Şi înăuntru zac pe coridoare
Preşuri de aur fără urma ta
Care s-a şters de-atâta-ndepărtare.
Şi doar a fost lăcaş ferit cândva
De oameni, pentr-o dragoste ce doare
Şi-acum în spaima sufletelor noastre,
Dar nu mai ştim să poposim în el
Spre zori de zi cu păpădii albastre
Suflate de un înger, din crenel...

Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază

Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază.
Să nu fugi, surâzându-mi ferit,
Prin tuneluri adânci de amiază
Către-amurgul căzut ca un zid

Între noi şi copacul din raiul
Tot mai plin de ciuperci şi de melci
Şi de şerpi lunecând pe pospaiul
Scoarței rupte a vechilor crengi,

Ce-aveau fluturi dospiți lin la bază
Şi moi mlaştini cleioase-n lichid.
Mă grăbeam să-ți fiu înger de pază;
Să nu fugi, surâzându-mi smerit...

Mi-am amintit

Un flaut ce îmi scapă din mână în pilaf

Un fluture ce-n vântul de seară o ia razna
O pâlnie-nfundată cu o cireaşă-amară
Un gard pe care scrie cu creta un copil
Un mic dulgher ce-şi face o casă-n paradis
O rochie cu franjuri şi mânicile-nguste
Serafi ce umblă-n lapte şi cântă la trompetă
O floare-amarnic prinsă-n ţâţâna unei uşi
Un bulion albastru băut contra tristeţii
O bilă care-şi joacă la biliard chiloţii
Un cub de zahăr lângă o sferă grea de miere
O linie ferată în amurg
Un stâlp de telegraf în zori
Un rai mustind de şerpişori şi flori
Un trandafir cu faţa albă
Şi-un înger ce-mi şopteşte: o să mori...

Dă-i zilei suflet de copil...

Dă-i zilei suflet de copil,
Las-o să-ţi umple iar odaia
De unde chemi, trist şi umil,
Îngeri cu-aripile-n văpaia
Sincerităţii...

Şi află-ţi rostu-n lucruri mici,
În amănuntele ascunse,
Din care, proaspăt, îţi ridici
Viaţa de-atunci...

Nu-ţi alunga fluturii, roua,
Lumina albă de pe ziduri
De cărămizi, ci-ncet în noua

Singurătate intră...

Cântec naiv

Tratatul pentru gingăşie
Va fi-ntre noi şi flori legat.
Oh, cu creionul îl vom scrie
Pe file moi, întortocheat.

Ci ele neştiind nici carte
Şi niciun cât de mic cuvânt,
Ne vor surâde pân' la moarte,
Ducând secretul în mormânt.

Şi doar parfumul va rămâne
Să ne sărute lin în zori
Pe sufletele noastre bune,
Luate de vânt ca nişte flori...

Culorile terținelor

Oh cât de verde-i leuşteanul
În care tu îți verşi ligheanul
După ce-ți speli lin dolofanul

Şi cât de roşie-i garoafa
Ce-o poartă-n rât spre tine scroafa
Ca să ți-o prinzi în păr cu-agrafa

Şi cât de-albastru-i trandafirul

Din care extragi elixirul
De viață lungă cum e firul

Şi cât de galbenă e floarea
Soarelui dulce-n înserarea
Pe care-o mişcă-n aer boarea

Şi cât de mov este laleaua
Când tu ridici la geam perdeaua
Ca să ne-arăți sânii ca neaua

Visam că-s lumină...

Visam că-s lumină,
Mănunchi gros de raze
Ce-ți cade-ntre sânii
Tăi de dup-amiază,

Mari, moi şi alene
Ascunşi cu capotul,
Când sorbi, dând din gene-a
Plăcere, compotul

Şi-ți murmură-n suflet
Sfiala, ruşinea,
A şoldului umed,
Că-ți pipăi minunea.

Visam că-s lumină,

Mănunchi gros de raze
Ce-ți cade-ntre sânii
Tăi de dup-amiază...

Şi mă durea în piept. Poate era...

Şi mă durea în piept. Poate era
Chiar îngerul, trist cuibărit în mine,
Nemaiştiind cuvinte spre-a striga
De-atâta rouă rea şi de ruşine.
Se închircise-n sufletul meu cald,
La adăpost de carne omenească,
Să-şi şteargă răbdător nimbul înalt,
Aripile să şi le îngrijească.
Vai, sărbătoarea lui fusese tristă
Şi de nepovestit. Sângele meu
Lin îl spăla, spunându-i că există
De-a pururi blândul Dumnezeu...

Rugăciune laică

Doamne, nu mă părăsi
În rouă. Mai proaspăt eşti,
Răspândit ca o lumină,
În suflete, prin fereşti.

Mai adânc decât fântâna
Urcând cumpene cereşti.
Nu mă părăsi în fluturi,
Doamne. Mai zburdalnic eşti...

Obârşiile mele-s într-un flutur...

Obârşiile mele-s într-un flutur,
Mă trag din pâlcuri de ciuperci c-otravă,
Însă nurlii; izvoare-mi duc pe tavă
Dulci genealogii ce-n începuturi
Raiul îl au, cu şerpişori şi-arhangheli,
Şi-un pom stufos cu mere cât încape,
Bostănării, răzoare de sparanghel,
Legume somnoroase dând din pleoape,
Mărar pustiu până-l atingi cu sânii,
Fântână grea de rouă când te-apleci
Cu genele să-i mângâi ape reci,
Către amurg, la spartul săptămânii.
Căci ne-mpletim iubirea printre steve,
Priviți de-un Dumnezeu fărădelege
Ce spaima,-n bunătatea-i, ne-nțelege...

Nu-i nimeni treaz?
Ce somn umblă prin lume...

Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
E poate-un înger uriaş, larg în aripe,
Mai legănându-ne-amorțiți câteva clipe,
Nainte de-a ne tulbura şi spune
Vestea lui grea că va fi iarăşi ziua lungă,
Vom clipoci-n primejdii neştiute,
Rugându-ne de dânsul să ne scape,
Cu razele-i subțiri să ne împingă
Pe unde doar izvoarele-s aproape...
Cele-ncălzite-n nara unei ciute...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...

M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă,
Îngere răbdător, unde ţi-e puful dulce.
Mi-e sufletul în grabă şi-n risipă;
E timpul lucrurile să se culce
Alăturea de umbra lor; dulapul
Misterios, îmbujorat de-arome bune,
A căpătat şi el înţelepciune
Şi nu-şi mai şterge de prin rafturi praful.
Şi un pahar tresare, o! minune
A purităţii degetelor mele
De-adolescent, întinse către buza de cleştar,
Ca două raze lungi şi grele
De după-amiază...

Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun...

Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun
Povestea mea-n cuvinte-obişnuite.
De mult simţeam cum glezna mi-o înghite,
Cu poftă parcă, roua spartă-n drum
De talpa grea, tot mai şovăitoare;
Îmi atârna-n şiroaie, de pe umeri,
Aripile ce trupul mi-l despoaie,
Gol şi plăpând, într-un amurg cu ploaie,
Aoreola-mi se-nclina spre soare,
Încât de-abia-ncepeai blând să te dumeri
De nemilos de dulcea întâmplare
Că eu nu mai eram Îngerul tău,
Călăuzindu-ţi sufletul prin hău...

El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare...

El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare,
Deşi e numai strălucire şi blândeţe,

Îmi pune lucruri la-ndemână, să mă-nveţe,
Dar către-amurg iubirea lui mă doare,
Parcă îmi trece-aoreola pentr-o clipă
Pe fruntea mea, şi-i tulbure, şi-i grea,
Şi-mi dăruie şi mie o aripă
În care mă împiedec, vai, nu ştiu zbura;
Ci dânsul, simt, are nevoie de-un tovarăş
Să-l mai ajute, cred, din timp în timp,
Să fie simplu şi zburdalnic iarăşi
Prin soarele-nclinat în anotimp
De toamnă, şi să mângâie fecioare,
Nepedepsit de Dumnezeu cel Crud şi Mare...

Atât aş vrea: un înger ce-mi şopteşte...

Atât aş vrea: un înger ce-mi şopteşte
Că lucrurile-s coapte în amurg.
Iau cana-n mână, roua-n ea musteşte,
Perdelele în ciucuri fragezi curg,
Dulapul poartă-n rafturi omizi crude
Ce bat mătasea în mătănii moi,
Desprins de fluturi, sufletul s-aude
Cum pâlpâie nedumerit apoi;
Şi iar adorm, în aşternut cu vântul,
Izvoare tolonite albe-n prund;
Atât aş vrea: un înger, să-l ascund
De oameni cu cuvântul...

Îngeri cătrăniţi de aur

Îngeri cătrăniţi de aur
Îşi plâng soarta pe-un coclaur:

Nimburile ne-a distrus
Femeia cu cracii-n sus

Căci atât de lungi îi are,
C-ajung stele, lună, soare

Când întinde pe salteaua
Trupul ei cel alb ca neaua...

Îngeri cătrăniți cu aur
Îşi plâng soarta pe-un coclaur.

Îngeri justițiari

Gârbacele şi-au încercat pe pielea ta
Îngeri justițiari erai prea rea

Mă ațâțai cu-oftatul din rărunchii
Adânci urcat să-mi ieie viața-n calde unghii

Şi-apoi cu râsu-ntins pe trei sofale
De parac-ar fi venit de dintre şale

Şi cu vorbirea dusă în cuvinte
Cu spume grele şi-nțeles fierbinte

Şi chiar cu trupul nevăzut dar dornic
Să fie-ncins în mirosu-i statornic

Şi să m-ajungă ca o adiere

Copilă răsfățată a muiere

Gârbacele şi-au încercat pe pielea ta
Îngeri justițiari erai prea rea

Îngeri momiți

Şi-au scos aripile cu franjuri
Şi nimburile şi-au lăsat
Vor să ne-aducă moi deranjuri
Ne pomenim cu dânşii-n pat

Şi sunt atât de mari şi tandri
Fac nazuri să-i primim cu noi
Fecioare dar şi flăcăiandri
Ce li-e ruşine că-s prea goi

Şi-atunci îi ocrotim sub plăpumi
Şi le-arătăm măceluri dulci
Vioaie viața le-o dărăpăni
Râzând sfințenia le-o zmulgi

I-nveți ce-i şold şi sâni şi gură
Şi ticăloasă şi-alte păți
Încât de-atâta grea căldură
Ei fug s-ascund cuminți în cărți

Unde-i aşteaptă-ntre foițe
Subțiri de Biblii Dumnezeu
Ci nu te cert ci-ți cer căințe
Să-ncerci cu sufletu-mi mereu

Îngerii nu ne înțeleg pe deplin

Îngerii nu ne înțeleg pe deplin.
Pe tine te confundă c-un crin

Cărnos cu petale pletoase
Fluturate în spatele pacinicei case.

Ei cred că fântânele-s parte din noi.
Se-aşează în ciuturi şi, doi câte doi,

Vor să coboare-n adânc, unde-i umed.
Tânjesc să ne pipăie fragedul suflet.

Îngerii au stângăcii. Îşi pun nimbul
Alături de coapsele tale în timpul

Cât noi ne iubim şi se uită cu spaimă
De parc-am muri. Şi-ntre dânşii îngaimă

Ce spunem, dar nu se pricep la minciuni.
Şi-atunci fac de-a valma şi-n joacă minuni...

Table of Contents

Cronologie
Submarinul erotic (2005)
Amurgul evului mediu (I)
Amurgul evului mediu (II)

Amurgul evului mediu (III)
Amurgul evului mediu (IV)
Suprema servitoare
Bar
Cafeaua de cicoare-mi dă avânt
Sunt fericit, Dimov, sunt fericit...
Un imn sfios şi trist va fi rondelul
Acum voi bea mastică. Poate Ile...
Sunt chelneriţe blonde printre şprite
Povestea unei mici plimbări Şi-a unei mari dezvirginări!
Rouă c-un pospai de fluturi
Fratele lui Robinson Crusoe
Elegie
Submarinul erotic
Bocet de adult
Hambarul lui Moll Flanders (Country)
* * * (Femeia mea frumoasă ca scriptura)
Verlaine mi-a spus...
Sonet pentru Yvonne de Bourgogne
Ţi-am dat iubirea
Caligrafiile aceloraşi cuvinte
Bocet de adult
Cântec de iertare
Epigramă ameliorată (1982)
Scrisoare de dragoste
Sonetul de la Curtea de Argeş (1980)
Oh, dânsa-i şi mireasă, şi altar
Sonet neterminat
Elegie
Blazonul lui Julien Ospitalierul
Tamaretă
Jurnal de înger
Scrisoare
Basm

Giuvaer mare şi alb
Balada negustorului de postavuri
Cântecul cel mai naiv
Cântec de fântână
Sfat
Cântec de nerăbdare
Cântec naiv
Îngerii mă trag de mâini
Rugăciune laică
Dulci distihuri pentru prietenul de taină
Rugăciune laică
Cântec naiv
Clipa cea surâzătoare
Sunt ultimul poet balcanic
Sonet satiric
Sonet târziu
Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe
Pierrot răutăcios (1)
Pierrot răutăcios (2)
La o nimfoaică
Întrebări
Elegie
Sonet
Blues
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
Elegie
Nu isc pricini...
Erai atât de subţire
Numărătoare pentru puştoaice şi babalâci
Deodată
Destăinuiri
Drum greşit
Va fi o zi mai lungă...
Elegie

Surioară, surioară...
Cântec
Ce tânără şi veselă erai
Cântec
Cântec
Cântec
Aveai părul lung până la cer
Epigramă
Iubita mea cu dos frumos
Poem feroviar
Cântec pentru Absurdica
Cântec
Cântec naiv
Infernala comedie (2005)
Sonet 1 (elogiul spermei)
Sonet 2
Sonet 3
Sonet 4
Sonet 5
Sonet 6
Sonet 7
Sonet 8
Sonet 9
Sonet 10 (neterminat)
Sonet 11
Sonet 12
Sonet 13
Sonet 14
Sonet 15
Sonet 16
Sonet 17
Sonet 18
Sonet 19
Sonet 20

Sonet 21
Sonet 22
Sonet 23
Sonet 24
Sonet 25
Tamaretă (26)
Tamaretă – variantă (27)
Sonet 28
Sonet 29
Sonet 30
Sonet 31
Sonet 32
Sonet 33
Sonet 34
Sonet (neterminat) 35
Sonet 36
Sonet 37
Sonet 38
Sonet 39
Sonet (neterminat) 40
Sonet 41
Sonetul esențial (elogiul iubitei ideale) 42
Sonet 43
Cântece de adolescent (2007)
De-aici începe cântecul
Să-mi sparg în ierburi sufletul de-atunci
Moartea adolescentului
Puck
Jurnal
Aruncă tot. Păşeşte gol. Spre soare
Simt toate rănile ascunse-n carne
Pe buze dimineţile îţi lasă
Tresar sub degetele tale străvezii pahare
Ce limpezi dimineţile mă plouă

Adolescent confuz, ce drag îmi sunt...
Tot mai aproape şerpii
Cum creşte iubirea spre care mă-ndrept
Cântec de adolescent
Cântec de adolescent
Cântec de adolescent
Idilă
Idilă
Idilă
Pastel creştin
Se împlinesc poemele în mine
O brumă de paiete şi confetti (2007)
Va fi o zi cu frig...
Ne logodim cu un inel de iarbă... (2008)
În camere adânci, la asfinţit...
Iubirea n-are margini ca odaia...
Oh, te trezeam din somn tot cu sonete...
Cum căutam să-ţi scotocesc sub plăpumi...
Mă-ncerci iar, îngere, cu mosorele...
Cum să pricep un gest de-al tău, din deget...
Ne logodeam cu un inel din iarbă...
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (1)
Cum trece-un flutur, mă simt iar copil... (2)
Fluturii-şi pierd tot praful pe-un ciuperc...
În palmele lui Dumnezeu şi-n ale tale...
Scriu ca să mor mai blând, mai în răbdarea...
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei... (2008)
Îţi scriu sonet după sonet
Nu vreau decât să-ţi mângâi o unghie la mână
Borş de tărâțe, ăsta-i secretul, scump copil
Zdrobit de roua covăsită-n zori
Sunt teii înfloriți. Urbea-i în mlaştini
Supremul dâmb de aur al gâtlanei
Cântec naiv

Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet
Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine
Îmi fac strâns nodul la şiretul ghetei (Proiect)
Doi telegari am înhămat la trupu-ţi
Temeinicia rugii mele-s sânii
Voi ciopârţi miresmele cu nara... (Proiect)
Îţi bag în cur un flaut şi o pulă
Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin
Fluturi asasini
Tamaretă (1)
Tamaretă (2)
Tamaretă (3)
Tamaretă (4)
Tamaretă (5)
Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara...
Înfulecă-mă dulce, nu cu gura...
Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş'cinci...
Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată... (Proiect)
Un trandafir pentru Tamara
Trece Tamy...
Prima scrisoare a marchizului către contesă
A doua scrisoare pentru scumpa mea contesă
Rondelul pulelor de cal
Rondelul pulelor de cal (Variantă)
Sonet misogin (1)
Sonet misogin (2)
Sonet misogin (3)
Sonet misogin (4)
Întru amintirea lui Apollinaire
Sonet şcolăresc
Sonet nostalgic
Sonetul poetului înşurubat

Îmi stai pe creieri...
Sonet pentru Tamara
Sonet pentru Porcuţa Satannici
Sonet pentru Porcuţa Satannici (2)
Nostalgii şi leacuri
Sonet de stânga scris cu dreapta
Sonet
Să nu te-nfunzi în miezul unui crin...
Variantă
Cântec de zvâc şi alean În cinstea lui Anton Pann
Marchizul va intra la ora cinci
Rumbă leneşă
Blestem
Terţine pentru Tamara
Răzbunare
Preascumpă Satannici
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu
Nevasta tinerică
Nu mă mai interesează...
Scumpi, io sunt tip galant...
Poem liric
Poem liric (2)
Fragedul cufăr
Poem epic (1)
Poem epic (2)
Poem epic (3)
Tamariuşka cu şalele ei plate...
Jurământ
Petrarca n-a futut-o pe Laura...
Pastel
Jurământ (2)
Matinală pentru contesă
Viaţa la ţară
De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată

Sonetul întocmit cu socoteală
Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă...
Sfaturi
Credința mea-i iubita pe care mi-o fut alții
Tamaretă
Răzbunare (2)
Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinții...
Mărturisire de credinţă
La o zarnacadea din Berezlogi
Camera dreptunghiulară
Iubita ideală se cacă (1)
Iubita ideală se cacă (2)
Ferfană
Fată-naltă, crin de baltă
Voroava sufletului meu
Preascumpa mea contesă de bucluc
Eram ascet, beam oranjadă...
Elogiu
Discurs pentru deschiderea anului şcolar
Întru amintirea lui Costache Conachi
Fusta patriotică
Distih extatic
Cântec pentru Satannici
Te călăfătuiesc precum pe-o navă...
Când roua o mâncam cu furculița...
Scrisoare pentru Tamara (1)
Scrisoare pentru Tamara (2)
Caut să-mi scot din suflet murdăria...
Cântec naiv
Mi-s vorbele vrăjite să creeze...
Ce mi-a spus prin somn iubita
Sumarul celor zece poveşti nescrise
Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri
Din periodice

Cântecel (1970)
Madrigal (1970)
Scrisoare (1977)
Scaiete mov
Cântec naiv
Zbunghi-Zbunghi ia-mă-n unghii
Rugăciune laică
Portretul artistului la maturitate în luciul unei cizmuliţe franţuzeşti
Groaznică este crima mea
De-aici începe...
Cântecel de gară dulce
Cântec naiv
Azi e senin şi este nouă
Da, mi-au crescut pe umeri aripi albe
Calda mea prietenă cu îngeri
Pacoste
Tot despre îngeri nătăfleţi
Tulburul domn
Tu ai nevoie de cuvinte calde
Sonet laic
Rugăciune
Cântec naiv
Rugăciune laică
Micul testament (Opt strofe deteriorate) (1989)
Mă temeam să-ţi fiu înger de pază...
Mă-ngrozeam să-ţi fiu înger de pază
Lunganco cu rochia-n vânt
Lunganco cu rochia roz
Laudă de tine şi de mine
În dorul lelii
Izvoraşul ăsta latră
Isuse, tu eşti om cum sunt şi eu
Epigramă

Doamne, născoceşte-mi rostul
Doamne, încălzeşte-mi locul
Pinguinii sunt burtoşi
Cânticel din păhărel
Cântecul lui Robinson Crusoe
Cântecel de zi-n scădere
Cântecel de spus degeaba
Cântec
Cântec trist
Cântec naiv
Cântec naiv
Cântec de toamnă-n mahala
Ce caznă dulce încercam spre seară...
Caligrafie
Bucurie dulce
Boul şi vaca
Bocet de adult
Blues
Bat fluturii monetă calpă-n aer
Cântec naiv pentru Săndel
Sfâşiat de umbra unui înger
Erai atât de tăcută...
Erai atât de frumoasă...
Rugăciune laică
Rugăciune laică
Viața mea nu e în mine...
Ţiuie tristeţea-n mine
Tocmai sosit din cruciadă...
Tamaretă
Să facem schimb de-amurguri şi gutui...
Rugăciune laică
Riscul îngerilor
Povestea corăbierului galant
Pluteam prin camera noastră...

O să-ţi dăruiesc...
Doamna Tigru Domnul Tigru
Cânticel cu-nvăţăminte
Scrisoare
Nu trebuie de toamnă să te sperii... (1989)
Nu sunt poet
Ne ţineam de mână mergeam...
Mă uit toamna în lumină...
Madrigalurile corăbierului galant
Joacă sufletul în mine
În zori de zi fluturii-s cruzi...
Iepuri geloşi din cărţi cu vechi tartaj...
Eram îngerul tău de corvoadă...
Doamne, părăseşte-mă...
Crengi lipsite de-adăposturi
Cântec naiv
Cântec naiv
Când clipa ne-o învârt moi patefoane...
Ce ţi-e şi cu crinii ăştia
Cântec naiv
Caligrafie
Asemenea mie şi tu...
Cântec naiv
Elegie cu Florin Mugur
Epistolă veche
Cântec naiv (1990 – găsit prin debarale)
Cântec de după amiază
Elegie
Caligrafie
Rugăciune laică
Cântec
Fabulă antică
Spovedanie laică
Portocala mea eşti tu...

O să te ascund ca pe-o comoară...
Mă chemai prin păduri...
Îţi trimit cavaleri rătăcitori
Distih
Compunere
Au început din nou îngerii-n cer s-apară
Glechoma hederacea
Galinsoga parviflora
Country
Fragedă amoebă, dulce parameciu...
Ferfană
Eu cred, nu-ţi fie teamă, că prin tine...
Elegie
Poveste
De-acum iubirea noastră-i veche
De ce te miri că-ţi scriu din nou sonete...
Rugăciune laică
Când fluturii dau iama peste trupul...
Cântecel
Cântec naiv
Caligrafie
Bocet de adult halit
Bocet cu blestem în hohot
Cântec naiv
Dacă mi-ai dat...
Să fie o plăcere în a-ţi da...
E un castel
Mă grăbeam să-ţi fiu înger de pază
Mi-am amintit
Dă-i zilei suflet de copil...
Cântec naiv
Culorile terţinelor
Visam că-s lumină...
Şi mă durea în piept. Poate era...

Rugăciune laică
Obârşiile mele-s într-un flutur...
Nu-i nimeni treaz? Ce somn umblă prin lume...
M-adăpostesc, copil, sub calda ta aripă...
Poate-am murit şi nu mai ştiu să-ţi spun...
El mă umbreşte cu aripa lui ocrotitoare...
Atât aş vrea: un înger ce-mi şopteşte...
Îngeri cătrăniţi de aur
Îngeri justiţiari
Îngeri momiţi
Îngerii nu ne înţeleg pe deplin